HELEN RAY

Regina gheţurilor

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU.

ALCRIS

Prolog

Nimeni n-ar fi ştiut să spună când s-a infiltrat otrava îndoielii în mintea lui Paul. Oare în ajun când, plecaţi în zori, cu bagajele pe umăr, el şi prietenul lui zăriseră de pe gheţarul Uriaşului acele perfide văpăi roşiatice spre est, deasupra Piscului Verde? Paul remarcase cu voce tare că acele *ravures*, aşa cum erau numite în zonă, erau rău-prevestitoare, dar Cristophe nici nu a vrut să audă…

Sau poate trebuia să se întoarcă în trecut, când, în urmă cu doi ani, Cristophe îi împărtăşise planul său nebunesc: să cucerească versantul nordic al vârfului Drus pe cale directă, în plină iarnă?

Paul îşi amintea foarte limpede seara aceea. îşi petrecuseră după-amiaza repetând materia pentru examene, pentru a sfârşi ca de obicei prin a vorbi despre pasiunea lor comună: muntele. Sportiv experimentat în multe discipline, Paul era însă un alpinist „onorabil”, nimic mai mult, nepracticând acest sport decât cu ocazia scurtelor

vacanţe universitare. Cristophe în schimb, fiu şi nepot al unor cunoscuţi ghizi din regiunea Chamonix, practica alpinismul ca un profesionist. Mulţumită sfaturilor lui şi antrenamentelor la care îl supusese, Paul îşi ameliorase şi el foarte mult stilul… dar de aici până la a încerca o „premieră” montană era cale lungă!

Aşa că protestase:

— Cristophe, nici să nu te gândeşti! Eu n-am să fiu niciodată la înălţime…

Dar celălalt se mulţumise să izbucnească într-unul din acele hohote de râs răsunătoare care îl făcuseră celebru în campusul universitar.

— N-ai încredere în mine? Nu-i frumos, bătrâne!

Paul făcuse o scurtă pauză, cât să-şi cântărească bine argumentele.

— Ascultă, tu chiar că nu-ţi dai seama… Pur şi simplu, eu nu sunt de nivelul tău!

Cristophe îi înlăturase obiecţiile cu un gest al mâinii.

— Uiţi, bătrâne, *că eu* te-am format. Eu ştiu exact cât poţi, imaginează-ţi, şi când îţi spun că ai putea să fii mai bun decât mulţi profesionişti, poţi să mă crezi pe cuvânt!

Privirea lui foarte albastră scânteiase, în timp ce adăuga:

— Şi apoi, ştii, muntele nu este doar o chestiune de tehnică… Am încredere în tine, Paul, şi *pe tine* te vreau ca secund la coardă!

La acest ultim argument, Paul se predase. Era adevărat, ei doi formau o echipă. A refuza, ar fi însemnat să-l trădeze pe Cristophe. Mai rău chiar, să-i piardă prietenia…

Zâmbi, în ciuda buzelor crăpate de frig. Da, acceptase… Doi ani la rând, el şi Cristophe se antrenaseră în cel mai mare secret. Şi în acea zi de februarie, în timp ce observa de pe platforma îngustă unde stabiliseră un popas înaintarea prietenului său, îi venea greu să creadă că victoria le era la îndemână. La treizeci de metri deasupra lui, Cristophe se căţăra cu o uşurinţă uimitoare pe peretele alunecos din cauza poleiului, fluierând din răsputeri un cântec ale cărui cuvinte probabil că le uitase. Bucăţile de gheaţă zburau în gol şi ricoşau cu un zgomot de sticlă spartă pe dalele de granit. Înzestrat cu o încredere în sine care friza inconştienţa, Cristophe nu se asigura decât cam la douăzeci de metri. Parcă îi plăcea să

flirteze cu pericolul… Uneori, lipit de perete, se oprea în plină acţiune şi bătea din mâini ca să şi le încălzească, scoţându-şi câte o mănuşă, suflând peste degetele învineţite de frig, apoi îşi punea iar mănuşa şi îşi continua urcuşul.

— O.K., poţi să porneşti!

O clipă mai târziu, Paul îşi înfigea la rândul său crampoanele bocancilor într-o scobitură minusculă. Ca secund la coardă, avea sarcina să recupereze materialul pe măsură ce înaintau: pitoane şi cârlige de gheaţă, un

Întreg echipament pe care-l agăţa de centură şi care, la fiecare mişcare, se ciocnea cu un zgomot metalic. Rucsacul său trebuie să fi cântărit pe puţin douăzeci de kilograme…

Deodată, se întrebă cam cum ar fi apărut ei în ochii atâtor gură-cască de jos, din vale, care i-ar fi observat din Chamonix cu luneta, cu binoclurile. Lipiţi de perete, la trei mii de metri deasupra văii, păreau probabil nişte insecte minuscule…

Dar era puţin probabil să-i privească cineva. Mai întâi că înserarea vine repede la munte, mai ales iarna, şi la ora asta valea trebuie să fi fost deja cufundată în întuneric. După aceea, pentru că ţinuseră secret planul expediţiei lor, să nu le „sufle” cineva ideea.

— O să vezi ce mutre vor face cei din vale, repeta Cristophe ca un leitmotiv, de la începutul cursei. Ai să vezi…

De parcă aceasta ar fi fost motivaţia esenţială, să le demonstreze „bătrânilor” de ce sunt ei în stare. Se distra la gândul acesta ca la o glumă bună, şi Paul gândea uneori că prietenul său nu era nimic altceva decât un suflet de copil ascuns în trupul unui atlet.

Dintr-un salt, reuşi să urce la rândul său pe mica platformă stâncoasă.

Cu spatele lipit de perete, Cristophe aduna cu un gest reflex coarda de siguranţă. Printre ochiurile capişonului de lână special de munte, aburii respiraţiei formau ritmic norişori de ceaţă. Părea foarte mulţumit.

— Te descurci grozav, Paul! Ei, n-am avut eu dreptate să te iau cu mine?

Paul îşi trase răsuflarea şi se aşeză la rândul său.

— Vrei să spui că mai am puţin şi îmi scuip plămânii!

Schimbară o privire complice. Sub sprâncenele lipite de chiciură, ochii lui Cristophe exprimau o bucurie sinceră.

— Ţi-e frig?

— Am îngheţat!

— Aşa înveţi meserie. Ţi-ai cam terminat ucenicia. Începând de acum, va trebui să ne grăbim…

Paul îi urmări privirea. În ciuda câtorva nori pufoşi de la începutul dimineţii, ziua fusese frumoasă, rece dar însorită. Acum însă, ziua era pe sfârşite şi o căciulă de nori mânată de vântul din vest se aşezase pe creasta maiestuoasă a Mont Blane-ului. Se răspândea deja, acoperind Muntele Blestemat şi ajungând până la Dôme du Gouter pe pereţii căruia se prelingea încet. Norul acesta izolat, apărut ce cer ca o căciulă şi care se aşeza pe cel mai celebru masiv al Alpilor, era cunoscut de ghizi; în jargonul lor îi spuneau *măgarul*, datorită formei lui ciudate. Se ştia că el anunţă vreme proastă în scurt timp.

— Ce facem? întrebă Paul.

— Nu există decât o singură ieşire, ştii bine: să ajungem în vârf. Şi chestia asta se află la vreo sută de metri. îţi dai seama ce mutre vor…

Paul zâmbi.

— „Ce mutre vor face cei de jos…” Cunosc refrenul! Şi acum, când o să încetezi să te mai gândeşti la cei de jos, o să poţi să-mi spui dacă ai de gând să facem curând

tabăra.

După grimasa lui Cristophe, Paul înţelese că nici nu putea fi vorba.

— Să facem tabăra când mai avem de mers cel mult o oră?

Cristophe se ridicase deja şi privea peretele pe care urma să se caţăre. În locul acesta muntele, printr-un ciudat efect de perspectivă, părea să-şi fi adunat culmile stâncoase pentru a se lansa într-un singur pisc spre cerul pe care-l străpungea cu acul lui cenuşiu. Pe timp de vară, suprafaţa uscată şi netedă n-ar fi prezentat nicio dificultate; dar în mijlocul lunii februarie, o pojghiţă groasă de polei strălucind ca sticla acoperea granitul. Crăpăturile erau rare şi acoperite de gheaţă sau pline cu zăpadă, încât nu ofereau nicio siguranţă prizelor. Trebuia să continue să-şi croiască drum spre vârf cu lovituri de ciocan.

Cristophe începea căţăratul. Se întoarse o clipă, indiferent la abisul ameţitor ce se căsca sub picioarele lui, şi îşi privi jubilând tovarăşul de drum.

— Trebuie să continuăm, bătrâne! Cu vremea proastă care se pregăteşte, prefer să-mi petrec noaptea la refugiu. Asigură-mă puţin mai strâns. Cu gheaţa asta, va fi greu să fixăm cârligele.

Desfăcu încet colacii corzii întărite de ger. Pauza se terminase.

Urcuşul continuă fără răgaz, fără odihnă. Porniseră într-o cursă contra-cronometru şi, concentrat asupra sarcinii sale, Cristophe nici nu mai fluiera. Se auzeau doar loviturile încăpăţânate ale pioletului său în stâncă. La fiecare popas, Paul observa norul care, în fiecare clipă, înghiţea parcă un alt vârf. Simţea o oarecare nelinişte, la fel ca la începuturile lui în alpinism, dar continua să urce, cu teama în suflet.

O oră mai târziu, când ajunseră la baza peretelui

vertical, Piscul Verde se acoperi, „îşi puse căciula”, aşa cum se spunea pe aici. Un nor greu i se aşează pe vârf şi se prelingea pe versanţi. Curgând tăcut pe feţele muntelui, atinse curând vârfurile Croux şi Petitgax, apoi coborî irezistibil, ascunzând coridoarele ameţitoare ce păreau să se întindă până la gheţar. Spre frontiera italiană, munţii Jura fură înghiţiţi rapid. Curând, toţi cei de „patru mii” dispărură sub plafonul de nori care părea să se stabilizeze, ezitând să înainteze mai jos.

La cincizeci de metri sub vârf, Paul îi atrase atenţia prietenului său că vremea proastă se agravează. Dar Cristophe nu se gândea decât la apropiata lui victorie.

— Am ajuns, Paul! Priveşte… doar o lungime!

Urcau în viteză pe stâncile colţuroase ale vârfului când ceaţa îi învălui, vicleană. În aceeaşi clipă, undeva spre Colţii Uriaşului, tunetul bubui zguduind muntele.

După rafala de vânt care fu cât pe ce să-i răstoarne, îşi dădură seama că ajunseseră în vârf, cuceriseră piscul. Apoi calmul reveni, mai îngrijorător ca orice. Ceaţa îi izolase de lume făcând din ei nişte fantome care îşi vedeau abia vârful pioletului.

— Ce mizerie! se lamentă Cristophe. Fotografia o s-o facem altă dată…

Vocea îi era înăbuşită, fără ecou, de parcă ar fi vorbit de sub o cuvertură.

— Priveşte! exclamă Paul.

Era oare o halucinaţie? Prin ceaţă, o formă feminină cu contururi abia schiţate dansa parcă în faţa lor. Străbătută de scântei, părea să ardă încetişor pe loc, fără să se consume. Chipul, înconjurat de o aureolă albastră, era desfigurat îngrozitor, şi totuşi aparţia le zâmbea şi părea să le facă semn.

— S-o ştergem! zise Christophe cu o voce gâtuită. Fulgerul a lovit Fecioara!

Paul înaintă, ca hipnotizat de această viziune. La trei mii şapte sute de metri deasupra văii, statuia Madonei, lovită de fulger, se ruga pentru oameni de pe soclul ei de granit. Pe mantia ei trosneau mici scântei electrice care răspândeau un puternic miros de ozon.

Furtuna se anunţă printr-o primă repriză de fulgere între două bubuituri puternice de tunet, în timp ce un zumzet ciudat ajungea la urechile

căţărătorilor. Ai fi zis că o prezenţă supranaturală încerca să trimită mesaje în spaţiu de la un post invizibil.

— Albinele! strigă Paul. Trebuie să plecăm!

Acesta fu începutul debandadei. Cei doi băieţi se aruncară spre stâncile mai uşor abordabile de pe versantul vestic. Băteau în retragere cât puteau de repede, sărind peste treptele de piatră. Coarda de siguranţă dansa între ei.

La prima platformă mai importantă, făcură un popas. Se înnoptase şi cu toată ceaţa asta, doar fulgerele îi mai ajutau să vadă unde calcă.

Cu maxilarele încleştate, Cristophe aruncă primul rapel. Coarda şuieră în abisul de sub ei cu un zgomot de cravaşă.

— Ai onoarea să porneşti, îi zise el lui Paul. Şi pentru numele lui Dumnezeu, uită-te unde pui picioarele…!

Capitolul 1

Pe fondul unui acord muzical, pe ecran apăru cuvântul „Sfârşit”, apoi genericul filmului se scurse încet, ritmat de sunetul nervos al viorilor din ultima parte a Simfoniei a IX-a de Beethoven.

În timp ce se aprindea lumina, izbucniră primele aplauze din rândurile spectatorilor, la început timide şi răzleţe. Apoi, ca şi cum asistenţa s-ar fi trezit dintr-un vis lung, sfârşitul proiecţiei fu salutat de adevărate ovaţii.

Ultimul film al lui Camille Sinclair, *Singur în Yerupaja*, tocmai fusese proiectat pentru prima oară în public, la Grand Hotel din Chamonix, şi era un adevărat triumf.

În culise, realizatorul încetă în sfârşit să-şi mai roadă unghiile şi se întoarse spre eroul zilei.

— Ce zici, bătrâne, este un succes sau eu nu mă mai pricep să apreciez?

Paul Delandres îl privi zâmbind. Trecuseră deja câţiva ani de când Sinclair îl însoţea prin locurile isprăvilor lui sportive, şi totuşi, după atâta timp, psihologia regizorului rămânea pentru el un mister. Pe munte, acesta era relaxat şi profesionist, dar avea un trac bolnăvicios de fiecare dată când trebuia să-şi prezinte unul dintre filmele sale, deşi acestea erau întotdeauna salutate elogios de toată presa. Abia la sfârşitul unei expediţii se simţea liniştit… până la următoarea plecare!

Aplauzele se auzeau furtunos din salonul oficial, transformat pentru această ocazie în sală de proiecţie. Din mijlocul asistenţei se auziră câteva strigăte izolate. Un nume se afla pe toate buzele.

Chipul lui Sinclair se lumină.

— Pe tine te cheamă, Paul, du-te!

— Tu nu vii?

— Mai târziu, mai târziu. Du-te şi vorbeşte-le…!

Se făcu linişte când Paul apăru pe estrada improvizată din faţa ecranului. În timp ce se apleca spre microfon, profită ca să-şi aprecieze pe furiş publicul. Dacă primele rânduri erau ocupate de critici şi de către reprezentanţii presei veniţi cu invitaţii, restul asistenţei, adunată în picioare, în fundul sălii, se compunea din alpinişti, îndrăgostiţi de munte sau de simpli curioşi. Aceştia îşi plătiseră biletul ca să vadă filmul, atraşi de numele lui Delandres în cap de afiş. Întotdeauna erau

multe femei în rândul publicului; bârfitorii lăsaseră să se înţeleagă că succesul mediatic al lui Paul Delandres se datora mai

ales fizicului său… Dar el intrase în cercul foarte restrâns al alpiniştilor de înalt nivel mai înainte să realizeze adevăratele mari premiere ale alpinismului…

Un bărbat mărunţel cu ochelari îi puse prima întrebare:

— Domnule Delandres, începu el, de ce versantul vestic al vârfului Yerupaja?

Paul spuse, înainte să-i răspundă:

— Daţi-mi voie mai întâi să vă mulţumesc pentru primirea călduroasă pe care aţi făcut-o filmului prietenului meu Sinclair; i-a mers drept la suflet. Şi acum, ca să vă răspund la întrebare…

Urmă tirul tradiţional al întrebărilor de rutină. Paul se străduia să nu răspundă decât la cele care îl priveau pe el în mod direct, păstrând detaliile tehnice şi întâmplările din timpul turnării pentru Sinclair, care probabil se pregătea să intre în scenă.

Apoi, microfonul zbură din mână-n mână până ajunse în fundul sălii unde domnea o atmosferă de bună dispoziţie evidentă. În general, întrebările turiştilor erau mai fanteziste, chiar mai personale.

— Domnule Delandres, se auzi o voce feminină, am citit în presă că aveţi un băieţel. Vă va urma exemplul?

Paul zâmbi uşor.

— De ce să nu-l întrebaţi direct…? Este adevărat, am un băiat care, pentru vârsta lui, este un bun căţărător. Dar nu mi-ar trece niciodată prin cap să-i hotărăsc viitorul în locul lui. Eu nu sunt un tată exagerat, ştiţi bine!

— Tocmai… Când sunteţi pus în situaţia de a străbate pământul de la un cap la altul, aşa cum este cazul

dumneavoastră, nu este cumva dificil să aveţi o viaţă de familie normală? întrebă iarăşi vocea cu accent german.

— Normală, nu ştiu. Cred însă că sunt mai disponibil pentru fiul meu decât mulţi alţi taţi... dar, în această privinţă, doar apropiaţii mei pot să mă judece!

Urmă un moment de tăcere; microfonul continua să circule.

— Domnule Delandres, zise cineva, două luni agăţat de un perete stâncos, este un timp destul de lung... Nu aţi suferit de absenţa unei companii feminine? Vreau să spun, mă înţelegeţi... singurătatea...

Întrebarea fu însoţită de un hohot de râs general. Fără să se tulbure, Paul încercă să-l identifice pe autorul întrebării în mulţime. Era o doamnă mai degrabă masivă, îmbrăcată într-un pulover roz.

— Vă gândiţi la nopţile lungi, solitare, la şase mii de metri altitudine, nu-i aşa?

Matroana dădu energic din cap. Chiar la aşa ceva se gândea.

— Este o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată, doamnă. Ştiţi, când înnoptezi într-un hamac agăţat de peretele muntelui, te mărgineşti să speri că pitoanele vor ţine până dimineaţa!

Râsetele reizbucniră răsplătind răspunsul. Dar microfonul trecu într-o altă mână.

— Domnule Delandres, aţi putea să ne spuneţi cine a finanţat această expediţie?

Alpinistul făcu un efort ca să zărească faţa noii lui interlocutoare, dar femeia cu pulover roz o ascundea pe jumătate.

— Firma americană *Three Stars* care mă susţine încă de la începuturile mele în ale alpinismului...

— Şi a cărei directoare este soţia dumneavoastră, nu-i aşa?

Paul fu descumpănit pentru o clipă. Se părea că turista asta îi cunoştea bine viaţa particulară. Făcu ochii mici ca să poată vedea mai bine, dar zări numai o enormă pereche de ochelari fumurii care mascau jumătate dintr-o faţă de o paloare neobişnuită. Părul părea tuns scurt sau strâns în coc.

„Ochelari negri, gândi el, ce idee! Inexplicabil, fu străbătut de un fior: ceva din înfăţişarea generală a necunoscutei îi amintea de… Dar nu, era imposibil, imaginaţia îi juca feste.

— Da, soţia mea… zise el.

Răspunsul lui căzu într-un moment de linişte. Lumea tăcuse, ca şi cum ar fi simţit că situaţia lua o întorsătură ciudată. Câţiva curioşi din primele rânduri întoarseră capul înspre necunoscută. Aceasta reluă, cu o voce alterată de emoţie:

— Îmi imaginez, domnule Delandres, că pentru realizarea acestei premiere a fost atribuit un buget considerabil, un buget care ar fi putut să fie pus în serviciul unei cauze mai bune… Aţi putea să ne spuneţi cui îi va aduce beneficii această expediţie?

Paul oftă.

— Este o întrebare care mi se pune adeseori şi la care nu am un răspuns pe deplin satisfăcător. Un chirurg se consacră bolnavilor lui, un arhitect proiectează case. Dar eu, eu *cu ce* sunt folositor…?

Paul se întrerupse. Chiar dacă era obişnuit cu astfel de întrebări, ştia că răspunsul pe care-l va da era insuficient. Cum să justifice în faţa unor profani această pasiune care era toată viaţa lui?

— Răspunsul este: cu nimic. Doar că…

Îşi căută cuvintele, şi continuă:

— Doar că am sentimentul sincer că aduc un pic de visare şi de frumuseţe tuturor celor ce îmi citesc cărţile şi

care văd filmele care mi se consacră. Isprăvile mele nu dovedesc nimic, nu aduc nimic concret omenirii… Dar nu mă pot împiedica să cred că dacă v-am făcut să visaţi un pic, nu mi-am pierdut timpul degeaba… Credeţi că v-am răspuns la întrebare, domnişoară?

— În parte… Numai că aţi omis să precizaţi că pentru a ajunge să împărtăşiţi acest vis, este uneori nevoie de sacrificiul unor vieţi omeneşti, domnule Delandres!

Indignarea se revărsă ca un val în sală. Din toate părţile, capetele se întorceau către necunoscută.

Paul tuşi uşor, apoi spuse:

— Ascultă, domnişoară, nu ştiu la ce faci aluzie. Sunt absolut dispus să-ţi răspund, dar mai înainte, poţi să ne spui cine eşti…?

Odile înghiţi în sec, stânjenită. Nemţoaica cea grasă o privea drept în ochi, mânioasă tare. Toată lumea o privea de parcă tocmai dovedise o îngrozitoare lipsă de bun-simţ.

Urmă o tăcere interminabilă. Degetele ei se crispaseră pe microfon, atât de puternic încât falangele i se albiseră. Apoi, ca şi cum ar fi ars-o, abandonă microfonul unei mâini străine şi se retrase. îşi făcu loc cu coatele prin mulţime până la uşa din fundul sălii.

Era peste puterile ei să mai suporte. Auzi! „Un pic de visare şi de frumuseţe!” Ce tupeu! Şi existau oameni care înghiţeau această poveste, minunându-se de isprăvile lui Paul Delandres! Pentru că ziarele făcuseră din el o vedetă, omul acesta se credea deasupra tuturor limitelor decenţei. Şi îşi alesese tocmai această zi ca să se împăuneze la Chamonix, această zi care va rămâne marcată în memoria ei cu o piatră neagră…

„Dacă v-am făcut să visaţi un pic, înseamnă că nu mi-am pierdut timpul degeaba… „De şapte ani de zile, Paul Delandres nu-i mai ieşise din minte, de şapte ani îşi dorea să aibă ocazia să-i spună în public ce gândea despre el, să-i

spună: „Eşti un asasin, domnule Delandres, un asasin!”

Dar nu îndrăznise, nu… Nu îndrăznise.

Şi acum, se plimba în sus şi-n jos prin holul celui mai şic hotel din Chamonix, neştiind ce atitudine să adopte, conştientă că purtarea ei va trezi curiozitatea personalului.

Peste câteva minute, publicul va ieşi din sală, în timp ce ziariştii şi oficialii vor mai întârzia în faţa unui pahar de vin… Va avea oare ea curajul să aştepte ieşirea duşmanului său, curajul să-l abordeze…?

Când citise, pe prima pagină a ziarului local, că Paul Delandres îşi va prezenta ultimul film la Grand Hotel din Chamonix, după-amiază, nu s-a putut abţine să vină încoace, plecase fără să se mai schimbe, fără să-l anunţe măcar pe bătrânul Vallot care se întreba probabil acum unde dispăruse…

Nu departe de ghişeul recepţiei, fusese instalat un stand de prezentare, păzit de un puşti localnic. Cărţile lui Paul Delandres, expuse la vedere, îşi aşteptau amatorii. Înainte să-şi dea seama ce face, Odile se apropie şi-şi trecu maşinal degetele peste coperta lucioasă de pe care Delandres o sfida cu insolenţa calmă a acelora cărora le-a surâs norocul. Degetul ei întârzie pe linia hotărâtă a maxilarelor, pe zâmbetul cuceritor care săpa două gropiţe aproape copilăreşti pe chipul lui bronzat de aventurier…

Simţi cum ochii i se umpleau de lacrimi… Cristophe! El ar fi trebuit să fie aici, acum, povestindu-şi isprăvile, el ar fi trebuit să scrie toate aceste cărţi care vorbeau despre curaj şi eroism. El, şi nu acest…

— Va interesează, doamnă?

Luată prin surprindere, Odile ridică brusc capul. Dar întrebarea puştiului era absolut nevinovată.

Ea îşi drese glasul. Copilul nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Vârsta la care putea să-şi amintească…

— Dar pe tine… răspunse ea cu o voce un pic cam răguşită, pe tine te interesează acest Delandres?

Chipul băiatului se lumină.

— Oh, da, desigur… Nu aţi văzut aseară, la televizor? Au arătat pregătirile pentru ultima expediţie… Toată lumea vorbeşte despre el… chiar şi sora mea este îndrăgostită de el!

— Dar Christophe Cupelaz, îţi spune ceva numele ăsta? Puştiul se încruntă, în timp ce o privea pe această clientă ciudată, ai cărei ochi rămâneau ascunşi în spatele ochelarilor negri. Ce voia oare să spună?

— Pare un nume de prin partea locului… Cine este? îşi privi interlocutoarea, apoi cartea pe care aceasta o ţinea în mână, şi o intuiţie bruscă parcă-i suflă răspunsul:

— Este vreun prieten de-al lui Delandres, nu-i aşa? Odile oftă. Un val imens de descurajare o inundă în timp ce punea la loc cartea.

— *A fost* un prieten de-al lui, da… *Cel mai bun prieten*…

— Ei, Odile, ţi-ai lăsat baltă oaspeţii de la cabană? Odile se întoarse. Era doar Francis, îmbrăcat în costumul lui de gală.

Fost ghid de munte, Francis moştenise, la cei aproape patruzeci de ani ai lui, cel mai frumos hotel din regiune, ceea ce îi permisese să pună în cui pioletul şi

bocancii cu cuie şi să se îmbrace în costume bine croite. Faţa lui, uşor pătată de cuperoză, îi trăda plăcerea de a mânca bine şi slăbiciunea pentru ţigări. Cei apropiaţi îl ştiau ca foarte loial în prietenie, o calitate pentru care i se iertau multe alte defecte.

— Clienţii mei se descurcă foarte bine şi fără mine, declară tânăra femeie scoţându-şi ochelarii. La cabană a rămas Felicien…

Patronul hotelului îi zâmbi oarecum cu reproş.

— Ai fi putut să mă anunţi că vei coborî în vale. Nu prea avem ocazia să te vedem pe aici!

Odile ridică din umeri. Cu Francis, era îngrozitor un lucru şi anume că, în ciuda tuturor eforturilor ei, îi era imposibil să limpezească situaţia. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-i descuraja avansurile. Şi totuşi, „admiratorul” ei nu se recunoscuse niciodată învins.

— M-am hotărât în ultima clipă, mărturisi ea. Aşa s-a întâmplat…

Urmă o clipă de tăcere. Francis o privea cu o umilinţă aproape canină.

— Şi treburile la cabană cum merg?

Întrebarea o făcu să zâmbească trist.

— Vrei să spui poate că tot *nu merg*! Dacă nu vor mai veni clienţi, curând vor veni jandarmii să mă bage la puşcărie pentru datorii…

Francis oftă. În ciuda chipului ei obosit şi slab, Odile era la fel de frumoasă, atât de frumoasă încât vederea ei îl făcea să sufere cumplit.

— Totuşi, ar fi trebuit să mă anunţi. Mi-aş fi închipuit că vii să mă vezi, şi asta mi-ar fi făcut plăcere…

Această ultimă remarcă nici n-ar fi putut să cadă mai prost. Odile arătă cu bărbia înspre cărţile expuse.

— Dar *asta*… zise ea, tu crezi că mie îmi face plăcere asta?

Celălalt păru stânjenit.

— Ce vrei… cărţile lui se vând ca pâinea caldă. Şi apoi, eu nu am niciun motiv să-l boicotez; este un alpinist grozav şi…

— Acum şapte ani, parcă nu vorbeai aşa!

— Ascultă, Odile, mă doare că pui atât de mult la suflet această afacere, dar ştii la fel de bine ca şi mine că nu i s-a dovedit niciodată vinovăţia. Şi apoi, a trecut atât de mult de atunci…

Atât de mult? Odile îi aruncă o privire tăioasă. îşi amintea de vremurile când simplul fapt de a nu fi de prin partea locului fusese de ajuns ca să-l descalifice pe Delandres în ochii celor din Chamonix.

Oamenii se schimbă… Uită… Dar nu şi ea! *Nu ea*!

Totuşi, în faţa privirii jalnice a admiratorului său, n-o lăsă inima să mai insiste în această problemă şi, cu o voce aproape stinsă, spuse:

— Ai dreptate. Cred că eu îmi pierd cumpătul. Scuză-mă, acum trebuie să plec…

Şi cum se simţea un pic vinovată, se aplecă şi-i atinse uşor obrazul cu un sărut.

Un sărut atât de rapid, atât de neaşteptat – ca o mică minune, oarecum – încât mult timp după plecarea ei.

bietul Francis se îndoia de realitatea faptei. Apoi îl cuprinse o bucurie secretă, mai puternică decât toate îndoielile care-l încercaseră până atunci.

Aşadar, încăpăţânarea lui nu fusese zadarnică, din moment ce ea tocmai îl *sărutase*. Povestea lui de dragoste era pe calea cea bună… Dacă măcar Odile s-ar hotărî să întoarcă spatele trecutului!

Alături de el, ar putea s-o ia de la capăt… El avea atâtea lucruri să-i propună: mai întâi căsătoria, apoi o călătorie lungă în jurul lumii pentru a-i mai da culoare mutrişoarei ei drăgălaşe. Şi apoi, bani, mulţi bani, ca să renoveze cabana, să-i adauge o piscină, să construiască bungalouri…

Purtat pe aripile imaginaţiei, Francis zâmbea, când întâlni din întâmplare privirea unui angajat de-al său. Trezit instantaneu din visare, se îndreptă, îşi aranjă papionul, tuşi uşor.

— Hei, tu de colo…

Dar nu era momentul pentru reproşuri. Deja uşile duble ale salonului cel mare se deschideau, şi o mare de

oameni năvăli în hol înainte să ia cu asalt standul de cărţi.

*

* * *

La originea ei un simplu popas pentru diligenţe, Cafeneaua Ghizilor era formată dintr-o sală lungă în

Întregime din lemn, cu două şiruri de mese din stejar bine ceruit, iar pe pereţi erau agăţate portretele îngălbenite ale pionierilor muntelui: Cunningham, Ereshfield, Tukett, Fontaine, Vallot, Tricouni etc., alternând cu ecusoane pictate ale diverselor societăţi alpine. În acest loc de legendă care i-a văzut trecând pe toţi „marii", ghizii din părţile locului aveau obiceiul să se întâlnească, chiar dacă locul avea tendinţa, în sezonul de vară, să fie „poluat" cu turişti dornici de culoare locală.

Când Odile intră în sală, nu-i găsi aici pe obişnuiţii locului, turiştii înghesuindu-se pe terasă ca să profite de ultimele raze de soare. Dintr-o privire se asigură de prezenţa fraţilor săi, aşezaţi mai la o parte de o masă la care câţiva bătrâni localnici, cu berete şi haine groase de velur, erau ocupaţi să joace cărţi.

Hubert şi Lionel păreau absorbiţi într-o discuţie foarte însufleţită, judecând după felul în care acesta din urmă îşi puncta vorbele cu mâna, cu toată înflăcărarea celor douăzeci şi cinci de ani ai lui – înflăcărare căreia îi răspundea vorba potolită şi calmă a lui Hubert.

În timp ce traversa încăperea îndreptându-se spre ei, Odile se întreba despre ce o mai fi fost vorba de data asta. îi erau bine cunoscute ciondănelile dintre Hubert şi fraţii lui mai mici. Cea mai recentă izbucnise când Bastien, ultimul născut, îşi anunţase dorinţa de a părăsi liceul pentru a deveni ghid-aspirant. Era prea devreme.

decretase Hubert, atât de tranşant încât celălalt izbucnise dintr-odată în lacrimi. Degeaba erau făcuţi fraţii

Teirraz din acelaşi aluat – acelaşi păr foarte negru, aceeaşi privire foarte limpede – astanu-i împiedica să aibă fiecare un caracter afurisit.

Hubert fu cel care o zări primul.

— Odile! făcu el ridicându-se cu o grabă suspectă. Dacă aş fi ştiut… Ai noroc că ne-ai găsit. Tocmai ne-am întors de pe Piscul Roşu.

— Împreună?

— Da… Am condus o pereche de canadieni… preciză Lionel. Plimbarea li s-a părut *very exciting*!

Odile se lăsă să cadă pe un scaun, şi privirea i se plimbă de la unul la altul. Fraţii ei îşi fereau ochii – oricât de extraordinar ar fi părut – şi ea ar fi putut să jure că ei nu erau prea încântaţi s-o vadă.

Când văzu gesul lui Hubert prin care acesta încerca să ascundă ziarul pus pe masă, mintea i se lumină şi scoase un oftat:

— Nu-i cazul să faceţi mutrele astea, băieţi; *şi eu* citesc ziarele… De altfel, chiar acum vin de la Grand Hotel.

De fapt, nu era chiar aşa. Adevărul este că se simţise atât de ruşinată de felul în care se purtase la hotel încât nu avusese curajul să se întoarcă direct la cabană şi se mai plimbase fără rost pe străzi, fără să reuşească să-şi recapete calmul. Până când, împinsă de un obscur instinct de protecţie, pornise în căutarea fraţilor ei.

Mărturisirea ei îi făcu o puternică impresie lui Lionel.

— Ai vorbit cu el?

— Se poate spune şi aşa… Era atâta lume…

Se înfioră când îşi aminti momentul de derută prin care trecuse.

— De fapt, mi-am vărsat toată indispoziţia mai ales pe Francis care a avut nefericita idee să se afle acolo…

Pândi un zâmbet înţelegător de-al lui Hubert, dar acesta o privea cu aceeaşi gravitate pe care o acorda

tuturor lucrurilor. De la moartea părinţilor lor, Hubert ţinea locul capului familiei, şi întotdeauna Odile căuta la el încurajare.

— A fost îngrozitoare, să ştii, această întâlnire cu Francis! Era atât de amabil, şi… atât de ridicol cu plastronul şi cu papionul lui încât îmi venea să-l bat! Poţi să te căsătoreşti cu cineva care îţi trezeşte asemenea porniri?

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

— Şi cel mai rău este că ştiu că aş face bine să spun da. Ar fi o soluţie bună pentru cabană, pentru toată lumea…

Hubert îşi mângâia bărbia şi părea dus pe gânduri.

— Dar *el*, cum ţi s-a părut?

— Cam ridicol, ţi-am spus, ca de obicei când se găteşte…

— Nu… Delandres…

— Delandres?

Odile se strădui să fie obiectivă. Atâta cât putuse să-şi dea seama după film, el nu se schimbase deloc din vre

mea când Cristophe i-l prezentase. În mod ciudat, ea nu simţise niciodată nicio atracţie faţă de acest tânăr înalt şi timid, în ciuda elogiilor cu care-l acoperea Cristophe. Trebuia oare să numească asta un *presentiment*?

— Pare mai sigur pe el. Parcă s-ar mai fi asprit.

Hubert dădu din cap.

— Aşa dă impresia şi în ziar. Pe vremea aceea, era încă greu să-l defineşti, chiar dacă era însurat… Muntele a făcut din el un bărbat.

— Pe cuvântul meu, strigă Lionel, şocat, s-ar zice că-l admiri!

— Îl respect, atâta tot… Eu nu cunosc Yerupaja, dar trebuie să recunoaştem că Delandres este tare în acest domeniu.

Odile se gândi la cuvintele lui Francis: „Este un foarte bun alpinist”, şi această nouă trădare venită din partea fratelui său o răni cu atât mai mult cu cât în el avea cea mai mare încredere.

— Oricum, ripostă Lionel, orice ar face, pentru mine va rămâne mereu ticălosul care l-a abandonat pe Cristophe.

Hubert oftă şi privi undeva peste capul tânărului. Sprijinit în alpenştocul său, cu o pălărie de fetru pe cap, Edward Whymper, cuceritorul vârfului Cervin, zâmbea pentru eternitate din rama lui, şi părea să predice răbdarea.

— *Este* vinovat, repetă tânărul lovind cu palma în masă. Şi cel mai rău este că nu-i pasă de ceea ce noi am putea dovedi.

— Ce ştii tu?

Lionel făcu ochii mari, din ce în ce mai surprins.

— De ce crezi tu că a hotărât el să-şi prezinte filmul tocmai *astăzii*

Hubert ridică din umeri.

— Astăzi sau mâine, ce importanţă are? Nu asta o să-l aducă pe Cristophe înapoi… Şi, din punctul meu de vedere, Delandres a plătit; nu-i deloc plăcut să fii nevoit să părăsesti valea, cu nevastă şi copil…

De fapt, dacă Hubert ar fi putut să exprime deschis ceea ce gândea, ar fi trebuit să recunoască faptul că *într-adevăr* nutrea o oarecare admiraţie pentru Delandres. Trebuia să fii al naibii de tare ca să rezisti climatului de linsaj care domnise pe vremea aceea.

— Nimeni nu l-a forţat!

— Ştii bine că tot oraşul l-a respins, tocmai când se hotărâse să se stabilească aici… Viaţa lui devenise imposibilă. Şi nimeni de aici nu i-ar fi acordat diploma de ghid.

— Ghid, el? Asta ar mai fi lipsit! Nu-i ajungea lui Cristophe nici la degetul mic…

— Aşa se spunea. Dar recunoaşte totuşi că a reuşit să se întoarcă singur de pe munte… Era deja o performanţă!

Urmă un moment de tăcere. Lionel era livid de furie.

— Nu te înţeleg, Hubert. L-a abandonat pe Cristophe! L-a abandonat, fără material, fără nimic…

Hubert făcu un gest conciliant.

— Lionel, zise el, n-o să ştim *niciodată* ce s-a întâmplat, bagă-ţi bine asta în cap… Fir-ar să fie, te pricepi şi tu destul în meseria asta ca să ştii că uneori se petrec lucruri ciudate, acolo sus… lucruri care sunt greu de explicat oamenilor din câmpie, nu-i aşa?

— Dacă te înţeleg eu bine, acum îl plângi pe asasin!

Hubert zâmbi.

— Delandres nu este de plâns, pare-mi-se! A devenit o celebritate. Apare la televizor…

Dar Lionel o lua deja pe sora lui drept martor:

— Spune-i, Odile, spune-i că tipul ăsta este un gunoi! Spune-i!

Cum ea nu-i răspunse, el o cuprinse tandru de umeri.

— Ce este, Odile, fetiţo… plângi?

Ea se ridică atât de brusc încât scaunul basculă spre spate şi căzu cu zgomot pe podea. La masa de alături, bătrâneii întoarseră ca la un semnal capul. Dar Odile nu mai vedea nici la doi paşi în faţa ei.

— Nu-i nimic, zise ea. Vă las… Am să pierd autobuzul…

— Salută-l pe Felicien din partea mea, zise Hubert pe un ton neutru. Şi spune-i lui Bastien să nu fie prea supărat pe mine pentru problema aceea; va trebui să mai vorbim despre ea…

— Am înţeles.

După plecarea fetei, la masă se lăsă o tăcere

profundă, o tăcere penibilă pe care niciunul dintre ei nu îndrăznea s-o rupă. În sfârşit, Lionel spuse timid:

— Dar… ce are Odile?

Hubert îşi puse pe masă mâinile tăbăcite, cu degetele bătătorite de stâncă. În ciuda calmului său aparent, îşi ieşise din fire.

— Iarăsi ai vorbit prea mult, asta este. Nu ai înţeles că, cu cât vom vorbi mai puţin despre povestea aceea, cu atât sora noastră are mai multe şanse să-şi refacă viaţa…? Dacă îmi pot exprima o dorinţă, aş vrea să-i dăm voie să uite, şi asta n-o să se întâmple răscolind mereu trecutul, ai înţeles?

Cei doi fraţi se priviră, şi Lionel înţelese că era inutil să mai insiste.

— Dacă tu crezi că aşa-i mai bine…

Hubert se amuză văzându-l că se tulbură ca un puşti căruia tocmai i s-a servit o lecţie. În ciuda celor douăzeci şi cinci de ani, Lionel va rămâne mereu fratele lui „cel mic”, un frate pe care l-a învăţat ce înseamnă muntele şi pe care, uneori, nu se putea abţine să-l mustre.

Douăzeci şi *cinci de ani*, deja… Îşi ridică privirea şi zâmbi portretului din faţa lui. Şi în timp ce gândurile îi zburau către marii cuceritori din trecut, avu o uşoară strângere de inimă, îşi aminti că Whymper nu era mai în vârstă atunci când cucerise vârful Cervin!

Capitolul 2

Odile tăie în felii fine o bucată bună de brânză şi le puse într-o tigaie frecată cu usturoi. Apoi reglă arzătorul aragazului şi imediat în încăpere se răspândi un miros plăcut de brânză topită.

La munte se cina devreme. Unicul sportiv dintre rarii ei clienţi, Allan Parker, americanul, îşi bea împreună cu Felicien apetitivul în sufragerie, aşa cum o dovedea

rumoarea unei discuţii care ajungea până la ea prin uşa întredeschisă, şi în cadrul căreia se auzeau adeseori exclamaţii de surprindere sau nedumerire. Cel puţin această calitate a lui Felicien de a-şi ţine auditoriul cu sufletul la gură trebuia să-i fie recunoscută…

Lăsând pentru o clipă lingura de lemn, Odile se duse să ia de sub chiuvetă sticla cu vin alb. Nivelul acesteia scăzuse iarăşi scandalos. Felicien… Trebuia să se hotărască să vorbească într-o zi cu el despre asta…

— Domnişoară Teirraz, te deranjez cumva?

Surprinsă, Odile fu cât pe ce să se lovească la cap de marginea chiuvetei. Cora Thumbridge era expertă în a apărea fără veste, se pare, rodul unei voinţe deliberate, judecând după zâmbetul satisfăcut care îi apărea atunci pe faţă.

— Nicidecum, domnişoară Thumbridge, pregăteam brânza topită. Cina va fi gata într-o clipă.

Zâmbetul de pe chipul Corei se şterse imediat.

— Dumnezeule! Iată aşadar explicaţia acestui miros îngrozitor! Sper că v-aţi amintit că ficatul meu nu suportă brânza topită?

Odile păli. Uitase! Prin minte îi trecu într-o clipă tot conţinutul congelatorului. Poate că crochetele de peste vor rezolva problema. Friptură de miel…? Nu, ficatul capricios al bătrânei domnişoare n-ar suporta nici chiar dacă ar avea garnitură de mazăre cu mentă…

Dar ca şi cum ar fi fost de ajuns să facă să adie un vânticel de panică prin bucătărie, Cora trecuse deja la alt subiect.

— De fapt, venisem pentru altceva. Iar a fost oprită apa la baie.

— Apa…?

Pentru o clipă, Odile îşi imagină ce putea fi mai rău: sătui să mai constate că ultima factură iar nu fusese

plătită, cei de la Compania de Apă hotărâseră să-i întrerupă aprovizionarea. O catastrofă…

Domnişoara Thumbridge zâmbi larg.

— De la ora patru după-amiază, Emily şi cu mine n-am putut să ne spălăm pe mâini…

Odile făcu focul mic sub tigaie şi o urmă pe domnişoară în camera ei de la etaj. Aşa cum sperase, nu era vorba decât de o mică problemă la nivelul ţevilor învechite.

— Nu este absolut nimic, spuse ea, uşurată. Este de ajuns să-i daţi un pumn şi apa porneşte.

— Un pumn…?

Privirea domnişoarei deveni acuzatoare.

— Sora mea şi cu mine suntem aici ca să ne odihnim, nu ca să dăm lovituri în cine ştie ce.

— Nu este nicio vrăjitorie, am să vă arăt, priviţi, ajunge să…

Cora Thumbridge avu o mişcare de retragere văzând-o pe gazda sa scoţându-şi sandaua şi fluturând-o prin aer.

— Ajunge să te gândeşti foarte intens la ceea ce deteşti mai mult pe lume!

Ea însăşi se concentră asupra imaginii Corei, şi sandaua se abătu cu violenţă pe conducta de apă. Se auzi un gâlgâit reconfortant care îi indică faptul că grijile ei luaseră sfârşit… temporar.

Cu mâna ei descărnată, domnişoara deschise la maximum robinetul şi observă gânditoare jetul de apă rece care umplea lavaboul.

— Hmm… Să zicem…

Odile se încălţă.

— În caz că se repetă, dacă nu reuşiţi singură, strigaţi-l pe Felicien…

Contrar aşteptărilor, domnişoara, departe de a fi

satisfăcută, îşi schimbă expresia şi vocea îi deveni aproape o şoaptă.

— Tocmai aceasta este cealaltă problemă despre care voiam să vorbesc. Se întâmplă ceva cu domnul Felicien. Azi-dimineaţă când am coborât, vorbea cu Emily, şi imaginează-ţi, domnişoară Odile, că atunci când m-am apropiat de ei…

Ridică privirea spre cer, şi închise apoi brusc robinetul.

— Am descoperit că el mirosea a alcool. La ora nouă dimineaţa. îţi vine să crezi? Dacă va mai continua aşa, mă tem că eu şi sora mea vom fi obligate să ne facem bagajele. Doar nu te aştepţi să rămânem sub acelaşi acoperiş cu acest individ, nu-i aşa?

— Am să văd ce pot face, bâigui Odile. Contaţi pe mine…

Tocmai trecea pragul când auzi din nou în spatele ei vocea acră a domnişoarei Thumbridge:

— Şi radioul? Ai vorbit cu domnul Parker, aşa cum ne-ai promis? în fiecare dimineaţă suntem trezite de hărmălaia lui…!

Coborî încet la parter, lăsându-şi mâna să alunece pe perete. Era o cabană frumoasă, gândi Odile. Construită în anii treizeci, fusese clădită la marginea localităţii, în

faţa unei păduri de brazi şi molizi, la baza unui perete stâncos ieşit ca un pinten, unde veneau să-şi sfârşească drumul aavalanşle de primăvară. Era un amplasament ideal, pentru că de la ferestrele de la etaj, inundate de soare, te puteai bucura de cea mai frumoasă priveliste înspre vârful Mont Blanc, iar în jos, spre Chamonix, cuibărit în cochilia lui înverzită.

Odile oftă. Cea mai frumoasă priveliste înspre Mont Blanc, da… Şi totuşi, probabil că asta nu mai era de ajuns; de câţiva ani încoace, clientela se împuţinase, preferând

confortul rafinat al marilor hoteluri faţă de farmecul rustic al cabanei sale.

Intră în bucătărie, se apucă din nou de gătit şi începu să netezească cu o spatulă amestecul cremos.

De la construcţia ei, nimic nu se schimbase la cabană. În camere, cel mai bun mijloc de a obţine apă caldă încă mai consta în a lovi uşor ţevile până ce aceasta să pornească să curgă, iar iarna, rarii ei clienţi pricepuseră repede că era mai bine să accepte buiotele lui Felicien decât să aştepte ca radiatoarele recalcitrante să dea căldură.

Toate astea nu însemnau rea-voinţă din partea ei, ci faptul că toate instalaţiile erau îmbătrânite. Iar încasările de pe urma clienţilor nu permiteau efectuarea unor reparaţii serioase ci doar a celor urgente.

Aşadar, soluţia era să vândă. Să-şi plătească datoriile şi să-şi găsească un apartament nu prea scump în oraş. Era unica soluţie.

Şi totuşi, îşi amintea nu fără emoţie vremurile din copilărie când, împreună cu fraţii săi, plecau în pădure să culeagă fragi cu care mai apoi umpleau tartele făcute în casă. Cum se făcea oare că în toate amintirile ei, Christophe apărea şi el mereu, cu ochii lui albaştri şi cu pistruii de pe nas…?

*

* * *

Vişinata… indispensabilă preparării unei brânze topite după toate regulile artei… Odile tocmai trecea pe lângă fereastra larg deschisă, când prinse mireasma stăruitoare a ierburilor din jur. Ca şi cum ar fi avut nevoie de întuneric ca să se dezvăluie, parfumurile la munte începeau să se simtă abia spre apusul soarelui.

Atrasă fără voia ei de aceste miresme, se sprijini cu coatele pe pervazul ferestrei. Venea primăvara… Odile o

simţea după adierea călduţă ce venea dinspre Italia, numită „foehn” şi care începuse să sufle de vreo câteva zile pe înălţimi de parcă era o oală sub presiune. îşi dădea seama după culoarea pădurii care înverzea văzând cu ochii, înmugurind. Zăpezile se topeau lăsând în urma lor o pată roşiatică, la fel ca o cicatrice proaspătă, pe care curând o va acoperi iarba verde şi deasă.

Era ca un asalt imens pornit de natură îl ducea împotriva muntelui care se apăra din răsputeri. Odile simţi şi ea sângele curgându-i mai repede prin vene.

Zări două siluete care urcau spre cabană. Probabil ni se alpinisti… deşi… pe drumul acesta, erau mai degrabă nişte oaspeţi întârziaţi. Făcu ochii mici, încercând să-i identifice…

În secunda următoare închise fereastra, de parcă ar fi văzut o fantomă. Nu, cu siguranţă se înşelase…

Cineva bătu la uşă, şi Odile îşi duse mâna la gât, emoţionată, când uşa se deschise. Dar Bastien era singur.

— Odile, pot să vorbesc cu tine?

— *Cine* este afară, Bastien?

În faţa chipului livid al surorii sale, băiatul se întunecă.

— Ştii bine. Este Thomas…

— Ce caută aici?

Bastien oftă descurajat.

— Odile, nu ne-am mai văzut de o veşnicie…! Am petrecut împreună ziua aceasta, la Bossons. Şi cum el trebuie să plece mâine… mi-am zis că ar putea cina cu noi şi să doarmă în camera mea. Oricum, tatăl lui este de acord.

Aşadar, ea nu se înşelase părându-i-se că recunoaşte părul blond al lui Delandres, chiar şi înfăţişarea asemănătoare. Fata îşi privi fratele. Blondul şi brunetul…

aproape aceeaşi vârstă, cu o diferenţă de câteva săptămâni. Pe când erau mici, cei doi erau mereu împreună. Apoi soarta îi despărţise şi ea crezuse că Bastien uitase de prietenia lui cu Thomas Delandres…

— Te rog, Odile! zise băiatul înşelându-se în privinţa tăcerii ei. Doar în noaptea asta… Va fi ultima pe care o va petrece la munte, multă vreme de acum încolo. Peste câteva zile, părinţii lui îl trimit înapoi în Statele Unite…

Odile îşi scoase şorţul şi luă o tigaie pe care o puse în chiuvetă. Apoi luă o oală cu apă caldă de pe foc.

— Bine, dacă-mi promiţi că o să speli vasele. Şi acum, dă-te la o parte din drumul meu, e fierbinte!

*

* * *

— Pe vremea mea, nu era nevoie de corzi de nailon. Erau absolut perfecte şi cele de cânepă.

— Sunt prea fragile, declară Parker trăgând din pipă. Se puteau rupe când nu te aşteptai.

— Să se rupă…? Depinde…

În sufragerie, atmosfera era liniştită. Masa se terminase şi bărbaţii casei se instalaseră în salon. îşi scoseseră pipele şi aroma de tutun fin impregna aerul.

În şemineu ardea un foc zdravăn de lemne. Flăcările luminau feţele şi proiectau umbre bizare în cele patru colţuri ale încăperii. Amabil ca o gazdă care nu ştie ce să

mai facă pentru oaspeţii săi, Felicien îl îndemna pe Parker să guste din lichidul de casă cu o familiaritate pe care Odile nu se putea împiedica s-o considere suspectă. Paharele celor doi erau în permanenţă pline.

Cora Thumbridge, singura care se mai afla la masă, nu mai contenea să învârtească linguriţa în serbetul de afine, păstrând o tăcere evident mustrătoare.

— Căţărarea… zise ea până la urmă. Mă întreb ce plăcere poţi să găseşti în sportul ăsta prostesc. Auzi, să te

caţări… ce poate însemna asta, Dumnezeule? Pentru ca apoi să vină să vă caute cu elicopterul când sunteţi la ananghie, şi asta pe cheltuiala contribuabililor!

— Poate că ai uitat, protestă Parker, că în mare parte compatrioţii dumitale au „inventat” alpinismul. Aminteşte-ţi de Tuckett, Kennedy, Mathews…

— Englezii sunt nişte imbecili, întotdeauna am gândit asta. De aceea eu şi sora mea ne-am hotărât să ne retragem în Franţa… Dar tot n-ai să mă poţi convinge că alpinismul nu este un sport inutil!

— Ai atins o problemă interesantă. Când sunt pe munte, nu mi se întâmplă niciodată să-mi spun că ceea ce fac nu foloseşte la nimic. Şi totuşi, riscăm, suferim… şi pentru ce?

Americanul nu se lăsă descurajat numai dintr-atât.

— Am înţeles că dumneata şi sora dumitale aţi predat franceza în Anglia, domnişoară Thumbridge. Poţi spune că aţi exercitat această profesie doar pentru bani…?

În faţa tăcerii interlocutoarei sale, el continuă:

— De asemenea, am înţeles că eraţi experte în botanică, aşa cum o dovedesc încântătoarele buchete cu care împodobiţi casa asta. Tot banii erau motivaţia?

Chiar dacă complimentul îşi atinsese ţinta, domnişoara Thumbridge nu lăsă să se vadă, şi tocmai începea să riposteze când sora ei o întrerupse:

— Taci odată, Cora! Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti astfel în faţa acestor domni…!

Toată lumea aruncă o privire surprinsă înspre un colţ întunecat al încăperii. Aşezată ceva mai la o parte, într-un fotoliu prea mare pentru ea, Emily asculta cu pasiune poveştile despre munte, care se depănau de la începutul serii, cu o preferinţă specială pentru talentul de povestitor al lui Felicien. Această intervenţie neaşteptată din partea unei persoane atât de timide readuse imediat calmul şi

conversaţia se reluă.

Odile profitase de această izbucnire a lui Emily pentru a dispărea la bucătărie, cu un teanc de farfurii în braţe. Faptul că o auzise pe Cora spunând ceea ce ea însăşi spusese la Grand Hotel, o tulburase mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Oare şi ea fusese la fel de meschină, de lipsită de inimă ca şi domnişoara aceasta acrită?… Măcar Cora, în ciuda tuturor celorlalte defecte ale ei, avea pasiunea florilor, pe care le culegea cu mâna ei de pe munte. Pe când ea…

Cu braţele cufundate până la coate în apa spumoasă, Odile spăla vasele dar mintea îi zbura aiurea. Toată

seara, evitase să-l privească pe tânărul Thomas, şocată de asemănarea acestuia cu tatăl său. Era un adevărat Delandres, dar mai tânăr… în plus, şi bine crescut. Politicos peste măsură încât aproape că nu deschisese gura toată seara…

Aşezaţi lângă şemineu, aruncând din când în când conuri de brad în foc, Bastien şi cu el ascultau fără să se plictisească poveştile „celor mari”. Şi erau atât de cuminţi amândoi încât Odile nu mai avu inima să-i amintească lui Bastien promisiunea lui de a spăla vasele.

Când se întoarse în salon, îi găsi pe toţi la locul lor, cu excepţia surorilor Thumbridge care urcaseră să se culce.

Cu ochii strălucitori, cam prea mult după părerea Odilei, cu mustaţa zbârlită, Felicien se lansase într-una din acele povestiri pasionante cărora doar el le cunoştea secretul. Sprijinit cu spatele de o latură a şemineului, părea un profesor care îşi ţinea lecţia.

— …Eram patru, prietenul meu Conttaz, doi clienţi şi cu mine. Drumul fusese lung şi n-am ajuns în vârf decât spre sfârşitul după-amiezii. La coborâre s-a întâmplat…

Duse paharul cu lichior în dreptul ochilor, ca pentru

a-i aprecia frumoasa culoare ca ambra. Dar Odile îl cunoştea îndeajuns ca să priceapă că acest şiretlic îi permitea să-şi ţină auditoriul cu sufletul la gură.

— Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri… Mergeam pe Stâncile Roşii când am auzit un trosnet îngrozitor, ca şi

cum muntele s-ar fi despicat în două. Nici n-am avut nevoie să mă uit ca să-mi dau seama ce se întâmplase. O bucată enormă de gheaţă cedase deasupra noastră, şi totul se prăvălea spre noi. Vă imaginaţi…

— Haide, Felicien, zise nerăbdător Parker. Spune, ce s-a întâmplat.

Felicien nu-şi mai încăpea în piele.

— Când porneşte o aavalanş este inutil să încerci s-o depăşeşti fugind. Abia ai timp să respiri, că te-a ajuns… Mi-a trebuit doar o secundă să înţeleg ce se întâmplă, o altă secundă să mă arunc în genunchi sub creastă, cu capul plecat şi înfigându-mi adânc pioletul… ceea ce a făcut ca afurisita de aavalanş să treacă pe deasupra mea. Dar ceilalţi…

Povestitorul îşi plimbă privirea peste asistenţă.

— A mai văzut careva dintre voi o aavalanş de aproape?

Cum toţi făcură semn că nu, Felicien continuă:

— Mai întâi, simţi zăpada ca o pudră deasă – ca un avertisment – abia apoi încep lucrurile serioase…

Odile închise ochii. „Vedea” scena cu o claritate uimitoare: tone de gheaţă, bucăţi mari, torente de zăpadă sub presiune care ţi se prăvăleau pe deasupra capului, construind o îngrozitoare boltă întunecoasă, cu un vacarm de sfârşit de lume… Apoi, după un timp ce ţi s-a părut o veşnicie, zgomotul scade, proiectilele de gheaţă continuă să cadă dar izolate, rostogolindu-se

stângaci, în salturi mai puţin violente şi terminându-

şi căderea cu un zgomot înăbuşit... În sfârşit, o ceaţă de zăpadă şi gheaţă pulverizată mai întunecă o clipă atmosfera înainte de a se risipi încet, alungată de vânt. Este liniştea de după furtună...

— Când m-am pipăit, încheie Felicien, am văzut că eram viu şi nevătămat, închipuiţi-vă; la fel şi Couttaz... Coarda dintre noi nu a cedat, domnule Parker!

— Dumnezeule, eşti foarte norocos, Felicien! Şi clienţii dumitale?

— În mod normal, ar fi trebuit să fie zdrobiţi. Dar vezi dumneata, domnule Parker, ăsta este muntele... Până la urmă i-au găsit, i-au dezgropat de sub zăpadă, nevătămaţi şi albi ca nişte oameni de zăpadă. S-ar putea spune că soarta i-a ferit să moară în ziua aceea...

— Şi pe dumneata la fel... Moartea nu te-a vrut!

O licărire maliţioasă sclipi în ochii lui Felicien, în timp ce ridica paharul în sănătatea tuturor.

— Nici atunci, nici altă dadă...

Bău până la fund paharul şi pocni satisfăcut din limbă. Apoi, ca şi cum evocarea amintirilor lui îi făcuse sete, îşi turnă iar un pahar.

— Nu, domnule Parker. Bătrânul Felicien are pielea tăbăcită, să ştii! Am văzut multe aavalanş la viaţa mea. Este de ajuns să-ţi înfigi bine pioletul în stâncă şi să te rogi lui Dumnezeu. Ţineţi minte cu toţii, s-ar putea să vă folosească într-o zi...

Odile oftă. Nu prea-i plăcea când Felicien îşi făcea numărul, mai ales în faţa lui Sébastien care nu avea deloc nevoie să-i fie înflăcărată imaginaţia, şi aşa prea bogată. Iar astă-seară, ea auzise deja destule poveşti.

— Ei bine, zise ea căscând, eu am să mă duc la culcare. Vă rog să mă scuzaţi... Felicien, mâine o să avem de vorbit, noi doi...

— Mâine?

— Mâine, Felicien… Noapte bună.

Şi Odile ieşi din încăpere, urmărită de privirea „bătrânului” ei angajat.

Trecură câteva minute de linişte până când se risipi stânjeneala provocată de plecarea ostentativă a Odilei. Felicien îşi netezea îngândurat mustaţa roşcovană.

*

* * *

— Mi-a plăcut mult filmul dumneavoastră şi ştiu pe dinafară pasaje întregi din ultima carte pe care aţi publicat-o. De altfel, am recomandat întregului meu personal s-o citească.

— Adevărat?

— La prima vedere, gestionarea unui hotel nu are prea mult de-a face cu alpinismul. Şi totuşi, dacă ne gândim bine, găsim numeroase puncte comune…

Omul care vorbise, mic şi îndesat, făcu o pauză şi începu apoi să numere pe degete:

— Mai întâi, curajul. Ai nevoie de el ca să conduci un colos cum este Grand Hotel, credeţi-mă! Apoi, tenacitatea…

Paul Delandres se îndreptă de spate şi privirea lui deveni mai incisivă. Unui observator mai perspicace i-ar fi fost de ajuns doar o privire ca să-şi dea seama că el se plictisea îngrozitor ascultându-şi interlocutorul.

Dar Francis Balmat era prea plin de el ca să înţeleagă că era pur şi simplu agasant, cu vorbele lui inutile, cu înfumurarea lui, şi cu deferenţa aproape servilă care-i însoţea fiecare frază. Dacă Paul detesta ceva foarte mult, atunci acestea erau cuvintele măgulitoare care i se adresau adeseori şi, mai ales, linguşeala. Apoi, fireşte, prostia…

— Şi în sfârşit fermitatea. Ştiţi, un hotel este cam ca o coardă în alpinism. De la simplul cărăuş până la omul ce

se află în frunte, cu toţii trebuie să meargă cu acelaşi pas. Ce să vă mai spun decât că, odinioară, am fost şi eu ghid montan, aşa că, vedeţi dumneavoastră…

— Ia te uită…

— Duceam turiştii pe Marea de Gheaţă!

Paul zâmbi. Pe vremuri, oamenii de prin partea locului îi numeau „piraţi” pe cei care practicau acest mic „comerţ” destul de bănos dar fără glorie; dar acum ar fi fost nepotrivit să amintească de asta…

Aşa că, în timp ce Francis Balmat îşi golea creierul de toate gândurile lui stupide, interlocutorul său se întoarse cu gândul cu câteva ore în urmă. Avusese oare halucinaţii când i se păruse că o recunoaşte pe Odile Teirraz printre admiratorii săi…? încercă să compare imaginea necunoscutei cu amintirea ce o păstrase, dar era imposibil. Trecuse atâta vreme de atunci…

Odile… Nu se poate să fi fost ea… I-ar fi trebuit un tupeu extraordinar ca să-l atace frontal chiar pe teritoriul lui! Încercă iar să-şi amintească înfăţişarea ei. I se păruse atât de plăpândă, atât de palidă… chiar mai fragilă decât atunci când era prietena lui Cristophe.

Pe vremea aceea însă, în ciuda fragilităţii ei, Odile i se păruse a fi o fată zglobie, înfrumuseţată de dragostea pe care i-o purta lui Cristophe, pe când femeia pe care o văzuse astăzi, cu vocea ei aspră şi ochelarii aceia ridicoli…

Îşi lăsă privirea să rătăcească peste mulţimea de oficialităţi, venită să asiste la recepţia de bun-venit, şi zări la un moment dat silueta soţiei sale.

Era imposibil să n-o vezi pe Jessica. Era genul de femeie care, oriunde s-ar fi aflat, atrage întotdeauna un roi de admiratori. O americană sută la sută, gândi Paul cu apreciere. Avea clasă, un simţ organizatoric deosebit, şi o capacitate uimitoare de a-şi petrece serile în ritm alert, cu o cupă de şampanie în mână.

— Soţia dumneavoastră arată superb, murmură o voce de lângă el.

Plecându-şi privirea, Delandres constată că directorul hotelului nu se clintise din loc. îl agasă faptul de a împărtăşi complicitatea de a-şi admira soţia cu acest imbecil şi, ca urmare, îşi croi drum prin mulţime fără ca măcar să-şi ia la revedere de la el.

*

* * *

În timp ce se dezbrăca să se culce, Odile se întreba dacă, fără voia ei, nu fusese în mod inutil aspră cu Felicien. Privirea pe care el i-o aruncase înainte ca ea să iasă din încăpere o necăjise. Sigur, Felicien era poate un lăudăros, dar era şi timid şi – culmea – se temea de ea. Ce-o apucase să-i vorbească pe tonul acela...?

Totuşi, *trebuia* să aibă o discuţie cu el. Situaţia devenea insuportabilă. Iar el era încă destul de in putere pentru a suporta adevărul.

Şi continuând să se pregătească de culcare, se gândi la înfăţişarea uscăţivă şi colţuroasă, cioplită parcă cu dalta, a angajatului şi prietenului ei. La vârsta lui, excesul de alcool ar fi trebuit să-l distrugă. Dar nu şi pe Felicien! Privirea îi era încă la fel de vioaie sub sprâncenele stufoase mereu în mişcare, iar faţa trudită şi tăbăcită de vânt şi ger, cu o mustaţă deasă ca de corsar, nu era lipsită de o oarecare frumuseţe. În felul lui, Felicien era o adevărată forţă a naturii – o forţă a naturii

care însă n-a înţeles ce i se întâmplă atunci când Biroul Ghizilor Montani îl scosese la pensie, conform regulamentului.

În ziua în care îi fuseseră suprimate cursele pe munte şi, în general, rolul pe care el îl juca în comunitatea ghizilor, omul fusese distrus.

„Bietul Felicien, gândi Odile punându-şi cămaşa de noapte, grozavă pereche de năpăstuiţi formăm amândoi!”

Prea enervată ca să poată adormi imediat, se aşează la birou, scoase din sertar caietul mare legat în piele care nu ieşea niciodată din camera ei. Data pe care o scrisese în susul paginii o făcu să ofteze.

Era *7 aprilie*. Data la care se logodise cu Cristophe, un băiat din partea locului, prieten de familie. Fericirea lor era perfectă dar nu era sortită să dureze. După nici zece luni, în plină iarnă, Cristophe pornise să escaladeze faţa nordică a unui vârf împreună cu prietenul său Delandres, un coleg de universitate în care putea să aibă încredere. Cel puţin, aşa crezuse el…

Greşeala aceasta îl costase viaţa; Cristophe nu s-a mai întors niciodată de pe munte… Deşi ancheta poliţiei nu s-a închis, din lipsă de probe, Delandres a continuat totuşi să fie bănuit de a-şi fi abandonat prietenul la nevoie – sau poate chiar mai rău. Trebuie spus că tăcerea supravieţuitorului, reţinerea încăpăţânată de a oferi amănunte anchetatorilor, refuzul lui de a vorbi cu ziariştii nu-l ajutaseră deloc pentru înlăturarea bănuielilor. La fel ca şi faptul

că nu mai fusese găsit niciodată corpul lui Cristophe… Muntele îl păstrase în măruntaiele lui de gheaţă.

Din ziua în care veniseră să-i anunţe dispariţia lui, Odile avusese sentimentul că viaţa ei se oprise în loc. Din ziua aceea, lumea îşi pierduse culorile, devenise… cenuşie. Şi viaţa ei devenise la fel de cenuşie.

Sublinie data înscrisă în caiet şi începu să scrie: „Astăzi m-am dus să-l văd pe Delandres la Grand Hotel. De ce? Nu ştiu prea bine. Cred doar că aveam intenţia vagă de a-i cere socoteală pentru moartea lui Cristophe în faţa tuturor. Dar n-am putut…”

Se opri. Ce o apucase? Evident că nu putuse s-o facă…! Era de felul ei mult prea timidă pentru a îndrăzni să facă astfel de lucruri, şi pe deasupra în public! De şapte ani de când trăia practic izolată în această cabană care-i servea drept refugiu, pierduse obişnuinţa mulţimii…

Lăsă jos stiloul, se apropie de fereastră şi inspiră adânc aerul rece al nopţii; se simţea parcă apropierea zăpezii.

Era atât de întuneric încât mai degrabă bănuiai decât vedeai crestele şi vârfurile din jur aşezate în semicerc. Vântul torcea ca o pisică mare şi sătulă peste înălţimi.

Pe cer stelele străluceau cu o claritate pe care n-o găseşti decât la munte. Odile rămase multă vreme cu coatele pe pervaz, îngândurată. Deodată, simţi că i se opreşte inima. Pe munte, aproape de vârf, se aprinsese o luminiţă – o *luminiţă*, nu o stea! – care clipea, chemând parcă în ajutor…

— Cristophe!…

Capitolul 3

Odile scoase un ţipăt şi se ridică brusc. Fruntea îi era scăldată de sudoare şi tremura.

Încă sub impresia coşmarului, privi ca pierdută în faţa ei. Era tot în cămăruţa ei, în patul simplu acoperit cu o cuvertură înflorată, iar oglinda dulapului îi reflecta imaginea, cu părul ciufulit şi faţa brăzdată de urmele pernei.

Căscă, privind înspre fereastra cu jaluzelele lăsate. După razele de lumină în care dansau particule de praf auriu, părea să se fi luminat de mult şi ea ar fi trebuit să fie de mult în picioare.

Acele ceasului deşteptător se opriseră la ora şase şi jumătate.

— Felicien, strigă ea deschizând fereastra, cât este ceasul, fir-ar să fie?

Îşi căuta papucii cu vârful picioarelor, când cineva bătu în uşă.

— Odile, te caută cineva, coboară repede…

Foarte bine… Era de ajuns ca ea să uite să se trezească la timp pentru ca necazurile să înceapă!

Coborî în grabă scara întrebându-se cine putea să fie. Poate măcelarul… Da, fireşte. Robert Cachat venise să-şi ceară banii datoraţi; după vocea un pic răguşită a lui Felicien, se pare că tonul discuţiei se ridicase. Va trebui să se folosească de diplomaţia ei… Robert o cunoştea de copilă şi o ceaşcă bună de cafea o să-l mai îmbuneze. În afara izbucnirilor de glasuri care răzbăteau din bucătărie, în cabană domnea calmul. Trecând prin faţa sufrageriei, Odile constată că oaspeţii ei îşi terminaseră micul dejun. Masa cea mare de stejar era împodobită cu un superb buchet de flori de câmp.

Bravo, Felicien… Se gândise să pregătească oarecum atmosfera în vederea întrevederii lor. În ciuda bunăvoinţei de care el dăduse dovadă, Odile se gândi că totuşi va trebui să fie mai fermă cu el.

Dar când intră în bucătărie, bietul om se apucase deja să cureţe cartofii pentru prânz şi nici măcar nu ridică privirea la apropierea ei. În faţa ferestrei, nemişcat, Robert Cachat era întors cu spatele. Aşadar, situaţia părea mai gravă decât crezuse ea.

Îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi şi spuse, oftând:

— Ascultă, Robert, nu-i nevoie să ridici tonul de te-am auzit de sus. Am să-ţi plătesc la sfârşitul sezonului. Crede-mă, nu pot face mai mult, şi…

Oaspetele se întoarse, şi Odile simţi că i se înmoaie picioarele.

Nu era Robert.

Cu mâinile în solduri, Paul Delandres o privea cu o aroganţă insuportabilă.

— Mă bucur să văd că te-ai trezit înainte de prânz, domnişoară. Am venit să-mi caut fiul.

Făcu o pauză şi Odile observă cu groază că privirea lui întârzia pe coapsele ei goale, urcând apoi spre sortul zdrenţuit.

Aşadar, venise până aici ca să-i ceară socoteală în privinţa intervenţiei ei de la Grand Hotel! gândi Odile. Era îngrozitor. Dar cel mai rău era faptul că fusese surprinsă în această ţinută neglijentă. Ce-o să creadă acum despre ea?

Îşi ridică bărbia, gata să-l înfrunte. În încăperea mică totul era scăldat în soare; era o linişte de s-ar fi auzit şi o muscă zburând. Apoi, îi reveniră în minte cuvintele pe care tocmai le auzise, ca un ecou.

— Fiul tău?

— Thomas, fiul meu, este aici, nu?

Odile privi spre Felicien căutând o explicaţie. Dar bătrânul, aplecat peste cartofii lui, îşi ferea cu

Încăpăţânare ochii. Ea îi privi mâinile mari şi bătătorite de muntean, ocupate cu treburile menajere. În mod reflex, privirea ei înregistră prezenţa pe masă a unui pahar cu vin alb, un pahar *neatins*, şi acest mic amănunt îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că situaţia era serioasă.

— Da, fiul tău este aici, zise ea încet. Dar credeam că ştii…

— Pot să te întreb pe ce bază faci această strălucită supoziţie?

Odile parcă auzea în urechi vocea lui Bastien, plină de sinceritate: „Oricum, tatăl lui este de acord”.

Afurisiţii! îşi bătuseră joc de ea!

Înghiţi cu greutate şi spuse:

— Mă duc să-i caut. Nu-i nevoie să faci scandal. Aici nu ai auditoriu!

Îi întoarse spatele, destul de mulţumită de replica ei. Dar când intră în camera lui Bastien, o cuprinse o presimţire sumbră. Paturile erau făcute cu grijă, neatinse. Frumos din partea lor, gândi ea, se osteniseră să le facă înainte să plece. Sau poate… nici măcar nu le desfacuseră!

Pe o pernă, zări un bilet scris pe o foaie ruptă dintr-un caiet. Cu picioarele tremurând, Odile citi mesajul redactat cu un scris neregulat, un pic colţuros, de adolescent: „Nu-ţi face griji. Ne întoarcem mâine seară cel târziu. Poţi să fii mândră de mine. Bastien”.

*

* * *

Aluzia finală nu făcu decât s-o neliniştească mai mult. Ce o mai fi scornit băiatul ăsta? Şi acum, va trebui să-şi ceară scuze tocmai acestui bărbat pe care-l detesta cel mai mult pe lume. „Oh, Bastien, îşi zise ea în timp ce revenea în bucătărie, ce mi-ai făcut?”

Când intră, Delandres era tot lângă fereastră. Expresia de pe chipul ei nu mai avea nevoie de explicaţii, şi nici nu apucă să deschidă gura.

— Ei? întrebă el îngrijorat.

Ea îi întinse biletul, la fel de vinovată ca un copil prins că greşeşte, şi el citi înainte să-l mototolească şi să-l arunce.

— Ei bine, nu-mi rămâne decât să-i ajung din urmă. Noroc că bănuiam aşa ceva; mi-am adus echipamentul.

Odilei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar nici măcar nu ştii încotro au plecat!

Privirea care-i fu aruncată era mai rea decât o insultă.

— Din fericire nu mă bazez pe capacitatea ta de deducţie pentru a mă ajtua! Colţul Ursului, îţi spune ceva?

Odile îl privea fără să înţeleagă, şi deodată privirea i se îndreptă către bătrânul muntean.

— Felicien!

Dacă cel căruia i se adresase ar fi putut să intre în pământ, cu siguranţă că ar fi făcut-o ca să se poată feri de privirea ei. Sprâncenele roşcovane erau cuprinse parcă de ticuri convulsive.

— Păi… cred că am vorbit aseară despre locul ăsta… Nu-mi mai amintesc prea bine… Ştii cum este. Vorbeşti, vorbeşti verzi şi uscate…

Colţul Ursului… încă o povestire de succes a lui Felicien. Era un vârf nu prea greu de urcat, dar despre care el pretindea că un traseu, versantul vestic, nu fusese niciodată explorat.

O premieră… Aşadar asta era. Băieţii nu rezistaseră ispitei de a se face remarcaţi printr-o astfel de ispravă înainte de sfârşitul vacanţei.

— Trebuie să fi dormit la refugiul Grands Mulets, ceea ce înseamnă că au câteva ore avans înaintea noastră, reluă Paul. Ţinând cont de faptul că sunt doar nişte copii, ar trebui să-i ajung repede din urmă.

Dacă i-ar fi tras o palmă, Odile nu s-ar fi simţit mai jignită.

— Eu am să-i ajung din urmă. Eu sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat… Din casa mea au plecat.

Văzând privirea condescendentă pe care el i-o aruncă, îşi dădu seama că, peste toate, devenea şi ridicolă. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese pe munte, nu mai avea

antrenamentul necesar. Şi apoi, cum să refuzi un ajutor când este în joc soarta a doi puşti de treisprezece ani?

Oftă resemnată. Cine ar fi crezut că, într-o zi, *ea* se va simţi vinovată în faţa lui Paul Delandres?

— Acordă-mi zece minute, ca să-mi pregătesc

rucsacul, zise ea, foarte înţepată. Zece minute, nu mai mult!

*

* * *

Odile mergea tăcută, cu spatele uşor încovoiat, cu mâna dreaptă pe sub breteaua rucsacului pentru a-şi mai usura umerii. Bocancii cu cuie muscau pământul cu regularitate şi pitoanele atârnate de centură îi ritmau mersul cu clinchetul lor, ţinându-i companie în liniştea totală ce o înconjura.

Înainte să plece, optase pentru un echipament uşor: corzi, patru chingi, cârlige pentru gheaţă, în caz că… Tot scotocind prin magazie, ezitase dacă să ia sau nu şi targa de aluminiu. Dar din superstiţie, hotărâse s-o lase la locul ei. În afară de faptul că gabaritul ei ar fi întârziat-o mult în ascensiune, considerase că nu trebuie să se îngrijoreze. Bastien era un bun căţărător, iar Thomas…

Care dintre ei îl antrenase pe celălalt?

Grăbi pasul. Un soare frumos de aprilie îi mângâia coapsele şi, în ciuda faptului că se simţea bine, regreta

un pic că nu-şi pusese, în loc de şort, pantalonii golf de munte. Delandres mergea în urma ei, şi Odile îi simţea privirea cu o intensitate stânjenitoare.

— Mergi mai încet, o să te epuizezi…

„Du-te dracului! Nu ţi-am cerut părerea!”

Şi în consecinţă, grăbi şi mai mult pasul.

— Vrei să câştigi vreo cursă, sau ce naiba?

Tonul ironic al lui Paul era dincolo de ceea ce ea putea suporta. Se întoarse, atât de brusc, încât o bucată de piatră smulsă cu bocancul zbură în aer şi-şi sfârşi drumul patruzeci de metri mai jos.

— Ascultă, zise ea cu o voce întretăiată, am să merg în ritmul care îmi convine mie. Recunosc că în privinţa lui Bastien şi a lui Thomas am făcut o greşeală. Dar asta nu-ţi

dă dreptul să-mi dictezi cum să mă mişc, ai înţeles?

Conştientă că marcase un punct, porni din nou la drum. Delandres nici nu se clintise. El, care până acum îşi potrivise ritmul după al ei, începu să încetinească. Odile îi auzi paşii din ce în ce mai departe, până când avu impresia că rămăsese singură.

Se întoarse. Nu i se păruse, chiar aşa era. Nu se zărea nici urmă de Paul. O lăsase aşadar singură pe această potecă de munte care urca în serpentină până la gheţar. Ca pentru a-i saluta victoria, o găinuşă de alun scoase un ţipăt şi fugi apoi într-un foşnet de aripi. Odile se îndreptă, îşi mai uşură şi umărul stâng. Cu sentimentul

pueril că-l făcuse să-i piardă urma, se amesteca şi umbra unei dezamăgiri. El renunţase prea uşor, totuşi…

Porni din nou la drum. În jurul ei era liniştea absolută a naturii, linişte înşelătoare, pentru că la această altitudine încă mai era viaţă, şi Odile se ştia pândită de o întreagă faună invizibilă pe care prezenţa ei o punea pe fugă. Ciulind urechea, auzi şi vânticelul acela care, învăluind piscurile, sufla blând şi liniştitor.

Deşi mijlocul începuse s-o doară destul de rău, nicio bucurie nu era comparabilă cu aceea de a se vedea înaintând pe poteca îngustă, în mijlocul acestei splendori. Singurul său regret era acela că nu apucase să-şi ia micul dejun; după atâta mişcare, stomacul începea să-şi ceară drepturile.

Ridică privirea spre stânga. Un perete de granit scăldat în soare mergea de-a lungul cărării în pantă; dacă ea va continua în ritmul ăsta, îi vor fi necesare încă două ore înainte să ajungă la platforma de piatră care se afla aproape la nivelul gheţarului. Pe când dacă ar încerca să escaladeze pantele…

Îl aprecie cu privirea. Din fericire, o ruptură verticală îl despărţea în două de la bază până în vârf. Erau doar vreo

douăzeci de metri de culoar întunecat şi umed, plin de pietre instabile. Evident, ar fi trebuit ca, pe la jumătatea drumului, să-şi ţină bagajul deasupra capului cu braţele, dar nu era o problemă insurmontabilă.

Şovăi o clipă, apoi zâmbi la gândul că va mai câştiga un pic de avans faţă de Delandres, şi se apropie de perete. În clipa următoare, începu să-şi lege rucsacul cu o coardă.

Puse piciorul cu prudenţă pe o grămadă de pietre de la baza stâncii, apoi puse mâna pe prima ieşitură. Piatra, pe care căldura soarelui n-o atingea niciodată, era umedă şi alunecoasă.

Era momentul să vadă dacă îi mai rămăsese ceva curaj…

*

* * *

Felicien puse un pic de ceară lichidă pe cârpă şi începu să lustruiască balustrada scării străjuite de colecţia de trofee de capre negre.

Mângâie cu podul palmei lemnul. Îngrijit cu atenţie, acesta prinsese o frumoasă patină aurie care-ţi încălzea sufletul…

Ce dacă această cabană fusese construită într-o epocă pe care se pare că toată lumea a uitat-o, gândi bătrânul, încă se ţinea bine. Şi mai urcă o treaptă.

Fără îndoială că de aceea se înţelegeau amândoi, el şi cabana: se asemănau în multe privinţe. Şi când, noaptea, cabana care se odihnea după agitaţia de peste zi, trosnea din toate grinzile, bătrânul muntean avea impresia că toate acele zgomote sunt ecouri ale nostalgiilor lui…

Oftă când ajunse la ultima treaptă. Pe culoarul al cărui pereţi erau îmbrăcaţi în întregime în lemn, domnea liniştea. Ca în fiecare zi, Felicien se opri în faţa primei uşi, bătu uşor şi intră. Şi fu cât pe ce să iasă imediat.

— Felicien! Nu pleca, ce naiba!

Ghemuită în fotoliul mare în care silueta ei mărunţică părea să se piardă, Emily Thumbridge fu surprinsă în exerciţiul activităţii ei preferate: lectura. Lumina care intra cu generozitate în încăpere cădea pe un chip inteligent, abia marcat de trecerea anilor, şi îndulcit de o aureolă de păr argintiu.

— Nu pleca! repetă Emily cu o voce subţirică.

Oprit din drum, Felicien rămase în prag, cu cârpa în mână.

— Este păcat, domnişoară, să nu ieşiţi pe o vreme ca asta; este un soare atât de plăcut…

— Te aşteptam, Felicien. Intră…

În ciuda stânjenelii, el se duse să se aşeze pe fotoliul indicat de Emily. Întotdeauna fusese intimidat de fragilitatea „Domnişoarei Emily”. Deşi reţinut, reuşise totuşi să vorbească în ajun cu ea între patru ochi. Dar una era s-o întâlnească într-o încăpere comună, la ora micului dejun, şi altceva să se afle chiar în camera ei…

Cu un gest fermecător din mână, bătrâna domnişoară arătă spre voluminosul ghid al Savoiei, pus pe noptiera ei.

— L-am devorat din scoarţă-n scoarţă. Dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost povestirea pe care ai spus-o ieri despre isprăvile dumitale. Adevărul este de fapt că n-am dormit toată noaptea. Şi m-am întrebat dacă ai accepta să mă conduci şi pe mine la o plimbare. La urma urmei, e o prostie să vin aici şi să mă mulţumesc doar să culeg mure şi afine, nu-i aşa?

Râse uşor.

— Oh, evident, nu par eu foarte puternică. Dar nu trebuie să te încrezi în aparenţe. Am energie să dau şi altora, poate chiar mai multă decât sora mea…

Felicien, cu capul plecat, mototolea cu mâinile-i aspre pielea de căprioară cu care ştersese lemnul, şi Emily nu

ştiu ce să creadă despre tăcerea lui.

— Apropo de Cora, voiam să-ţi cer scuze pentru purtarea ei de ieri dimineaţă. A fost foarte nepoliticoasă. Sora mea adoră să-i facă pe oameni să se simtă stânjeniţi. Dar asta n-are importanţă; eu ştiu că dumneata nu eşti…

Emily respiră adânc, apoi concluzionă dintr-o răsuflare:

— Eu ştiu că dumneata nu eşti aşa cum a spus ea.

Felicien îşi simţi inima plină de bucurie. Totuşi, nu-i plăcea s-o mintă pe domnişoara Thumbridge.

— Sora dumitale avea dreptate, domnişoară Emily. Eu nu eram… într-o stare normală.

Îşi ridică privirea şi întâlni ochii luminosi ai interlocutoarei sale. Sprâncenele îi tresăreau necontenit din cauza emoţiilor.

— Ieri, continuă el cu o voce gâtuită, am făcut o foarte mare greşeală: m-am dat mare în faţa a doi puşti. Am vrut să-i impresionez. Rezultatul a fost că, acum, ei umblă aiurea pe munte într-o zonă destul de periculoasă. Numai că, vezi dumneata, ei sunt doar nişte puşti, şi dacă li se întâmplă ceva, va fi numai vina mea…

Făcu o pauză, îşi întoarse privirea, şi în mod reflex băgă de seamă că lampa cu petrol aşezată ca ornament pe comodă avea mare nevoie să fie lustruită.

— Iată ce am devenit acum. Un om bun de nimic. Un…

Cuvântul era prea dur pentru orgoliul lui ca să-l rostească, aşa că tăcu.

Îngândurată, Emily Thumbridge privea şi ea în altă parte. De la postul ei de observaţie, pe fereastra camerei, zărea crestele neregulate ale celor mai înalte vârfuri din Alpi, zimţate ca graficul unei foi de temperatură.

— Dar tot ce mi-ai povestit…

Felicien ridică din umeri.

— Totul era adevărat. Am fost un ghid bun, Emily, dar nu mai sunt.

Ea îl privi, surprinsă. Era pentru prima oară când el îi spunea direct pe nume şi ea simţi o emoţie deosebită.

De asemenea, nu mai văzuse niciodată un astfel de om. După părerea surorii sale, Felicien nu era decât un beţiv, pătruns de importanţa persoanei sale. Lui Emily însă, silueta robustă, mustaţa lui roşcovană îi aminteau mai degrabă de un corsar rătăcit într-o lume în care eroismul nu mai avea valoare.

— Nu-i adevărat, se revoltă ea, omul nu se schimbă atât de uşor! Sufletul rămâne acelaşi…

Cel puţin, aşa se spunea în cărţile pe care ea le citea şi le aprecia. Dar pentru Felicien, cuvintele ei nu aveau niciun sens. El ştia bine că se schimbase.

Ridicându-se din fotoliu, ea se apropie de el, îi atinse cu respect acele mâini cu care, în ajun, el se mândrise atât spunând că nu încetaseră nicio clipă să „simtă stânca”.

— Şi dacă n-o fi nici sufletul, zise ea încrezătoare, atunci mâinile cu siguranţă rămân la fel…

*

* * *

Cu spatele lipit de stâncă, cu picioarele pe o piatră ce se cam clătina, Odile înfipse un cârlig într-o fisură a peretelui, încercând să improvizeze un scripete cu ajutorul corzilor. Apoi, foarte încet, ca să nu-şi piardă echilibrul, începu să-şi urce rucsacul.

În ciuda faptului că i se făcuse o foame de lup, era mai degrabă satisfăcută de propriile reacţii. Urcase cu usurinţă primele denivelări şi mâinile se agăţau de stâncă fără ezitări. Totuşi, din când în când, o piatră rătăcită, dislocată brusc din culcusul ei de granit, ricosa lovindu-se de stâncă, răspândind un miros de praf înainte să se piardă

în movila de pietris de dedesubt.

Nu avea voie să se înşele la niciun pas; ar fi însemnat să cadă. Şi ca să câştige timp, nu se mai ostenise să se asigure…

— Fir-ar să fie! murmură Odile.

Rucsacul se înţepenise într-o proeminenţă a stâncii.

Foarte încet, ca să nu provoace o prăvălire, ea încercă să imprime corzii o mişcare de balans; împotriva oricărei aşteptări, rucsacul se desprinse şi-şi continuă încet urcuşul.

Când reuşi să-l aducă în echilibru alături de ea, simţi o oarecare uşurare. Deasupra capului ei mai rămăsese de urcat un perete de vreo zece metri înainte să ajungă pe platforma pe care şi-o imagina încinsă de soare. Necazul era că, puţin înainte de vârf, drumul se îngusta brusc, nepermiţând trecerea vreunui căţărător. Aşadar, trebuia ca, mai înainte, să iasă din acest adăpost întunecos, să se caţăre pe peretele vertical, profitând de cele mai mici cornise…

Cu siguranţă că va fi o treabă ceva mai delicată decât prevăzuse ea, dar porţiunea dificilă avea o lungime neglijabilă, doar vreo trei-patru metri în urcare liberă…

Îşi desfăcu materialul, recuperă coarda pe care urcase rucsacul şi trecu la atac. Ieşirea din horn fu destul de uşoară. Agăţată de o fisură în stâncă, Odile scăpă din tunelul de umbră şi simţi un freamăt în tot corpul când dădu de soare. Nu-i mai rămânea decât cucerirea unei mici cornişe. Fără să-i pese de vidul ce se căsca sub ea, îşi asigură priza şi, brusc, se trezi atârnând spre spate, aproape într-un şpagat. Mai avea o ultimă priză, cu mâna dreaptă, şi dacă-şi împingea bine coapsele, va ajunge în vârf.

Oare ce-i spusese Cristophe să facă în astfel de situaţii? Fără grabă, o priză după alta, cu supleţe… şi stil,

dacă era posibil!

„Nu te căţăra ca o broască, draga mea! Dacă ai şti că nu ţi se potriveşte deloc, văzută de jos!”

Zâmbi la această amintire, în ciuda poziţiei delicate în care se afla, întinse mâna şi apucă priza ca o menghină. Aceasta cedă… nu… peretele! întreg peretele se răsturnă peste ea, ca un decor prost fixat care cădea dintr-odată!

Închise ochii şi se crispă pe punctele ei de sprijin. Parcă muntele se pusese în mişcare. Unghiile zgâriau stânca fără să găsească niciun punct de sprijin; falangele îi cedară de durere.

Cu un ultim efort, căută un ajutor privind spre vârf. Şi atunci, ca prin minune, o mână din cer se întinse spre ea…

Capitolul 4

— Aş fi putut să mor!

— Dar te-am prins, pare-mi-se!

— M-ai auzit că urc, şi n-ai făcut nimic ca să-mi dai de ştire că eşti acolo!

Delandres se dădu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele pe piept şi o privi pe tânăra femeie cu o sinceră veselie.

— Pe cuvântul meu, s-ar zice că faci din asta o chestiune de orgoliu…

Odile îşi dădu seama că era inutil să mai insiste. O chestiune de orgoliu…? Cum să nu fie jignită descoperind că, în loc să se desprindă de coechipierul ei, *el* fusese cel care i-o luase înainte… Şi chiar cu mult înainte, judecând după mica tabără pe care el avusese timp s-o improvizeze pe malul acela cu iarbă. Dintr-o viroagă din apropiere, Delandres luase

un pic de zăpadă ca să prepare ceaiul, şi Odilei îi lăsă gura apă când văzu cutia cu biscuiţi începută. Era cea mai cumplită ispită, după cum îi era ei de foame…

Ghemuit în faţa lămpii cu spirt, alpinistul îi regla flacăra, şi Odile avu o tresărire constatând că el avusese timp să se şi schimbe, punându-şi în locul blugilor şi al hanoracului o ţinută mai lejeră. Sortul pe care-l purta acum îi punea în valoare muşchii lungi, tari ca oţelul – muşchi de căţărător, obişnuit cu escaladele de înaltă dificultate.

Ea privi în depărtare. Chiar în faţa lor, între două vârfuri ascuţite ce acopereau orizontul cu masa lor de granit, gheţarul se prelingea ca o panglică înainte de a se sfârşi în fluviul aluviunilor pe care le cărase. Înălţate ca nişte santinele la un post de graniţă, câteva zade pipernicite, cu trunchiurile roase de rigorile iernii, marcau încă peisajul cu siluetele lor chinuite, ca pentru a da de veste că dincolo de ele începea o lume minerală, polară, inumană.

Odile îşi trecu mâna prin păr, copleşită de căldură. Soarele se înălţase sus pe cer şi munţii, cu crestele scoase în evidenţă de albastrul cerului, păreau lipsiţi de perspectivă, decupaţi parcă într-un decor de carton…

— Haide, vino şi te aşază. E o prostie că ai pornit să urci muntele cu stomacul gol.

Ea se întoarse. Aşezat în iarbă, Delandres îi întindea o cană de aluminiu cu două plicuri de ceai în ea.

Se aşeză la rândul ei, cu spatele spre munte, şi scotoci prin cutia cu biscuiţi. Pe măsură ce-şi potolea foamea, îşi recăpăta încet-încet şi puterile, şi odată cu ele, o anumită seninătate.

Priveliştea era minunată.

De la locul ei de observaţie, privirea i se plimba cu bucurie peste Piscul Verde şi crestele înconjurătoare care străluceau împodobite cu solzii lor de gheaţă. Ceva mai departe, se putea ghici fluviul lung şi îngheţat al Mării de Gheaţă care înconjura piscurile înălţate sub cupola

maiestuoasă a vârfului Mont Blanc. În jos, se zărea locul în care era aşezată cabana ei în mijlocul unor păşuni ca o tablă de şah prin diferitele lor nuanţe de verde. Era ora când cirezile ieşeau la păscut, după cum se auzea ecoul înăbuşit al talăngilor, pe care o adiere uşoară îl aducea până la ei.

— E frumos, nu-i aşa? murmură Delandres. Ia priveşte…

Şi arătă cu degetul înspre nord-vest.

— Acolo sunt Piscurile Roşii, deasupra pădurii Flegere… Iar dincolo, înspre frontiera italiană, este Colţul Uriaşului. Nici frontiera elveţiană nu este prea departe…

Odile oftă de plăcere, apoi se opri, speriată de ceea ce începuse să simtă. Spre surprinderea ei, prezenţa lui

Delandres alături de ea i se părea absolut firească, şi când braţul lui o atinse, ea fu prima care se miră că nu se fereşte.

Nu durase decât o clipă. Delandres era deja în picioare şi-şi închidea rucsacul.

Odile se ridică la rândul ei şi-şi scutură şortul. El avea dreptate; nu era timp de pierdut. Încercă să evalueze în minte durata acţiunii care-i aştepta. Traversarea gheţarului, urcuşul până la trecătoare…

— Crezi că o să-i ajungem din urmă înainte să se întunece?

— Eu, da. Tu însă, tu ai să te întorci frumuşel la cabană, şi de data asta, fără acrobaţii inutile.

— Poftim?

— Uită-te la tine: eşti epuizată. Ai fi o povară în plus.

Odile era atât de stupefiată încât o vreme nici nu înţelese prea bine spusele lui. El nici măcar nu se ostenise s-o privească în ochi când îi adusese această jignire, ca şi cum problema nici nu se punea în discuţie.

Simţi cum începea să fiarbă de atâta revoltă.

— Pentru că am avut o clipă de ameţeală ridicolă, mă condamni, nu-i aşa?... Stânca asta pe care am urcat... îmi era perfect la îndemână, să ştii; aş fi urcat-o şi fără ajutorul tău! Dacă aş fi avut timp să mănânc ceva azi-dimineaţă, nu s-ar fi întâmplat nimic...

Cu o mişcare bruscă, Delandres îşi puse rucsacul în spate şi privi spre gheţar.

— Tocmai asta este problema. Dacă n-ai fi căzut de aici, ţi s-ar fi întâmplat oricum altceva. Te-ai fi împiedicat, sau poate ai fi făcut vreo insolaţie... Nu mai ai antrenament...

Întoarse capul spre ea, şi Odile încasă fără să se clintească şocul unei priviri dispreţuitoare.

— De când nu ai mai urcat pe munte, Odile?

Tânăra femeie îşi muşcă buzele. *El cunoştea prea bine răspunsul*. Era doar vina lui dacă ea abandonase muntele, dacă devenise oarbă la frumuseţea naturii. Dar nu putea să i-o spună. Pentru că, la urma urmei, acum avea dreptate; dacă ar fi continuat să meargă, n-ar fi făcut decât să-l încetinească şi pe el. Şi totuşi, o intuiţie obscură îi spunea că *trebuie* să se ţină tare şi să continue să meargă.

Nu putea să se întoarcă singură la cabană, ar fi însemnat cel mai cumplit eşec.

Şi la rândul ei, provocator, îşi puse rucsacul în spate.

„Muntele nu-ţi aparţine doar ţie, domnule Delandres!”

— Nimic nu te obligă să mă aştepţi. Eu am să merg oricum...

— Adevărat? în cazul acesta...

Urmă o tăcere încărcată de ameninţări. După privirea pe care i-o arunca Delandres, Odile înţelese că mersese

prea departe. Şi când îl văzu venind spre ea cu paşi

mari, crezu că o va prinde de umeri şi o va scutura până ce ea îi va cere îndurare.

Dar în loc de asta, el o întoarse cu spatele şi, după ce îi deschise rucsacul, începu să scotocească înăuntru.

— Ei, asta-i bună…! zise ea revoltată.

Simţi că, la un moment dat, el îi puse ceva în mână, un accesoriu preţios pe care – Slavă Domnului – ea nu uitase să şi-l ia, şi-l auzi pe Delandres şoptindu-i la ureche:

— În sfârşit, o pereche de ochelari… Ţi-au mai rămas totuşi câteva noţiuni despre munte… Ai să vezi, sunt foarte utili ca să nu-ţi arzi corneea…

Şi în timp ce ea se întorcea spre el, Paul adăugă pe un ton sarcastic:

— …şi ca să-ţi ascunzi identitatea, uneori!

Odile deschise gura ca să riposteze.

Dar în privirea duşmanului său zări o flăcăruie, o licărire care contrazicea oarecum severitatea lui aparentă. Şi pentru prima oară după mulţi ani de zile, Odile tresări.

Dumnezeule, era o prostie… de ce i se înmuiaseră dintr-odată picioarele?

— Ia să vedem… îşi zise bătrânul ca pentru sine făcând o pauză. Dacă-mi amintesc eu bine, ar trebui să putem trece pe aici…

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei, regretând o clipă că nu-şi luase nimic de băut – nimic, în afară de o ploscă cu apă. Era o căldură de cuptor, care-l făcea să asude şi-i tulbura vederea şi ideile.

Totuşi, condiţiile erau ideale pentru a merge de-a lungul gheţarului; un strat subţire de zăpadă moale se aşezase peste crusta alunecoasă, îngheţată. Adevărul era însă că nu-l mai prea duceau picioarele, iar cât priveşte răsuflarea…

Îşi înfipse pioletul în gheaţă şi se întoarse spre ceilalţi cu o expresie ce se voia încrezătoare şi curajoasă.

— Ei, băieţi, ce ziceţi?

— Mă întreb dacă n-am putea urca în linie dreaptă, spre creastă, în loc să mai trecem prin trecătoare. Asta ne-ar face să câştigăm două ore de mers. Nu eşti şi tu de părerea mea?

Felicien îi urmări privirea. Deasupra capetelor lor, o îngrămădire de blocuri de gheaţă, unele mai înclinate, altele mai drepte, îi ameninţau cu arhitectura lor de sticlă, periculos de instabilă şi cufundată în semiîntuneric.

Nu era momentul potrivit pentru a traversa acest castel din cărţi de joc. Era o vreme prea frumoasă, prea caldă. Şi prea calmă… La nivelul crestelor, cu siguranţă că gheaţa trosnea sub cerul de un albastru intens.

— Nu prea cred, mormăi Felicien.

Ca pentru a-i confirma reaua presimţire, de cealaltă parte a platoului se auzi ca o bubuitură de tun sfâşiind în depărtare aerul, şi o pulbere irizată de razele soarelui anunţă pornirea unei avalanşe.

În mod reflex, bărbaţii îşi întoarseră cantele ca să urmărească spectacolul proiectilelor de gheaţă care, lansate cu viteză, săltau într-o linişte ameninţătoare înainte de a se pierde în decor. Felicien fu primul care începu să vorbească.

— Nu prea ştiu, Hubert. Dacă o să trosnească la fel şi deasupra capetelor noastre, n-o să mai fim aici ca să ne plângem.

— Să traversăm, totuşi! strigă Lionel care, surghiunit la capătul corzii, lâncezea de prea multă vreme, după părerea lui. O să câştigăm timp… Felicien, dacă tu eşti obosit…

Felicien nu auzi nimic. Sau cel puţin, aşa s-ar fi putut crede.

Şi, foarte încet, coloana se puse în mişcare, tăind pur şi simplu peste imensitatea peretelui, peste îngrămădirile

de gheaţă cu arhitectura lor barocă de o

Înşelătoare frumuseţe. Într-un loc se zăreau mici blocuri de gheaţă înclinate într-un mod miraculos peste golul de dedesubt ca nişte fragile construcţii de jad; în altă parte, bolte de gheaţă pictate parcă în albastru, cu ornamente de promoroacă, erau susţinute de coloane transparente, de pilaştri din marmură verde.

Trebuiau să meargă repede. Fiecare dintre ei ştia că nu puteau să se încreadă în aceste îngrămădiri de blocuri albăstrii, mai zornăitoare decât sticlăria dintr-un bazar, şi care ar fi putut să se prăvălească dintr-odată, fără niciun avertisment.

— Pe timp de iarnă, murmură bătrânul ghid în barbă, n-aş fi îndrăznit să… E prea multă zăpadă. Şi nici vara. Dar acum… cine ştie? Poate…

Tăie o treaptă în gheaţă cu vârful pioletului, şi îşi înfipse bine călcâiul. Nu avea voie să alunece…

Hubert îl privi înaintând în zona periculoasă, ascuns la un moment dat de un con de umbră, şi-şi puse şi el piciorul pe treptele de gheaţă făcute de Felicien. În spatele lui, Lionel bombănea ca pentru sine:

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm să meargă cap de coardă… Nu prea mai are putere în picioare… Va fi o minune dacă ajungem întregi.

Fratele lui se întoarse pe jumătate.

— Vrei să-i iei tu locul?

Tânărul oftă.

— Ca să-ţi spun drept, în primul rând am făcut o greşeală să-l luăm cu noi. Vremea lui Felicien a cam trecut…

Celălalt vorbi mai încet:

— Poate că aveai tu o altă soluţie?

Ceea ce, pentru moment, puse capăt discuţiei.

Adevărul era că nu prea avuseseră de ales. Când bătrânul acesta nebun luase legătura cu Hubert şi-l informase pe acesta de fuga lui Bastien, îi pusese o condiţie înainte de a-i preciza cam pe unde era cazul să-l caute: să plece şi el cu ei.

Un adevărat catâr, Felicien!… Şi trebuiseră să-i facă pe plac. Hubert îl cunoştea bine, dar niciodată nu-l mai văzuse atât de bucuros, atât de nerăbdător, la fel ca un tânăr care-şi pregăteşte prima ascensiune.

Aproape crezuse – cu tot respectul pe care i-l purta

— Că Felicien îşi pierduse minţile, sau că băuse cam mult… Dar nu. De când porniseră la drum, bătrânul se mulţumise să mestece din când în când nişte zăpadă.

Îl privea înaintând, suferind să-l vadă îmbrăcat cu puloverul acela gros de lână pe care refuzase să-l scoată în ciuda temperaturii de afară. Ceafa îi era stacojie din cauza efortului, şi în faţa acestui spectacol al siluetei lui încovoiate de bătrâneţe, pe Hubert nu-l mai lăsă inima să tacă, şi strigă:

— Hei, Felicien, vrei să te înlocuiesc?

În loc de orice răspuns, auzi doar fâsâitul uşor al unor mici cioburi albăstrii de gheaţă ce se prăvăleau pe lângă el.

Hubert zâmbi. Când făceai parte din şcoala veche a ghizilor, aşa cum făcea Felicien, nu cedai niciodată locul tău pe cap de coardă; rămâneai ghid până la moarte, pur şi simplu…

*

* * *

Rolurile se inversaseră.

Acum ea era cea care avea tot timpul să privească silueta atletică a alpinistului care mergea în faţa ei pe gheţar, atent să descopere la timp pericolul crevaselor.

Mergea astfel de câteva ore bune, fără popas, cu

ochii aţintiţi pe picioarele însoţitorului ei, şi în ciuda unui soare copleşitor, Odile era destul de mulţumită că reuşise să ţină ritmul. Era o impresie ciudată pentru ea faptul că mergea pe urmele lui Paul Delandres…

În acest peisaj polar fără limite, erau singuri, două puncte minuscule într-o lume ireală. Probabil că şi din cauza aerului tare de altitudine, Odile se simţea ciudat

de buimăcită, ca şi cum, dintr-odată, *totul* era posibil. Parcă gheţarul acesta era o pagină albă pe care începea să se scrie o nouă viaţă… Părea că orice urmă de oboseală se risipise. Sau poate că tocmai asta însemna a fi *epuizată*?

— Nu te îngrijora totuşi foarte tare, declară dintr-odată „ghidul" său. Eu îl cunosc pe Thomas, nu-şi asumă niciodată riscuri inutile!

Fără voia ei, se trezi rostind cuvinte de scuză.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Poţi să fii sigur că Bastien o s-o încaseze de la mine…

Urmă un moment de tăcere. Apoi Paul spuse:

— De unde ştii că el este vinovatul? De fapt, eu cred mai degrabă că ideea asta năstruşnică este a lui Thomas. Cam ăsta e stilul lui. Numai ca s-o înnebunească pe maică-sa…

Odile îşi ţinu răsuflarea. Nu-i venea să creadă ce auzea. N-o întâlnise nicidoată pe doamna Delandres, dar şi-o imagina pe directoarea de la „Three Stars Production" ca pe o femeie puternică. Şi, evident, foarte frumoasă. Un bărbat ca Paul Delandres obţinea întotdeauna ceea ce era mai bun de la viaţă.

Mai merseră câţiva metri, apoi el reluă:

— Jessica a hotărât să-l trimită şi în acest an să studieze în America şi el nu s-a împăcat deloc cu ideea. În fond, eu îi cam dau dreptate. În ceea ce mă priveşte.

n-am crezut niciodată în şcolile acelea de lux pentru

progeniturile bogătaşilor… Cel mai bun lucru este să te loveşti de realităţile vieţii, să înveţi cum să le trăieşti… nu crezi că-i aşa?

Îi aruncase o scurtă privire peste umăr, ca pentru a o îndemna să vorbească, şi Odile se simţi dintr-odată intimidată. Oare el îi cerea într-adevăr un sfat?

— S-ar zice că nu eşti prea vorbăreaţă astăzi… Îţi economiseşti respiraţia?

Aluzia lui o făcu să riposteze.

— Nu sunt deloc obosită!

El râse uşor.

— În sfârşit… Mă întrebam dacă nu cumva ţi-ai pierdut graiul… Ia priveşte!

Delandres se oprise, şi când Odile se apropie, o prinse de braţ. În faţa lor se deschidea o falie uriaşă, ale cărei buze zâmbeau sinistru pe toată lăţimea gheţarului. Exista un singur pod de zăpadă, fragil, pe care Delandres i-l arătă cu vârful pioletului.

— Ce zici? Ori trecem pe acolo, ori pierdem un timp preţios căutând capătul crevasei…

— Trecem… zise Odile, mai mult pentru a se elibera din strânsoarea mâinii lui decât dintr-o apreciere justă a situaţiei.

De altfel, începeau s-o doară tare picioarele şi cu cât vor traversa gheţarul mai repede…

Fragil ca o aripă aruncată peste despicătura muntelui, podeţul de zăpadă se arcuia între cei doi pereţi, şi nu era sigur dacă va putea suporta greutatea celor doi adulţi.

— Va trebui să ne legăm în coardă, zise Delandres dându-şi jos rucsacul.

O clipă mai târziu, se apropie de ea şi-i înnodă o coardă în jurul taliei.

— Îmi dai voie…?

Spre ruşinea ei, Odile îşi dădu seama că roşise şi se simţi uşurată când însoţitorul ei se îndepărtă şi înaintă spre gura crevasei. Pereţii luceau acoperiţi de gheaţă, şi Odile ştia că ora era periculoasă: soarele zdruncina echilibrul fragil dintre pietre, înmuia pojghiţa de gheaţă care le lipea una de alta.

Şi apoi, îi veni limpede în minte gândul că dacă *el* cădea, ea nu va fi oricum destul de puternică pentru ca să-l poată ţine.

Îl privi punând piciorul pe puntea de zăpadă, parcă hipnotizată, cuprinsă de o îngrozitoare presimţire.

— Aşteaptă!

Delandres se întoarse, o privi încruntat şi zise:

— Ce mai aştepţi de nu te-ai aşezat aşa cum trebuie ca să mă susţii? Vrei să se întâmple o catastrofă?

Odile se fâstâci în faţa observaţiei lui severe. O clipă mai târziu, se aşeza în zăpadă, cu picioarele depărtate.

cu călcâiele înfipte în faţă, regăsind reflex gesturile necesare pentru a-şi asigura tovarăşul de drum. Curând, ajunse la rândul ei pe celălalt mal.

Delandres vru să-şi desprindă coada, apoi se răzgândi.

— De fapt, poate că e mai bine să rămânem aşa. Terenul nu este sigur. Şi apoi, am impresia că nu prea eşti în apele tale… mă înşel cumva?

Cum ea era întoarsă cu spatele, privind, buimăcită, pereţii de ametist peste care trecuseră, el o prinse de umeri.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Odile se trezi ca dintr-un vis şi întâlni privirea limpede a bărbatului din faţa ei.

— N-avea grijă. *Ştiu* să asigur.

Delandres se întoarse spre munte.

— Ei bine, mă bucur să te aud că spui asta. Nu pot să

fiu peste tot în acelaşi timp, să ştii.

Şi porniră din nou la drum. Cu fiecare pas, Odile se îndepărta de prăpastia care se aflase sub ei. Pagina albă a gheţarului se scria parcă sub ochii ei. Şi nu mai ştia deloc cam cum va continua…

Paul Delandres… crezuse că-l va vedea murind sub ochii ei. Şi chiar *văzuse* arcul de gheaţă cedând sub paşii lui. Şi cel mai uimitor era faptul că atunci simţise ceva ce…

Capitolul 5

— Ei bine, cred că a venit momentul să ne jucăm de-a spărgătorii, zise Delandres lovindu-şi bocancii de peretele refugiului pentru a-i scutura de zăpadă. De obicei, eu aş fi dormit sub cerul liber. Dar cu o doamnă alături…

Odile îl văzu aplecându-se peste încuietoarea uşii şi lacătul cedă curând cu un clinchet metalic. îi întâmpină un miros de lemn umed, şi Delandres se îndreptă spre bucătărie.

Înainte să intre, Odile se întoarse în prag să privească în urmă. Noaptea se aşternea peste gheţar, formând nişte umbre alungite, ca nişte animale fantastice. Stăncuţele de munte brăzdau cerul cu aripile lor negre; ţipetele lor ascuţite răsunau în ecouri lovindu-se de pereţii stâncoşi. Tânăra femeie se înfioră uşor. Odată cu sfârşitul zilei temperatura scăzuse simţitor şi ea se simţea cuprinsă de oboseală.

— Intră odată! îi strigă Delandres. O să îngheţi! Şi scoate-ţi bocancii…

El se tot învârtea prin bucătărie – o încăpere mare, pătrată, în întregime din lemn, cu o deschizătură strâmtă pe post de fereastră dublă cu un ochi de geam mobil, permiţând astfel o aerisire fără să se răcească prea mult înăuntru.

— Priveşte ce am găsit! exclamă el scoţând dintr-un

bufet o cutie de carton. Ciocolată caldă pentru toată lumea, în loc de apetitiv, ce zici…? îmi pare rău, dar va trebui să te mulţumeşti cu lapte praf.

Odile îl văzu apoi ieşind afară ca să taie cu pioletul un bloc de gheaţă. O clipă mai târziu, acesta începea să se topească încet într-o cratiţă. Prăbuşită pe o bancă de lemn, cu mâinile la tâmple, Odile privea cum zăpada de pe tălpi i se topeşte şi se împrăştie ca o pată întunecată pe podea.

Curând, sub nasul ei se plimbă, ademenitoare, o cană cu ciocolată caldă; ea rămase însă nemişcată.

— Hei, ce ţi se întâmplă… ai prins rădăcini aici?

Cana cu ciocolată dispăru, şi Odile simţi că el se apleacă spre ea. Cu gesturi delicate, Delandres începu să-i desfacă şireturile de la bocanci, apoi îi scoase şosetele. Când începu să-i maseze tălpile, ea îşi înăbuşi un strigăt de durere. Pielea de pe picioare era toată vânătă.

El scoase un uşor fluierat admirativ.

— Complimente pentru performanţă! Eu nu ştiu dacă aş fi putut să merg cu „bărcile” astea… sunt adevărate instrumente de tortură!

— Nu sunt „bărci”!

Ea îşi înălţă capul şi întâlni fără să vrea privirea lui Delandres, sclipind de bună dispoziţie.

— În sfârşit, iar ţi-ai recăpătat graiul… Tot ce am vrut să spun este că va trebui să mă ocup de bocancii tăi în noaptea asta. Altfel, nu vei putea să mai pleci niciodată de aici.

Odile îşi feri privirea. El îi masa fiecare deget cu o adevărată artă, şi ea simţi că revine la viaţă. El urcă apoi spre gleznă, pe care o putea cuprinde complet cu o mână, apoi spre genunchi. Odile îşi ţinea respiraţia, când Delandres o lovi uşor peste coapsă şi se ridică.

— Şi acum, schimbă-ţi ciorapii… şi bea-ţi ciocolata. Restul urmează.

În timp ce-şi încălzea mâinile ţinând în palme cana fierbinte, Odile îl privea pe Delandres care se agita în preajma ei. Pusese la uscat coarda de siguranţă, adusese sacii de dormit în încăperea alăturată unde, ea ştia bine, se aflau paturi suprapuse. Când se gândea că va dormi în aceeaşi încăpere cu el, în acest refugiu pierdut la kilometri de orice civilizaţie… Totul i se părea absolut ireal şi, intimidată, nu îndrăznea să ia parte la toate aceste treburi. Abia când el puse pe masă două sfeşnice cu toartă, ea simţi pericolul.

Curând, două licăriri slabe luminară încăperea cu flacăra lor ca de miere, făcând ca noaptea să pară parcă şi mai întunecoasă în spatele geamurilor acoperite cu flori de gheaţă.

Delandres aduse supa aburind în nişte boluri adânci.

— Te rog să iei loc…

Odile se aplecă peste fiertură, incapabilă să ghicească despre ce este vorba.

El râse uşor.

— Îmi pare rău, mă tem că nu mă pricep prea bine la bucătărie. Esenţialul însă este că asta îţi va ţine de foame…

Ea duse lingura la buze. Era într-adevăr exact aşa de rea cum se temuse. Dar după ce primul şoc trecu, trebui să recunoască faptul că „asta”… o trezea.

Zâmbi la rândul ei.

— Ce ai pus înăuntru?

— Stai să mă gândesc: paste, supă la pachet, carne uscată, fulgi de cartofi, şi…

— Fie-ţi milă!

Tăcu brusc, ruşinată de ieşirea ei.

— Ei bine, făcu Delandres sprijinindu-şi bărbia în mână, este o adevărată plăcere să te aud râzând! Credeam că te-ai dezobişnuit s-o faci…

Odile tuşi, stânjenită. Licărirea ciudată a lumânărilor cădea pe chipul celui din faţa ei dând la iveală arcuirea

blondă a sprâncenelor de deasupra unei priviri de-a dreptul binevoitoare. Odile nu mai ştia ce să creadă. O dată, el o trata fără menajamente, la limita asprimii; în clipa următoare, se ocupa de ea ca o mamă.

Dar oricât de imprevizibil ar fi fost, ea începea să se simtă bine în preajma lui, chiar încrezătoare… Şi această bruscă descoperire trezi în ea remuşcări. Cristophe! Era pe cale să-l trădeze pe Cristophe…

— Voiam să-ţi spun… începu ea cu o voce schimbată. Voiam să te întreb…

— Da?

În faţa privirii lui grave, îi lipsi curajul să meargă până la capăt cu întrebarea şi schimbă subiectul.

— Mă gândeam la copii… Nu crezi că ar fi trebuit să încercăm să mergem şi pe timp de noapte…?

Delandres respinse cu un gest al mâinii sugestia ei.

— Ar fi prea periculos. Şi apoi, tu n-ai mai fi fost în stare să mergi…

În mod ciudat, de data asta, aluzia la starea ei de slăbiciune n-o mai făcu să protesteze. Dimpotrivă, se simţi protejată, la adăpost de pericole.

— Şi apoi, reluă el, eu îl cunosc bine pe Thomas al meu. Probabil că şi ei şi-au făcut o tabără în siguranţă. O să-i ajungem din urmă mâine… dacă reuşesc să te trezesc!

Trebuia să coboare.

După bubuitul avalanşei se aşternuse liniştea serii. Soarele dispăruse de multă vreme dar o lumină roz continua să se reflecte pe munte, venită parcă de dincolo de orizont. Jos, născute din cele mai profunde abisuri, umbrele urcau luând cu asalt înălţimile, ronţăind parcă un vârf după altul.

Curând se va întuneca de-a binelea.

Stând nemişcat pe creasta peste care adia vântul de seară, Felicien îşi trăgea răsuflarea, „adulmecând” panta pe care urmau să se aventureze. Undeva, jos, o terasă la care se ajungea printr-un culoar de zăpadă le va permite să-şi instaleze tabăra. Mai trebuia însă să fie în stare să meargă pe calea cea bună, fără să se rătăcească printre aceste insule stâncoase care se asemănau toate între ele. Şi în caz de alunecare… Pe o pantă înclinată cam la şaizeci de grade către prăpăstii deja întunecoase, la vreo două mii de metri mai jos…

— Am avea timp să ne vedem murind, nu-i aşa?… zise Hubert ca pentru a-i răspunde la o întrebare nerostită.

Lionel, ultimul venit, tocmai îşi înfipsese pioletul lângă ei. Părea de-a dreptul exaseprat.

— Gata, schimbăm. Trec eu înainte…! Cu cât ajungem mai repede…

Cum Felicien continua să meargă prefăcându-se că nu auzise, Hubert se simţi nevoit să intervină:

— Ascultă-l, bătrâne. Este periculos să conduci tu atâta drum. Ai şi tu dreptul să te mai odihneşti…!

— Să mă odihnesc?

Aceasta fu fără îndoială clipa cea mai penibilă din viaţa lui Hubert Teirraz. Privirea bătrânului se plimbă de la unul la altul, cu o uimire care te îndurera. Apoi, cum Lionel părea să vrea să-şi desprindă coarda, el protestă pe un ton tânguitor:

— Dar o să ajungem în mai puţin de o jumătate de oră!

— Treci la coadă, Felicien, îl bombăni Lionel apucând capătul corzii. Dacă mai continui aşa, n-o să ajungem niciodată!

*

* * *

— Ce este asta? întrebă Odile, cu obrazul înfundat într-o pernă improvizată dintr-o pătură.

Era atât de obosită încât nu-şi mai recunoştea nici vocea schimbată de somnul care o cuprindea încetul cu încetul. Întinsă în sacul ei de dormit aflat aproape la nivelul solului, îl privea pe Paul care-i ungea bocancii aşezat pe priciul alăturat.

— Grăsime de focă amestecată cu grăsime de marmotă. Mi-a făcut-o cadou un prieten indian. Asta o să-ţi facă bocancii impermeabili şi supli ca o mănuşă.

Odile oftă şi se ghemui cu genunchii la gură. Moi ca o mănuşă… Era tot ce-şi dorea! Numai să poată să mai meargă şi mâine…

Se simţea acum atât de bine… Delandres pusese unul dintre sfeşnice chiar pe podea, ca să n-o împiedice să adoarmă, iar lumina caldă părea să-i cuprindă pe amândoi ca într-un cerc magic care-i izola de lume şi-i proteja de noaptea de afară.

Cu ochii pe jumătate închişi, ea îi urmărea activitatea. Degetele lui frământau fără încetare pielea, cu precizia unui pianist, puternice ca acelea ale unui doctor… Era aproape întruchiparea miraculoasă a graţiei şi forţei în aceste mâini care o captivau, care-i dădeau deja impresia că visează.

Nici nu-şi dădu prea bine seama când începu să vorbească:

— Ai cutreierat întreg pământul, nu-i aşa?

— Da, mi-am târât bocanii cam pe toată planeta, este adevărat… peste tot pe unde există munţi.

Ea oftă uşor, dar Delandres avea auzul fin.

— Ce este, Odile?

— Oh, nimic. În ceea ce mă priveşte, eu n-am plecat niciodată din locurile astea. În afară de vreo două călătorii la Paris… Cred că îţi par foarte provincială!

Urmă un moment de tăcere.

— Să nu crezi asta. De fapt, am impresia că te şi invidiez. Trebuie să fii foarte puternică pentru a putea rămâne în acelaşi loc. Eu n-am putut s-o fac niciodată.

În mintea Odilei licări o luminiţă şi, străduindu-se să nu adoarmă, ciuli urechea. Era pentru prima oară când Delandres făcea direct aluzie la trecutul său.

— Da, te invidiez, reluă el ca pentru sine. Mi-ar fi plăcut şi mie… să găsesc un loc de popas…

— Ce te-a împiedicat?

— Chiar vrei să-ţi spun?

Ea încuviinţă doar clipind din pleoape.

— Cred că am fost victima nerăbdării mele. Pe când aveam douăzeci de ani, voiam să realizez totul dintr-odată, studiile, pasiunile… Pe Jessica am întâlnit-o foarte de tânăr şi ne-am căsătorit aproape imediat. Pe vremea aceea, ea voia copii şi Thomas a apărut foarte curând, iar ea era atât de fericită…

— Tu nu?

— Ba da, eram fericit, eram mândru… Familia Jessicăi fiind foarte bogată, aş fi putut să mă mulţumesc cu banii ei. Dar eram orgolios aşa cum eşti la vârsta aceea, şi am preferat să-mi întreţin familia muncind pe unde puteam până ce urma să-mi iau diploma. Cred că atunci a cam început Jessica să se îndepărteze de mine… nu suporta ideea să nu fie mândră de soţul ei…

Odile îşi ţinea răsuflarea. Cufundat în amintirile lui, Delandres părea să fi uitat de prezenţa ei.

— …Şi cu siguranţă că, în parte, din cauza asta am devenit un sportiv, ca să fug de o situaţie care-mi scăpa de sub control. Înainte de toate, trebuia să-l protejez pe Thomas…

Oftă, şi o clipă nu mai spuse nimic. Apoi reluă:

— Printr-o ciudată răsturnare de situaţie, tocmai când am abandonat definitiv medicina în favoarea alpinismului, lucrurile s-au mai aranjat între noi. Jessica moştenise casa de producţie „Three Stars”… şi urmarea, o cunoşti. Ne-am înţeles să lucrăm împreună, fiecare dintre noi având însă toată libertatea să trăiască aşa cum doreşte.

Odile era uluită. Nu-şi imaginase niciodată în acest fel viaţa lui Delandres, şi mărturisirea vulnerabilităţii lui o descumpănea. Prin prisma a ceea ce citise în toate revistele mondene, Paul şi Jessica Delandres formau un cuplu ideal… Era însă o viziune deformată a relaţiei lor, după cum se vede, şi cât de diferită era realitatea.

— Totuşi, întotdeauna aţi fost văzuţi împreună… zise ea dintr-o suflare.

El oftă, resemnat.

— Doar în faţa obiectivelor fotografilor… Din punct de vedere profesional, trebuie să recunosc faptul că nu am ce să-i reproşez Jessicăi. Iar Thomas este fericit să-şi

vadă părinţii înţelegându-se bine… Dar adevărul este că, de multă vreme, ne-am spus tot ce aveam de spus. Înţelegi cum stau lucrurile, Odile?

Tânăra se simţea stânjenită. Nu era nevoie ca el să-i facă astfel de mărturisiri… Şi apoi, o deranja faptul că el nu spusese niciun cuvânt despre Cristophe. Ca şi cum i-ar fi şters definitiv amintirea din viaţa lui…

— Paul… începu ea, luptând cu propria ei slăbiciune. Trebuie să ştiu…

Dar oboseala era mai puternică decât voinţa ei. Se cufunda, fără să poată rezista, într-un somn adânc, şi cu ultimele fărâme de conştienţă, simţi cum o mână uşoară îi mângâia părul.

— Trebuie să dormi, fetiţo. Mâine va fi o altă zi…

*

* * *

După ce aranjă bocancii în faţa sobei, Delandres mai stătu o clipă cu ochii aţintiţi pe silueta fragilă pierdută în sacul de dormit, apoi suflă în lumânare şi ieşi din cabană în vârful picioarelor.

Spectacolul era feeric.

Luminate de razele lunii, zăpezile de pe gheţar scânteiau ca nişte ape fosforescente, tulburate ici-colo de valuri de piatră. Într-un loc, dunga neagră

nelinişţitoare întinsă pe pământ anunţa prezenţa unei crevase. Într-altul, umbra oblică a unui pisc părea acul unui cadran solar ce indica ora.

Stând nemişcat, bărbatul savura priveliştea şi inspira adânc aerul tare al muntelui. În întunericul nopţii străpuns doar de lumina lunii, chipul lui căpătase o paloare spectrală, şi o asprime neaşteptată îi marca trăsăturile.

Când se gândea că fusese cât pe-aci să se lase surprins ca un licean…! Fusese cât pe-aci *să vorbească*; şi nu-şi putea ierta asta.

Îl cuprinse chiar furia când îşi aminti de silueta vulnerabilă care dormea, încrezătoare, în cabană. Cu felul ei de a fi, timidă şi fermecătoare, domnişoara Teirraz reprezenta un pericol real. Un pericol cu atât mai de temut cu cât avea cei mai frumoşi ochi din lume şi o înfăţişare absolut emoţionantă…

Îngândurat, scrută întunericul înspre peretele invizibil de stâncă, a cărui prezenţă o trăda doar absenţa stelelor în acel loc, şi-şi împreună mâinile în faţa ochilor, ca la o rugăciune.

Peste câteva ore, se vor ivi zorile.

— E-n regulă, acolo, în spate?

— Şi de ce n-ar fi? protestă Felicien.

Ca pentru a-şi exprima supărarea, bătrânul ghid îşi

aprinse pipa şi aroma acrişoară de tutun se împrăştie în atmosferă, în timp ce continuau să meargă.

Evident, lui Hubert îi părea rău că trebuise să se poarte astfel cu el. Dar fusese absolut necesar. În faţa lor, Lionel croia drumul doar cu o mână, săpând din trei lovituri de piolet câte o treaptă în gheaţă şi filând coarda. Era un efort considerabil chiar şi pentru un tânăr… dar pentru Felicien! La lumina lunii, lui Lionel îi era destul de greu să recunoască drumul prin labirintul de crevase şi blocuri de gheaţă. Şi, în vreme ce-şi comenta greşelile, din glasul lui răzbătea o oarecare enervare:

— Nu, nu pe aici…! Fir-ar să fie, nu se poate! Pe aici poţi să te şi rătăceşti! Felicien, strigă el, după părerea ta cum se face că n-am ajuns-o încă din urmă pe Odile?

— Probabil că au făcut un popas ceva mai devreme decât noi.

— La refugiu?

— Aşa cred.

— Dar refugiul este închis până la vară!

— Nu-i aşa greu să spargi un lacăt…

Urmă un moment de tăcere, tulburat doar de loviturile pioletului din capul corzii, care spărgea crusta de gheaţă.

Cu grijă să păşească aşa cum trebuie, Hubert îşi urmărea firul întortocheat al gândurilor. Ştia bine la ce se gândea Lionel acum: Odile, singură împreună cu Delandres într-un refugiu pustiu…

Pentru un tânăr ca Lionel, abia ieşit din vârsta adolescenţei în momentul când se petrecuse drama, Cristophe fusese un exemplu – un model „adormit” acum într-un bloc de gheaţă, unde nu-l va mai găsi nimeni niciodată…

Ca pentru a mai destinde atmosfera, Hubert spuse:

— Tu îl cunoşteai bine pe Cristophe?

— Aşa şi-aşa… răspunse Felicien. Vorbeam din când în când, când venea la cabană.

— Cum ţi se părea?

— Un pic nebun, ca toţi tinerii. Dar era bun, cunoştea bine muntele.

Felicien se întrerupse, şi o aromă de tutun îi gâdilă nările celui de al doilea la coardă.

— Totuşi…

— Ce?

— Ei, nimic, nişte mărunţişuri… Era cam prea nervos, prea repezit. îi plăcea să le arate altora ce poate…

Hubert îşi potrivi piciorul pe o treaptă proaspăt săpată. Adevărat, Cristophe era un ambiţios. Şi apoi, era îndrăgostit de Odile. Pentru ea făcea toate astea, îşi asuma toate acele riscuri absurde… S-o impresioneze…

— Au! strigă Lionel gata să se împiedice şi să cadă.

Cu o mişcare sigură, ţinând strâns coarda, Hubert îl feri să nu cadă. Lionel părea agitat, şi chiar dacă nu participa la discuţie, fratele lui era convins că el nu pierdea niciun cuvânt.

— Crezi că-l vor găsi vreodată?

— Pe Cristophe…? Puţin probabil. Dar s-au mai văzut întâmplări extraordinare… îmi amintesc bucuria tatălui meu când, la patruzeci de ani după accident, a recunoscut trupul bunicului conservat într-un bloc de gheaţă; alunecase încet de pe vârful Mont Blanc, în sicriul lui de cristal, până jos, pe platoul Gaillands…

Felicien oftă, cufundat în amintirile lui.

— Bunicul căzuse pe munte când era foarte tânăr, mult mai tânăr ca tata; avea încă părul pe cap şi un ten ca de fecioară. Dar era îngheţat-tun, încât ochii îi erau ca două bile de sticlă… Patruzeci de ani, în blocul lui de gheaţă, urmaşe mişcarea lentă a gheţarului…

Făcu o scurtă pauză, trase din pipă, apoi continuă:

— Când l-am găsit, a fost aproape o sărbătoare; avea de multă vreme locul lui în cimitir, nu mai trebuia decât să-l bage în mormânt… Toată familia s-a adunat. Pe mine, ceea ce m-a frapat cel mai mult a fost să-mi văd bunicul arătând ca un tânăr de treizeci de ani. Eram un puşti pe atunci şi nu puteam să concep ca un bunic să nu fie un om bătrân cu părul alb, zbârcit, şi aşa mai departe…

— Ia terminaţi! strigă Lionel. Nu sunt prea vesele poveştile voastre!

Se făcu iarăşi linişte. Lionel o luase pe un culoar îngust pe care-l lărgea pe măsură ce înainta. Atenţia lui, mărită din cauza pericolului, fusese tulburată de cele auzite. Cristophe… Prea nervos… prea repezit…

În aceeaşi clipă, scăpă o treaptă şi căzu pe spate. Pioletul îi căzu din mâini şi se simţi aspirat în tunelul de gheaţă în timp ce, cu coatele lipite de corp, încerca în zadar să-şi încetinească prăbuşirea. Luat prin surprindere, Hubert derapă şi el în timp ce auzea zgomotul făcut de corpul lui Lionel care se freca de peretele de gheaţă.

„Ei bine, trebuia să se întâmple şi asta, gândi el imaginându-şi într-o fracţiune de secundă corpul dezmembrat prăbuşindu-se ca un bolid până în vale.

Se auzi un şoc surd… Coarda, întărită de ger, se întinsese ca un cablu. Lionel, cam buimăcit, cu picioarele atârnând în gol, îşi ridică privirea. Deasupra lui, întors pe spate, Hubert îşi oprise alunecarea zgâriind peretele cu bocanii lui cu cuie.

Ceva mai sus, aşezat în zăpadă, cu picioarele depărtate, Felicien zâmbea cu toată gura în lumina lunii. Mâinile lui masive erau ca sudate de coardă. Şi catadicsi chiar să-şi scoată pipa din gură ca să bombăne:

— Ei, tinerilor, ce faceţi, vreţi să mă părăsiţi?

Capitolul 6

Auzea nişte şoapte la ureche…

— Odile, trezeşte-te…

Odile căscă şi deschise un ochi. În dormitorul refugiului era întuneric total, şi doar respiraţia caldă trăda prezenţa lui Paul lângă ea.

— Trebuie să te trezeşti. Plecăm în zece minute…

Simţi o mângâiere uşoară pe obraz… şi el deja dispăruse. Trezită brusc, Odile se ridică în şezut şi se frecă la ochi, fără să aibă curajul să iasă din culcuşul ei. Era încă foarte frig, şi perspectiva de a porni la drum fără să poată face înainte un duş bun îi tăia de la bun început tot elanul. Prin uşa întredeschisă ce lăsa să pătrundă în încăpere o rază de lumină, auzi zgomot de vase lovite între ele. Paul băgă capul pe uşă.

— Nu uita să-ţi pui ceva călduros pe tine. S-ar putea ca timpul să se strice.

Ca un automat, Odile ieşi din sacul de dormit, se duse în şosete până la bucătărie şi se aşeză la locul ei. Pe masă se afla un sortiment variat de alimente foarte concentrate în calorii: pastă de fructe, ciocolată, biscuiţi, aşezate frumos într-o farfurie special pentru ea, dar ei nici nu-i venea să le atingă. Delandres se aşezase şi el la masă, îmbrăcat din cap până-n picioare. Când văzu chipul fetei încă umflat de somn, zâmbi tandru.

— Ei bine, sper că oaspeţii tăi de la cabană nu te văd vreodată în halul ăsta…! Vrei cafea sau ceai…?

— Am dormit foarte prost, zise Odile în loc de orice altă explicaţie.

Cu un gest reflex, cufundă două pliculeţe de ceai în cană şi muşcă apoi din jumătatea de ciocolată care fusese împărţită echitabil. O puse însă imediat jos, nu avea deloc poftă de mâncare. Se simţea murdară, neîngrijită, prost dispusă, şi peste toate astea, picioarele o dureau îngrozitor…

— Ai avut vreun coşmar?

Odile se ridică brusc.

— Cum ai ghicit…?

Paul ridică din umeri.

— Uiţi că mi-am luat diploma în medicină generală?

Cum Odile se făcea că nu înţelege, el preciză:

— Dacă vrei să fiu sincer cu tine, aş spune că arăţi ca şi cum, de ani de zile, ai coşmaruri, te epuizezi…

— Nicidecum! Mă simt foarte bine… Poate că un pic cam „ruginită”, dar mă simt bine…

— Ai fi gata să juri că este aşa?

Sub privirea lui inchizitoare, Odile ridică din umeri şi-şi duse cana la buze. Ceaiul, cald şi foarte dulce, era reconfortant; ea ştia însă că i-ar trebui mult mai multe ca să se recupereze într-adevăr. Paul avea dreptate; noaptea scurtă şi somnul agitat n-o ajutaseră deloc să se odihnească.

Şi de data asta, avusese un vis urât care o golise parcă de toate puterile, şi aproape că se simţea rănită fizic. Era tulburător cum un coşmar putea să-ţi dea atât de perfect impresia unei realităţi încât anula cu totul binefacerile somnului!

Un coşmar… De fapt, nu era chiar un coşmar. În visul ei, Cristophe se apleca spre ea ca să-i şoptească la ureche un lucru foarte important. *Dar ce*? Odile uitase cu totul; îşi amintea doar că era ceva în legătură directă cu Delandres… Trebuia să fie foarte atentă. Bărbatul acesta avea uriaşa putere de a-i schimba viaţa… Şi când, adineauri, deschisese ochii, tocmai el se afla în preajma ei…

Îşi întoarse o clipă capul, încercând să-şi alunge neliniştea. Văzu că rucsacurile fuseseră închise şi, îndreptându-şi privirea spre coechipierul său, observă că acesta îşi pusese un pulover pe gât foarte gros şi un

hanorac vătuit se afla pe speteaza scaunului.

— Chiar s-a stricat vremea?

Paul ridică din umeri.

— Nu încă, dar ne vom lămuri pe măsură ce trec orele.

— Şi copiii…?

— Acum, fie că sunt încă pe perete, fie au depăşit deja vârful. În cazul acesta, vom ajunge la timp ca să-i felicităm… şi în ceea ce mă priveşte, să-l muştruluiesc pe Thomas aşa cum merită!

Pentru prima oară de când erau împreună, Odile observă câteva mici riduri de expresie în colţul ochilor – semn că lui Paul îi plăcea să râdă. Şi apoi, în mod absolut firesc, i se păru că era un bărbat superb. Fotografiile din ziare erau nedrepte cu el. Aici, în acest refugiu izolat de lume, părea la fel de în largul lui ca şi la Grand Hotel, în faţa mulţimii de admiratori, şi fiecare gest al său trăda o vitalitate care ei, de exemplu, îi lipsea. Avusese şi el, fireşte, partea lui de griji şi nelinişti. Dar nu renunţase numai dintr-atât la fericire…

Gândurile ei hoinăreau aiurea pe această temă, când îl auzi împingându-şi scaunul şi îndepărtându-se cu bolul de cafea spre chiuvetă.

— Nu ştiu la ce te gândeşti, Odile, dar ai face mai bine să mănânci ceva. Altfel, n-ai să rezişti…!

La ora două noaptea, uşa refugiului se deschise încet, scârţâind. Două umbre, una în urma celeilalte, legate în coardă, înaintară în întuneric, pornind peste gheţarul care urca pe ocolite până în trecătoare.

Fiecare pas care-i ducea spre noi înălţimi îi apropia de crăpătura aceea uriaşă în munte, prin care se putea zări spinarea impresionantă a Dintelui Ursului, lipită parcă de stele.

Atentă să-şi potrivească pasul cu cel al însoţitorului ei, Odile nu spunea nimic. Paul mergea repede peste grohotişul ce se întindea în faţa lor, şi ea mai degrabă ar fi preferat să se prăbuşească decât să-şi mărturisească oboseala.

Încetul cu încetul, ca pentru a-i mai da curaj, se iveau zorile, şi priviră amândoi, amuţiţi, răsăritul. Pe deasupra capetelor lor, valuri de lumină brăzdau cerul. Adieri rătăcitoare divers înmiresmate anunţau iminenta victorie a zorilor asupra întunericului rece. Spaţiul vizibil se umplea încetul cu încetul cu creste înzăpezite ce se întindeau la nesfârşit…

Ajunseseră la trecătoare când deodată, crestele cele mai îndepărtate se înroşiră. Aproape simultan, drept în faţa lor, răsăritul de soare incendie Colţul Ursului. Lumina, multiplicată de crestăturile lui adânci, se scurgea ca nişte râuri de foc peste pereţii roşi de şuvoaie.

Priveliştea era atât de frumoasă încât Odile îşi uită pentru o clipă grijile. Paul îşi puse jos rucsacul şi privea muntele prin binoclu.

— Ei? Vezi ceva?

Paul îşi lăsă binoclul să cadă pe piept.

— Nici urmă de hoinarii noştri…

Odile simţi o înţepătură de îngrijorare în inimă.

— Crezi că asta poate să însemne că au renunţat şi că ne aşteaptă deja în vale?

— M-ar mira să fie aşa. Mai degrabă aş fi înclinat să cred că au trecut deja de vârf şi că sunt pe cale să coboare pe versantul estic.

— Atunci, crezi că au scăpat de pericol?

Cum Paul nu-i răspunse, Odile îşi întoarse privirea spre creste. Dar după ce li se arătase în toată splendoarea lui, şi ca printr-un reflex de cochetărie, Colţul Ursului tocmai se împodobise cu un nor rotunjor, cam neliniştitor.

O rafală de vânt foarte rece fu cât pe-aci s-o răstoarne pe spate, şi în timp ce Delandrs pornea din nou la drum, ea abia dacă îi auzi răspunsul, murmurat cu voce slabă:

— Cred mai degrabă că au urcat pe timp de noapte şi că sunt la capătul puterilor…!

— Îţi dai seama, Bastien… Colţul Ursului! Când mă gândesc că o să le pot povesti toate astea celor din vale!

Bastien zâmbi. După o noapte întreagă în care se luptaseră să cucerească vârful, acest incorigibil vorbăreţ care era Thomas mai avea încă resurse să poarte o discuţie. Se reîntâlniseră abia în urmă cu trei zile, şi totuşi era ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată…

— În America, tu nu faci alpinism niciodată?

— Ba da, din fericire! Altfel, cred că aş fi înnebunit. Anul trecut am escaladat vârful Căpitan, în munţii Yosemites. Dar n-am făcut niciodată o premieră!

Gândul că îşi va vedea numele înscris în ghidurile montane părea să-l umple de bucurie şi Bastien profită ca să facă totuşi o necesară punere la punct:

— O premieră, da, de acord, dar numai pe o porţiune foarte mică, cel mult vreo cincisprezece metri!

— Şi ce dacă! Este un traseu care n-a mai fost deschis niciodată, nu?

Bastien nu-i răspunse şi încercă să grăbească pasul. Tocmai trecuseră de punctul cel mai dificil al traseului, ieşirea spre versantul estic după cucerirea vârfului.

Atâta vreme cât au fost nevoiţi să se caţere pe un perete neted, se supuseseră instinctului caracteristic oricărui alipinist, dar coborârea cerea acum calităţi de

bun strateg. Să coboare direct? Era pur şi simplu imposibil. Panta era prea abruptă şi acoperită cu gheaţă. Trebuia deci să meargă de-a lungul crestei care cobora

lent până la o trecătoare practicabilă.

Dar pe linia crestei, bătută de vânturi, se formase o cornişă de zăpadă pe care intemperiile o sculptaseră sub forma unor petale elegante. A se aventura pe aceste forme înşelătoare suspendate deasupra prăpastiei ar fi însemnat să rişte să cedeze sub greutatea lor. Şi de aceea Bastien, ca un marinar care manevrează o navă printre recifuri, avusese mereu grijă să păstreze o distanţă bună între marginea crestei şi prăpastie, o marjă de siguranţă de cel puţin cincisprezece metri.

Dar în locul în care se aflau acum, dificultăţile cele mai serioase păreau să se fi terminat; versantul le oferea o pantă largă netedă, care părea să ajungă direct la gheţar. După vreo jumătate de oră de mers, vor fi gata să pornească fără nicio grijă spre vale…

Era şi timpul; condiţiile meteorologice se înrăutăţeau. După ce răsăritul fusese atât de liniştit, acum norii se rostogoleau învălmăşit pe deasupra capetelor lor. Un vânticel încăpăţânat adia peste creastă, spulberând uşor zăpada ca pe o pudră vaporoasă.

Pe de altă parte, bucuria lui Bastien era umbrită de o uşoară îngrijorare când se gândea la primirea care proba

bil le era rezervată acasă… Grăbit să încheie această aventură, se înfundă până la genunchi în covorul de zăpadă proaspătă. Ajunse la o mică ieşitură în stâncă şi constată, spre marea lui dezamăgire, că panta se termina brusc, printr-un adevărat perete de gheaţă.

Băiatul merse de-a lungul marginii peretelui, căutând un punct mai uşor abordabil. Zăpada, prea proaspătă şi afânată, n-ar fi suportat în niciun caz pitoanele, ceea ce făcea ca orice legare în coardă să fie imposibilă.

Se întoarse. Thomas tocmai îl ajunsese din urmă.

— Este vreo problemă?

— Un mic obstacol. Fie îl ocolim prin faţă, fie

coborâm… Ce preferi?

Thomas aruncă o privire spre peretele cenuşiu de sub ei.

— Zăpada este prea instabilă. Dacă unul dintre noi ar cădea, celălalt n-ar avea nicio posibilitate să-l ţină…

— În cazul acesta, împrumută-mi pioletul tău.

Cu faţa la perete, Bastien se ghemui pe marginea crestei, cu pioleţii înfipţi adânc în zăpadă, apoi se lăsă încetişor să alunece până ce vârfurile bocancilor întâlniră o lespede dură. Când simţi că picioarele îi erau în siguranţă, scoase pioletul cu mâna stângă şi începu să lovească orbeşte peretele în căutarea unei falii care să-i ofere un sprijin solid. Atârnat doar într-o mână, se lăsă să alunece, milimetru cu milimetru, sondând peretele.

Exact în clipa în care scotea vârful pioletului din gheaţă, auzi un trosnet sec. Bastien îşi simţi mâna dreaptă aruncată spre spate, crispată pe mânerul pioletului. Punctul de sprijin cedase, şi el căzuse în genunchi, cu şapte metri mai jos…

— Bastien!

Vocea lui Thomas ajunse până la el, îndepărtată şi ciudat de ireală, în timp ce el începea să alunece pe spate, cu capul înainte, încă buimăcit de căzătură.

Deodată se opri, atât de brusc încât scoase un ţipăt. Simţea că genunchiul îi explodase.

— Piciorul meu!

Apoi muntele se acoperi cu un văl negru…

Când îşi recăpătă cunoştinţa, constată că era culcat într-o poziţie mai normală, cu capul spre vârf. Thomas era aplecat asupra lui şi-l freca pe faţă cu zăpadă. În jurul lui era o linişte totală; simţea cum întreg piciorul îi este cuprins ca de o flacără atroce, atât de dureroasă încât începu să urle. I se făcu greaţă, icni şi închise ochii. Durerea era atât de insuportabilă încât nu-şi dorea altceva

decât să se cufunde iarăşi în inconştienţă.

— Bastien, eşti teaz? Reacţionează cumva, bătrâne…!

Rănitul se mişcă un pic şi durerea îi cuprinse din nou tot piciorul. Trebuia să recunoască adevărul: genunchiul lui nu numai că era zdrobit, dar se pare că era făcut

ţăndări, complet distrus… Era de ajuns să vezi umflătura ce se zărea la nivelul încheieturii, în ciuda grosimii pantalonului.

— Te rog, Bastien, fă un efort…!

Cererea lui Thomas, atât de îndepărtată, i se părea aproape grotesc şi se lăsă să cadă pe spate, cu ochii închişi, gemând de durere. Lacrimile începură să i se rostogolească de sub pleoapele închise strâns.

Thomas se ridică, descumpănit. Avea destulă experienţă încât să ştie că într-o coardă de doi, o simplă fractură la gleznă putea foarte repede să însemne o tragedie… Dar un genunchi! Nu se punea însă problema să-şi abandoneze prietenul. Şi totuşi… nimeni nu ştia unde sunt, nimeni…

Ca pentru a-şi bate joc de el, o rafală de viscol îi biciui faţa. Vremea părea să se înrăutăţească rapid. Zăpada, viscolită de vânt, se transformase în ace fine de gheaţă care vibrau cu un şuierat ascuţit.

Dacă nu se mişca, organismul său îşi va pierde puterile… Privi în jos, şi se frecă la ochi: două siluete vagi urcau încet în direcţia lor… Avea deja halucinaţii…?

Capitolul *1*

— S-a întâmplat de mult?

— Doar de vreo jumătate de oră. L-a durut îngrozitor înainte să leşine!

— Cred şi eu.

Cu gesturi de profesionist, Paul mişca membrele rănitului, şi un ţipăt de durere izbucni de pe buzele lui

Bastien.

— Uşurel, băiete, ne ocupăm acum de tine. Dacă poţi, spune-mi exact ce simţi.

Bastien clipi din ochi, şi brusca apariţie a doi adulţi aplecaţi asupra lui îi mai dădu puţin curaj.

— Ca un scrâşnet în interiorul genunchiului…

Paul dădu din cap.

— Sunt fragmente de os. Probabil că tibia a intrat în articulaţia genunchiului. Dacă te duc eu, te simţi în stare să coborâm împreună?

Rănitul reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Orice altceva decât să rămân aici. Mi-e atât de frig…

— Este absolut normal, eşti în stare de şoc. Dar o să-mi promiţi un lucru, Bastien: orice s-ar întâmpla, nu vreau să adormi, ai înţeles?

În clipa în care adolescentul încuviinţa din cap, câţiva fulgi de zăpadă i se topiră pe buzele deja decolorate de suferinţă.

— Asta ne mai lipsea, bombăni Paul ridicându-se. Va trebui să batem recordul de viteză. Odile…?

Tânăra se apropie de el, gata să-l ajute. Dar în loc să-i ceară ajutor ca să transporte rănitul, Paul o apucă de braţ şi o trase mai la o parte. Privirea lui nu era deloc binevoitoare.

— Va trebui să-l duc în spate, ceea ce înseamnă că n-am să pot vedea unde pun picioarele. Thomas va merge în spate ca să-l împiedice pe Bastien să adoarmă. Crezi că vei putea să găseşti urmele pe care am venit?

Urmele? Odile privi în direcţia dincotro veniseră. Urmele paşilor lor se zăreau ca o linie întreruptă până la gheţar şi apoi mai jos, spre refugiu… Dar deja zăpada, vicleană, începea să le acopere. De aici de unde erau, soarele se mai zărea luminând peretele şi făcând ca fulgii

de nea să pară nişte văluri albe, lungi şi vaporoase. Odile ştia însă că asta nu va dura mult. Un vânt duşmănos începea deja să bată în rafale. Din spatele crestelor, năvăleau nori întunecaţi, prevestitori de furtună.

Se întoarse spre el şi încuviinţă din cap, timidă ca o adolescentă înaintea primului ei vals. Buzele lui schiţară un zâmbet.

— Am toată încrederea în tine, domnişoară Teirraz… Numai că…

În timp ce vorbea, întinse mâinile şi începu să-i înnoade strâns sub bărbie şireturile glugii.

— …numai că va trebui să înveţi să te îmbraci, dacă nu vrei să răceşti!

O şuviţă rătăcită, bătută de vânt, îi biciuia obrazul. Cu un gest pe care mănuşa lui groasă îl făcea să fie neîndemânatic, i-o înlătură de pe faţă.

— Aşa e mai bine. Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut, este tot ce-ţi cer…

Odile îşi ţinu răsuflarea, emoţionată. În privirea lui Paul exista o forţă de neînvins, şi… încă ceva… ceva ce semăna cu începutul unei complicităţi… şi parcă şi o licărire fierbinte care o încălzea, îi dădea impresia că este dorită. Visa oare…?

Clipi des din pleoape, şi reveni la realitate. Totul nu durase decât o clipă. Deja el se îndepărtase.

Cu infinite precauţii, tânărul fu aşezat pe umerii lui Paul. Fiecare mişcare îi smulgea un geamăt, şi la fiecare tânguire, tulburată, Odile se străduia să nu-şi astupe urechile.

Caravana lor se puse încet în mişcare, mitraliată parcă de acele fine de gheaţă ce zburau prin aer. Prima era Odile, apoi Delandres, încovoiat sub greutatea poverii sale, şi în sfârşit Thomas.

Era esenţial ca Bastien să rămână treaz; somnul ar fi însemnat hipotermie, încetinirea tuturor funcţiilor vitale, şi în scurtă vreme…

Înfăşurat în glugă, capul tânărului se bălăbănea peste umărul lui Paul de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpă. Faţa lui, biciuită de viscol, se înroşise toată, şi promoroaca îi făcuse sprânenele ca pe acelea ale unui Moş Crăciun…

— Bastien! strigă Thomas, cuprins de spaimă. Mă auzi?

Îi răspunse doar o uşoară mişcare a pleoapelor.

— Nu adormi, Bastien! Nu trebuie să adormi!

Dar prietenul său părea cuprins de o oboseală copleşitoare. „Stare de şoc”, gândi Thomas cu un frison de îngrijorare. Cunoştea fenomenul, îl auzise de multe ori pe tatăl său vorbind despre aşa ceva. Şi acum, în mod ciudat, tocmai când ar fi trebuit să vorbească fără încetare, el, eternul vorbăreţ, se simţea neputincios, complet dezarmat, incapabil să-şi găsească cuvintele.

— Bastien, ţi-am povestit vreodată despre prietena mea?

Din nou un uşor clipit.

— O cheamă Dorothea! E o fată grozavă care urmează aceleaşi cursuri ca şi mine. Este campioană la baschet. Are peste un metru optzeci!

Asta era o minciună. Dar probabil că detaliul fusese bine ales, pentru că ochii lui Bastien se deschiseră larg.

— Un metru optzeci, îţi dai seama! Este o fată care ar fi exact genul tău: blondă şi romantică. Am nimerit-o? Este genul tău, măcar?

Bastien mişcă buzele, şi Thomas, fără să mai ţină cont de distanţa de siguranţă, grăbi pasul şi se apropie.

— Este…

Istovit de efortul de a vorbi, chipul lui Bastien devenise vânăt.

— …este chiar atât de înaltă?

Thomas zâmbi. Imediat, îşi imagină figura lui Mandy Taylor, a prietenilor lui, şi o clipă mai târziu, „creaţia” lui începea să-şi trăiască propria viaţă, în ritmul imaginaţiei lui debordante.

Important era că Bastien rămăsese cu ochii deschişi…

Într-o tăcere absolută, Odile înainta în fruntea caravanei, cu maxilarele încleştate de efort. Se simţea singură, copleşită de povara responsabilităţii ei.

Să reziste… Doar asta conta. Măcar până la refugiu… Teoretic, era de ajuns să meargă pe vechile lor urme care formau un fel de fir al Ariadnei în viscolul ce-i înconjurase. Singura salvare a lor era asta, să urmeze „firul” pe care ea ar fi vrut să-l ridice de pe pământ, să-l apuce cu amândouă mâinile, să se cramponeze de el ca de o balustradă şi să coboare în fugă, să scape de acest vânt năprasnic, de măzărichea asta care-i înţepa faţa cu mii de ace…

Dar o pulbere de zăpadă, fină ca nisipul deşertului, zbura în vârtejuri, obligând-o să meargă cu spatele încovoiat, să se deplaseze cu gesturi greoaie ca de scafandru.

Culmea ghinionului, dintr-odată din plafonul de nori începu să cadă peste ei o ceaţă îngheţată care avea aderenţa unei cochilii de polei.

— Ce se întâmplă? bombăni Paul când se lovi de ea.

Fără să deschidă gura, Odile îi arătă spre pământ.

Era de un alb imaculat, nici urmă de paşi, „firul”.

fusese şters definitiv.

— Trebuie să continuăm, Odile, mergi drept înainte.

Ea îl privi, şi avu un şoc când îi văzu faţa înroşită de ger, sprâncenele pline de promoroacă, absolut de nerecunoscut.

— Şi Bastien?

— Thomas face tot posibilul să-l ţină treaz. Cred că va rezista!

Odile dădu din cap şi porni din nou la drum. În spatele ei se întindea coarda, înfăşurată în polei şi grea ca un cablu de oţel. De câteva minute, nu-şi mai simţea extremităţile. Cel mai rău o dureau mâinile. Avea impresia că o menghină uriaşă i le zdrobea. Gerul… Mâinile ei erau pe cale să îngheţe.

Ca pentru a o sfida, ceaţa fu brusc sfâşiată şi, dintr-odată, orizontul se îndepărtă la câţiva kilometri. Prin crăpătura aceea de senin, peste gheţarul cenuşiu şi dincolo de crestele înzăpezite, se zări valea. Chamonix… Era frumoasă ca un miraj, priveliştea aceasta îndepărtată. Totul dură însă numai o clipă, pentru că spaţiul înseninat se închidea deja; cerul se împreună acum cu muntele.

Să reziste… Nu mai exista nimic decât zăpada pe care-şi punea picioarele, legănarea ritmică a corzii îngheţate şi, în spatele ei, mereu aceeaşi monotonie cenuşie a pământului şi cerului; şi trebuia să reziste…

Pentru Paul. Trebuia să-i demonstreze că era demnă de stima lui, demnă de mica flacără pe care o zărise în privirea lui. Demnă de dragostea lui…

După o vreme ce i se păru o veşnicie, un strigăt o trezi din amorţeală:

— Odile…!

Se întoarse, cu capul între umeri. Situaţia se înrăutăţise şi mai mult, şi uneori trebuia să-şi înfigă adânc pioletul în zăpadă ca să nu fie măturată ca o frunză. Vântul sufla acum cu o putere fantastică; nici nu puteai spune din ce direcţie. Parcă din toate părţile deodată. Zăpada se prăvălea în troiene, ca şi cum norii se prăbuşeau cu totul, nu se mai osteneau să arunce doar fulgi de zăpadă.

Paul puse rănitul jos. În mijlocul acestei vijelii, silueta

lui abia se detaşa pe fondul vârtejurilor create de vânt. Trupul inert al lui Bastien, acoperit cu un giulgiu alb, nu mai dădea semne de viaţă.

„Vrea să-l abandoneze…” gândi Odile.

— Ce faci? strigă ea, în pragul unei crize de isterie.

Paul şi Thomas, ghemuiţi, tocmai păreau că sapă un mormânt. Preţ de o clipă, ea rămase cu braţele atârnate, incapabilă să acţioneze, crezându-i pe amândoi cuprinşi de nebunie.

Apoi înţelese. Se aruncă jos şi-şi înfundă şi ea mâinile în zăpadă, cu energia pe care ţi-o dă disperarea.

— O să murim?

Bastien, palid şi el acum, îi privea pe adulţi cu un aer de profundă descurajare.

În loc de răspuns, Paul îşi deschise rucsacul cu gesturi bine calculate ca să nu deranjeze pe nimeni, şi scoase o mică lumânare. Curând, flăcăruia se aprinse timid în întuneric, luminând chipurile chinuite care încetul cu încetul se dezgheţau, redevenind umane.

Odile îşi aţintise privirea pe această flacără tremurătoare care-i amintea de noaptea trecută, petrecută la refugiu. I se părea deja atât de îndepărtată…

Cu ajutorul pioletului, cu mâinile, cu picioarele, săpaseră în zăpadă un fel de grotă cu intrare îngustă, ferită de vânt. Se înghesuiseră cu toţii înăuntru, lipiţi unul de altul, cu capul aplecat, cu picioarele adunate, cu braţele strânse pe lângă corp. Trei rucsacuri astupaseră intrarea.

— Mănâncă!

Odile se strădui să revină la realitate. Paul îi întindea un baton de ciocolată. Scârbită efectiv, întoarse capul, dar el i-o flutură pur şi simplu pe sub nas.

— Nu este o invitaţie… e un ordin!

Până la urmă se supuse, mai mult din oboseală, neavând putere să-l contrazică, decât de poftă. El stătea

lipit de ea, şi Odile îi simţi prezenţa ca pe un scut protector. În faţa ei, Thomas îşi înghiţea pasta de fructe fără

să scoată o vorbă, doar din când în când îi mai clănţăneau dinţii de frig. Piciorul lui Bastien era întins între ei şi Odile făcea eforturi disperate să nu privească umflătura oribilă care apăruse sub genunchi. Fractura cu siguranţă că nu arăta prea bine…

— Nu, fiule, nimeni n-o să moară. Mâine seară, cel mai târziu, o să fii în patul tău!

Odile tresări. Cum putea să-i spună o asemenea minciună? Dar când întâlni privirea chinuită a lui Bastien, înţelese că trebuia cu orice preţ să se întâmple aşa.

— Are dreptate, să ştii, adăugă atunci şi ea. Cu siguranţă că nu vor întârzia să ne caute.

— Şi o să reîncepi să te caţări din sezonul următor… încheie Paul.

Bastien făcu o grimasă neîncrezătoare.

— Asta m-ar mira. Piciorul meu este distrus.

— Aşa crezi, pentru că în acest moment suferi. Dar suferinţa aceasta este tocmai semnul că organismul tău luptă împotriva durerii. Dacă ai şti câte lovituri şi căzături am îndurat eu…! Şi vezi, sunt tot aici!

Învinsă de o dorinţă irezistibilă de a dormi, Odile aţipi încetişor. Capul îi căzu pe umărul vecinului ei, şi în timp ce acesta îi ţinea lecţia de încurajare rănitului, ea îl auzea vorbind de foarte aproape. Avea o voce caldă, potolită, exact ca şi cum ar fi purtat o conversaţie într-un salon, şi în mod bizar ea se simţi aproape bine. Doar dacă n-ar fi durut-o atât de tare mâinile…

O trezi zgomotul uşor făcut de flacăra lumânării care se stingea în zăpadă. Era întuneric. Afară se întunecase de tot. Vântul continua să bată în rafale. Cei doi băieţi

dormeau.

— Odile? Nu dormi.

— Mă dor mâinile îngrozitor. Cred că au îngheţat.

În întuneric se auzi un clinchet uşor. Paul îi scoase mănuşile şi-i examină mâinile la lumina brichetei. Erau învineţite, aproape negre, şi deja se desprindeau fâşii de piele de pe ele.

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva, se miră el. Te-a văzut recent vreun doctor, urmezi vreun tratament medical?

— Nu, nici gând! Sunt…

— Ştiu, eşti sănătoasă tun, nu-i aşa? Mi-ai mai spus asta…

În ciuda durerii cumplite, Odile schiţă un zâmbet.

Era ciudat că abia acum înţelegea ce vrusese el să spună în ajun, la refugiu. În momentul acesta însă, strâns lipită de bărbatul pe care-l urâse atât, se simţea vie – în sfârşit vie – şi o cuprinse o bucurie imensă.

— Când mă gândesc cât te-am detestat… mărturisi ea foarte încet, impresionată ea însăşi de amploarea acestei mărturisiri.

Simţi cum el îi punea la loc mănuşile. Apoi braţul lui Paul îi cuprinse umerii.

— Acum nu mă mai deteşti?

— Nu…

El oftă adânc.

— Şi totuşi, Odile, ai avea toate motivele să mă deteşti… De fapt, asta ai făcut în toţi aceşti ani, nu-i aşa? Ura aceasta te face să-ţi iroseşti viaţa…

Ea îşi ţinu răsuflarea, uimită că fusese descoperită atât de uşor. Dincolo de oboseala care o toropea, o voce interioară îi şoptea să rămână de veghe, atentă la tot ce se întâmplă, şi se lupta din toate puterile cu moleşeala care-i submina, insidios, voinţa. Era atât de bine să se afle lângă

acest bărbat, chiar fără să-i vorbească sau s-o privească… Şi doar apropierea lui îi era de ajuns ca să se simtă fericită.

— Să ştii, Odile, m-am gândit mult la tine în toţi aceşti ani. Mă întrebam ce viaţă duci, cum ţi-ai depăşit suferinţa. Aş fi dorit atât de mult să te întâlnesc, să fiu lângă tine…

Paul tăcu. Simţea şi el prezenţa încrezătoare a Odilei alături de el. Şi prezenţa aceasta era cea mai puternică ispită. Dar oricare ar fi fost preţul pe care va trebui să-l plătească, trebuia să continue să vorbească. Ani de zile, se luptase să-şi păstreze secretul… şi atunci de ce, astă-seară, simţea nevoia să spună totul?

— …Aş vrea să-ţi spun povestea unei prietenii foarte puternice, foarte profunde dintre două fiinţe. Dar este o poveste foarte tristă şi puţin cam greu de înţeles… Dacă am să ţi-o spun, îmi promiţi s-o asculţi până la capăt, Odile… fără să mă judeci?

Cum ea nu-i răspunse, el reluă:

— Este povestea a doi prieteni care s-au cunoscut la facultatea de medicină. Unul venea de la munte, celălalt de la oraş… Nimic n-ar fi trebuit să-i apropie, în afară doar de pasiunea lor comună pentru munte… o pasiune care i-a îndemnat într-o zi să încerce o „premieră”, pe vreme de iarnă… Timp de doi ani, s-au antrenat fără a destăinui nimănui proiectul lor. Era un antrenament dificil, pentru că orăşeanul, în ciuda bunăvoinţei lui, era evident un alpinist mai slab decât prietenul lui. Dar erau amândoi tineri şi plini de entuziasm… Şi astfel, când au ajuns până în vârf, li s-a părut, fără să se mire, că este realizarea logică a visului lor…

Un geamăt uşor îl întrerupse din povestit. Bolnavul se tânguia în somn; i se auzeau şi dinţii clănţănind de frig, de parcă erau castaniete. Afară, viscolul continua să-şi

arate puterile. Rafalele de vânt treceau ca nişte valuri dezlănţuite peste fragilul lor adăpost care-i izola de lume. Dar Paul parcă nu mai auzea nimic din tot ceea ce-l înconjura. Filmul trecutului său îi trecea prin minte cu o claritate tulburătoare. Îşi continuă aşadar povestirea:

— Din păcate, la coborâre, totul ne-a fost potrivnic. Vremea se stricase, se stârnise furtuna, fulgerele ne ameninţau. Cristophe era nervos, nu-l mai recunoşteam. El care de obicei nu ezita să-şi asume

riscuri inutile, aşa, doar pentru frumuseţea gestului, se crispase, pierdea un timp preţios pe porţiuni uşor de trecut…

Paul închise ochii şi continuă:

— Până la urmă a trebuit să coborâm în rapel, aproape orbeşte, pentru că se întunecase; Cristophe mă asigura iar eu m-am lăsat să alunec în gol, până la o platformă. Totul mergea bine. Şi apoi a izbucnit un tunet, foarte aproape de noi, de ne-a înnebunit. Atunci mi-am desfăcut coarda ca să-i permit lui Cristophe să vină lângă mine…

Paul se întrerupse. Odile respira mai liniştit, într-un ritm regulat, dar el nu observă asta.

— Coarda a urcat, iar eu am început să aştept…

„Ce naiba faci acolo, Cristophe? Grăbeşte-te, îngheţăm aici!…”

— Am aşteptat mult timp… ca un imbecil. Parcă aş fi prins rădăcini acolo! Doar tunetul mai răspundea chemărilor mele…

Oftă. Cât timp strigase oare, de pe lespedea pe care aştepta? O veşnicie…

Apoi îl cuprinsese un calm ciudat în timp ce înţelegea adevărul: Cristophe îl lăsase baltă… într-un anume fel, era aproape caraghios, era ca o glumă proastă şi crudă, dar se potrivea cu felul de a fi al prietenului său care adora să

„uimească galeria”…

Îşi aminti de vorbele lui: „Ai să vezi, bătrâne, ce mutre or să facă cei din vale când vor auzi de performanţa noastră…!”

Cu un gest reflex, Paul îi mângâie părul Odilei. Revedea în minte foarte clar chipul lui Cristophe, licărirea copilărească jucându-i în ochi, şi era pentru prima oară când nu simţea nicio amărăciune.

— Este ciudat, încheie el, dar chiar dacă ar fi supravieţuit, cred că nu i-aş fi reproşat nimic. Cristophe era prietenul meu… Şi degeaba m-au tot frecat anchetatorii, n-au aflat nimic de la mine… Cum aş fi putut să-i întinez memoria spunându-le că el m-a părăsit pur şi simplu pe munte?

Se aplecă spre fată şi-i ridică uşor bărbia.

— Şi acum, dragostea mea, ştii totul…

Dar Odile dormea un somn adânc şi fără vise, precum copiii.

Afară, se părea că viscolul se mai potolise, şi Paul îşi dădu seama că se iveau zorile.

Capitolul 8

„În incinta unei cabane autentic savoiarde, veţi putea gusta farmecul rustic al vieţii de munte, având în faţă o panoramă unică în lume. Veţi face plimbări, iniţieri în alpinism, veţi culege flori şi fructe de pădure…”

Odile oftă şi ridică privirea. Chiar în faţa ei, încadrat de doi pini uriaşi, soarele domina un întreg amfiteatru format din creste şi piscuri, mici piramide de stâncă înmănuşate în catifea albă. Printre toate acestea, sprijinit cu toată masa lui de neclintit pe cerul azuriu, Mont Blane-ul se înălţa în terase diafane, în unduiri de piatră şi platouri înzăpezite, până în vârful al cărui alb orbitor părea să răcorească aerul.

Era o privelişte de vis pentru a te inspira să redactezi un mesaj publicitar, şi totuşi Odilei îi lipsea inspiraţia.

Îşi flutură prin faţa ochilor mâinile ca de mumie, într-un gest de neputinţă.

— Îmi pare rău, domnişoară Thumbridge, nu-mi vine nimic în minte… Dacă măcar aş putea să scriu chiar eu, dar cu mâinile astea bandajate…!

Emily închise carneţelul şi puse stiloul pe noptieră.

— Nu-i nicio grabă. După toate prin câte ai trecut, ai tot dreptul să te odihneşti!

În faţa acestui reproş voalat, Odile se simţi obligată să se justifice:

— Şi totuşi, dacă nu vom face publicitate, cabana este condamnată să se închidă!

În privirea bătrânei domnişoare licări o scânteie în timp ce se îndrepta spre fereastră. De când Allan Parker plecase, cabana era cufundată într-o linişte odihnitoare, şi toată ziua nu auzeai decât cântecul păsărelelor care se lansau în adevărate concursuri de triluri, din ramurile unui molid uriaş din apropiere.

— Au cântat toată noaptea! remarcă ea, îngândurată. Asta înseamnă că s-a cam sfârşit perioada de vreme proastă… Te-au lăsat măcar să dormi?

Făcu o scurtă pauză şi se-ntoarse. Părul ei părea foarte alb în lumina ferestrei.

— Ştii, continuă bătrâna, economiile mele nu reprezintă o avere, dar poate că ţi-ar putea fi de folos…

Odile zâmbi. De câteva zile încoace, Emily devenise ceva mai mult decât o simplă clientă. Fusese bucătăreasă, cameristă, telefonistă, îi ţinuse locul Odilei

În multe alte privinţe, şi fără ajutorul acesta substanţial pe care ea i-l dăduse lui Felicien, numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de cabană.

— Domnişoară Thumbridge, nu crezi că şi aşa ai făcut destule? Mi-ai fost de un imens ajutor.

Odile căscă şi se întinse în pat, apoi continuă:

— Este totuşi îngrozitor să nu pot face nimic cu degetele astea. Mă simt atât de inutilă… Sper că, împreună cu sora dumitale, nu sunteţi prea dezamăgite de vacanţa voastră…?

— Dezamăgite…?

Întrebarea Odilei păru s-o amuze pe domnişoara Thumbridge, şi se pregătea să-i răspundă, când o bătaie uşoară în uşă o făcu să se întoarcă. Felicien întredeschise uşa şi întrebă:

— Odile, eşti gata pentru micul dejun?

Bătrânul, cu o tavă mare în braţe, intră cu paşi greoi şi puse povara adusă pe genunchii fetei. Încăperea se umplu de o aromă plăcută de biscuiţi proaspeţi. Odile privi cu poftă festinul care o aştepta, şi teancul de corespondenţă pus alături.

— Suc de portocale, brioşe calde, cornuri cu unt şi cafea cu lapte… Dar, Felicien, vrei să plesnesc?

— Acesta este ordinul doctorului. Se pare că eşti prea slabă…

Odile râse uşor în timp ce Felicien îi punea un şervet în jurul gâtului.

— Eşti prea drăguţ!

— Are dreptate doctorul, încuviinţă Emily pe un ton grav dintr-odată. Nu arătai deloc bine când te-a adus Felicien. Omul ăsta a fost formidabil, să ştii… Fraţii tăi au spus că fără el, nu v-ar mai fi găsit niciodată!

— Emily! bombăni bătrânul ghid.

Emily… Aşadar, ajunseseră să-şi spună pe nume, gândi Odile apucând bolul cu cafea de toarte, ceea ce îi cerea o oarecare abilitate, ţinând cont de bandajele ei.

De o săptămână de când stătea în pat, bătrâna

domnişoară nu mai contenise să-i povestească împrejurările în care fusese salvată, împrejurări în care Felicien juca rolul principal. Şi deodată, în timp ce Emily îi ungea tartinele cu unt şi Felicien îi deschidea corespondenţa, îi sări în ochi faptul că, în absenţa ei, se petrecuse *ceva*.

În aparenţă, nimic nu se schimbase.

Dar adevărul era că Felicien părea un cu totul alt om. De la escapada lor, bătrânul era de o discreţie exemplară, iar Emily Thumbridge părea că radiază.

Ca şi cum această descoperire ar fi tulburat-o un pic, tânăra femeie puse bolul pe tavă şi aruncă o privire peste corespondenţă.

— Ceva noutăţi…?

— Depinde ce înţelegeţi prin asta. Sunt mai ales facturi… în timp ce dormeai, a venit Robert şi i-am plătit nota. Ah, a mai fost şi un telefon de la Bastien. Voia să ştie cum te mai simţi.

Odile râse uşor.

— Mai degrabă eu l-aş întreba cum se simte!

— Părea foarte bine şi nu mai avea stare, parcă era o baterie încărcată. Cei de la spital au spus că genunchiul lui se reface foarte bine. Şi el nu se mai gândeşte acum decât cum să plece mai repede de acolo…

Odile zâmbi. Aşa cum îl cunoştea ea pe Bastien, acesta va încerca să profite de starea lui ca să-l facă pe Hubert să-i îndeplinească toate poftele.

— Niciun alt telefon?

— A mai sunat şi Francis; a zis că o să revină…

— Da, Francis… Eşti sigur că asta este tot?

*

* * *

Rămasă singură, Odile puse cu stângăcie tava jos pe parchet şi se întinse căscând de plăcere. Dacă ar fi fost

rezonabilă, ar fi început să-şi citească toată corespondenţa. Cu atât mai mult cu cât la o primă privire, se putea constata că situaţia nu era deloc strălucită. Se părea că doar creditorii se gândiseră să se manifeste. Făcu un calcul mental rapid. Cu toată

bunăvoinţa ei, ar fi un adevărat miracol dacă toate facturile vor putea fi achitate până la sfârşitul lunii…

Dar ce bine era să leneveşti în pat toată ziua!…

Păsărelele… „Nu te-au împiedicat să dormi?” îşi reaminti întrebarea pe care i-o pusese Emily. Dacă ar şti bătrâna domnişoară…*Niciodat ă* în viaţa ei nu mai dormise atât de bine. Evident, încă îi mai scăpau câteva lucruri din ceea ce se petrecuse acolo sus… memoria îi revenea încetul cu încetul. Dar important era faptul că, toată săptămâna, nu avusese nici măcar un singur coşmar.

De fapt, nu-i lipsea mare lucru ca să fie fericită. Poate doar un telefon, o scrisoare… Dar nimic… Nu primise nimic. Paul nu dăduse niciun semn de viaţă.

Privirea îi căzu pe jurnalul ei intim, pus pe noptieră. Cu gesturi neîndemânatice, şi-l puse pe genunchi şi începu să răsfoiască stângaci acest prieten de zile negre. Toată viaţa ei era adunată în caietul subţire, până pe şapte aprilie. Trecuseră doar vreo zece zile de la această ultimă dată; şi totuşi, parcă nu mai era ea acea tânără nefericită care-şi încredinţa suferinţa şi ura ei faţă de Paul Delandres acestor pagini. Se schimbase.

Odile se cufundase atât de mult în amintirile ei încât abia dacă auzi bătaia uşoară în uşă. îşi ridică privirea, gata să înapoieze tava pe care-i fusese adus micul dejun.

Paul se afla însă în prag, ocupând aproape tot spaţiul.

Primul lucru pe care ea îl remarcă fu pansamentul de pe frunte până aproape de rădăcina părului, şi care-l făcea să fie şi mai seducător.

Se priviră fără să spună nimic, o veşnicie. Parcă un magician înlăturase orice decor din jurul lor.

Cum ea continua să tacă, el luă iniţiativa şi veni spre pat. Dar ajuns la căpătâiul ei, şovăi şi se duse să se sprijine de fereastră.

Pentru prima oară, Odile remarcă faptul că ochii lui închişi la culoare erau parcă stropiţi cu paiete verzi. îşi dădu seama brusc că nu-l privise niciodată cu adevărat. „Dumnezeule, gândi ea speriată. Suntem într-adevăr doi străini!”

Cu braţele încrucişate pe piept, Paul nu-şi lua ochii de la ea.

— Ei bine, văd că ai un chef nebun de conversaţie! Trebuie să rămân, sau preferi să mă vezi plecând? S-ar zice că parcă ai văzut o fantomă…

Ea râse uşor. Şi imediat se sparse gheaţa.

— Nicidecum, dar nu-mi imaginam să te văd vreodată aici…

— De ce? Nu mă potrivesc cu peisajul?…

Aproape că aşa era, de fapt, dar ea nu-i spuse. Cabana însemna viaţa ei de zi cu zi, trecutul ei. Pe când Paul, dimpotrivă…

Acesta zâmbi.

— Ei, Odile, cum te simţi?

— Poţi să constaţi singur! zise ea fluturându-şi mâinile cu o disperare prefăcută. S-a crezut de cuviinţă că este bine să mă transforme în mumie, şi mă întreb de ce!

— De ce?

Chipul lui deveni grav, şi preţ de o clipă, ea nu-l mai recunoscu.

— Erai complet îngheţată, iată de ce! Această mică escapadă ar fi putut să te coste viaţa!

Părea atât de furios încât Odile nu mai spuse nimic. Privirea lui Paul căzu pe caietul îmbrăcat în piele de pe

genunchii ei.

— Ce este acesta?

— Ăsta? Nimic. Nimic important…

Ea se pregătea să-l facă să dispară, dar el i-o luă înainte. Se înfioră uşor când văzu mâinile acelea puternice umblând cu coperta fragilă, şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar deschide jurnalul chiar la pagina la care ea scrisese despre scandalul de la Grand Hotel.

Dar oaspetele ei nu mai acordă nicio atenţie jurnalului ei intim. Scoase din buzunar un mic borcănel care, o dată deschis, răspândi în încăpere o aromă plăcută de camfor.

— Ce-i ăsta?

— Alifie de tigru. Mi-a dat-o un prieten…

— Indian, pakistanez, sikh…? murmură Odile, maliţioasă.

El se aşeză încetişor pe marginea patului şi-i luă mâna. Înainte ca ea să aibă timp să-şi dea seama ce face, Paul începuse să-i desfacă bandajul de la mâna dreaptă.

— Ce faci…? Cei de la spital mi-au zis să nu mă ating de bandaje!

— Doctorii nu ştiu nimic, sunt cel mai în măsură să-ţi spun. Şi acum, lasă-mă să lucrez şi nu mai spune nimic.

Foarte încet, prin mici aplicaţii succesive, el începu să întindă alifia pe mâna ei umflată. Balsamul era răcoros. Şi masajul, o adevărată mângâiere.

Instinctiv, Odile închise ochii. îşi aminti de starea mâinilor ei pe când se aflau în micul lor adăpost. Erau carne vie… nu mai avea chef să revadă acel spectacol îngrozitor. Dar senzaţia pe care o avea acum îi spunea că cicatrizarea era pe calea cea bună.

Şi cuvintele lui Paul rostite în cămăruţa ei liniştită erau şi ele încurajatoare.

— Erai într-un asemenea hal de slăbiciune, Odile,

murmură el pe un ton încă îngrijorat. Într-un asemenea hal… Şi starea asta a ta nu este de azi de ieri!

Păstrându-şi cu încăpăţânare ochii închişi, Odile se lăsă în voia senzaţiei de plăcere, absolut nouă pentru ea. Aşa, cu ochii închişi, putea să-şi imagineze că încă se mai află acolo sus, suspendată între cer şi pământ, într-o altă lume.

Concentrat asupra sarcinii lui, Paul îi pusese la loc bandajul şi acum se ocupa de cealaltă mână. Rămase tăcut o clipă, şi când reîncepu să vorbească, vocea îi vibra de o emoţie greu stăpânită.

— Când te-au scos din groapa aia, starea ta era aproape mai alarmantă ca a lui Bastien. Atunci mi-am dat seama că suferi de o decalcifiere generalizată. Diagnosticul meu a tot confirmat de ceilalţi doctori… Va trebui să te odihneşti, Odile… Să te alimentezi corect.

Făcu o pauză şi tânăra femeie simţi că el tocmai îi bandajează mâna.

— În timp ce te coborau în vale, mi-am făcut neîncetat reproşuri.

— Nu aveai de unde să ştii…

— Un doctor *trebuie* să ştie. Şi sper să fiu mai mult decât atât pentru tine…

Vocea era atât de insistentă încât Odile deschise ochii. Privirea lui Paul devenise aproape înspăimântător de serioasă. Îi cuprinse încheieturile mâinilor şi apoi respiră adânc.

— Odile, vreau ca totul să fie limpede între noi. Spune-mi exact, ce-ţi mai aminteşti…?

El se întrerupse, cu o expresie atât de gravă pe faţă încât Odile se simţi intimidată.

Îşi plecă privirea spre mâinile de nerecunoscut sub bandajele groase. Ce aştepta de la ea? Ce trebuia să-şi amintească?

— Îmi amintesc…

Dar cuvintele nu-i veneau. Tăcerea din jurul lor parcă se aprofundase. Parcă şi păsărelele din copaci tăcuseră.

Atunci, foarte încet, ea îşi înnodă braţele pe după gâtul lui şi-i oferi buzele.

— Paul…

Acesta, ca şi cum era peste puterile lui să-i reziste, o strânse atât de tare la piept încât ea fu cât pe ce să ţipe.

Apoi, fără să-i dea drumul, o întinse uşurel pe cearşaf şi-şi strecură mâna pe sub cuvertură. Cu ochii larg deschişi, concentrată asupra plăcerii, Odile se lăsă în voia lui, captivată de privirea lui intensă care n-o părăsea, urmărindu-i reacţia. Şi în timp ce mâna lui caldă şi un pic aspră rătăcea peste pielea ei, Odile înţelese că i se va abandona. Buzele li se contopiră, trupurile lor înfierbântate alungau până şi amintirea urii care-i despărţise atâta vreme. Odile se lăsase în voia lui Paul, aşteptându-i mângâierile, arcuindu-se plină de pasiune sub mâinile lui calde.

— Paul… repetă ea, înăbuşindu-şi un oftat.

După clinchetul uşor al clanţei, îşi dădu seama că era pe cale să comită o enormă prostie. Cora Thumbridge tocmai apăruse, ascunsă pe jumătate în spatele unui imens buchet de narcise.

— Sunt primele din acest sezon… domnişoară Teirraz, trâmbiţă ea intrând în încăpere cu un pas marţial. Oh, Doamne…!

*

* * *

În seara aceea, la Grand Hotel se întorcea un alt om. Paul Delandres îşi simţea inima uşoară şi probabil că asta se vedea, pentru că prietenul lui, Sinclair, remarcă imediat, la bar unde se întâlniseră:

— Ei bine, bătrâne, nici nu te mai întreb dacă ai avut o zi bună. Tot la fel arătai şi când ai cucerit vârful Sinla Grande…

Paul zâmbi.

— Este ceva cam asemănător, într-adevăr…

Chiar şi cel mai bun prieten al lui credea că toate hotărârile lui erau subordonate bunăvoinţei Jessicăi! Asta nu făcea decât să-l încurajeze în dorinţa lui de a-şi schimba viaţa.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că fusese cam nedelicat, Sinclair se întoarse spre bar şi-l chemă pe barman pocnind din degete.

— Ei bine, ca să-ţi arăt că nu sunt supărat pe tine că vrei să ne laşi baltă, vom sărbători împreună decizia ta. Eu mai iau un whisky. Tu ce doreşti…?

Barmanul tocmai le adusese în faţă două pahare cu whisky, când Paul simţi că-l bate cineva pe umăr.

— Ah, dragă domnule, ce bucurie! Tocmai vă căutam… Paul se întoarse brusc. Era tot pisălogul ăsta de

Francis Balmat, în costumul lui la patru ace.

— Aşadar, vă menţineţi hotărârea de a ne părăsi?

Directorul hotelului se prefăcea că regretă acest lucru, într-un mod atât de comic încât cei doi bărbaţi din faţa lui aproape că izbucniră într-un hohot de râs.

— Mâine trebuie să prezentăm filmul la Paris, îi răspunse Sinclair.

— Ce păcat…! Sper că aţi petrecut un sejur plăcut printre noi, în ciuda micului… „accident”. Am aflat de la fiul dumneavoastră, domnule Delandres… Apropo, cum se mai simte?

Paul oftă, trezit dintr-odată. Aşadar, toată lumea *ştia*! Şi presa, fireşte… Cei de la televiziune îl surprinseseră ieri pe treptele spitalului şi n-avusese încotro, trebuise să „joace” în mica lor mascaradă.

Nu era prea greu de aflat cine îi chemase. Problema, cu Jessica, era că ea nu rezista niciodată tentaţiei de a-şi face publicitate gratuită.

— Thomas se simte foarte bine, mulţumesc.

Omuleţul din faţa lor se umflă în pene, cu un aer important.

— Dar vă fac să vă pierdeţi timpul, iertaţi-mă. De fapt, domnule Delandres, voiam să vorbesc cu dumneavoastră în particular… Se poate?

Delandres schimbă o privire perplexă cu Sinclair. Ce avea el de vorbit cu acest om?

— Dacă ţineţi neapărat…

Şi se lăsă să alunece de pe taburet.

— Este în legătură cu Odile… începu celălalt.

Capitolul 9

Fu primul lucru pe care Bastien îl remarcă atunci când sora lui intră în rezerva de la spital. Ea, care de ani de zile purta numai blugi, îşi pusese o rochiţă simplă, foarte cuminte, de primăvară, iar părul îi cădea liber pe umeri. Lucru şi mai surprinzător, obrajii îi erau mai coloraţi, chiar uşor bronzaţi, ceea ce-i dădea o înfăţişare de turistă.

Adevărul era că, de ani de zile, Odile nu i se mai păruse atât de frumoasă, şi consideră că merita pe deplin fluieratul admirativ cu care o întâmpină.

— Ei bine, zise ea sărutându-l pe obraji, ciudate maniere ai mai căpătat în spital! Doctorii sunt cumva cei de la care iei astfel de exemple?

Odile se retrase apoi cu un pas, învârtindu-se ca o balerină. Bastien zâmbi ironic.

— Evident, cu „mănuşile” acelea, nu prea se potriveşte…

Odile îşi confecţionase din pânză un fel de mănuşi cu

un deget ca să se poată servi mai bine de mâini.

— Oricum, este mai bine decât cu afurisitele alea de pansamente; se pare că trebuie să le mai port vreo săptămână.

— Şi ţi-au dat voie deja să cobori din pat?

— L-am păcălit pe Felicien. Sper să nu se supere pe mine, dar nu mai aveam răbdare. Am hoinărit prin magazine înainte să vin să te văd; am privit oamenii mergând pe stradă, mi-am oferit chiar şi o îngheţată pe terasa unei cafenele…

În timp ce fata îşi trăgea un scaun şi se aşeza la căpătâiul lui, Bastien deveni dintr-odată foarte grav.

— Ştii, Odile, trebuie să-mi cer scuze. Nu mi-am dat seama în ce aventură ne băgăm… Cred că am vrut să-i arăt o dată pentru totdeauna lui Hubert că…

Odile îi mângâie mâna, cu un gest liniştitor.

— Ai făcut dovada că poţi, nu? Ai fost foarte curajos…

— Dar am fi putut să pierim cu toţii. Ce m-a mai săpunit Hubert!

Odile zâmbi.

— Ce ai fi zis despre el dacă n-ar fi făcut-o? Ne-a fost tuturor foarte frică, să ştii!

Adolescentul făcu o mutră spăsită.

— După toate prin câte v-am făcut să treceţi, cred că sunt condamnat să-mi urmez în continuare liceul până la bac…!

Perspectiva aceasta părea să-l supere atât de mult, încât Odile începu să râdă.

— După cum o spui, s-ar crede că eşti supus la cele mai cumplite chinuri!

— Ştiu şi eu… A venit şi Delandres să mă vadă. Am discutat mult amândoi… Şi apoi, Thomas a venit să-mi spună că ar vrea să se specializeze în informatică… Se pare că au şcoli bune acolo…

Ceea ce Bastien se ferea cu grijă să adauge era faptul că în America exista şi sublima Mandy Taylor…

— A venit să te vadă?

Bastien ridică privirea.

— Cine? Delandres…? De mai multe ori. Ieri, s-a întâlnit chiar şi cu Lionel şi Hubert.

— Şi cum au decurs lucrurile?

— Foarte bine. Chiar am crezut la un moment dat că Lionel o să-i ceară un autograf… Să ştii că este un tip al naibii de isteţ! Dacă n-ar fi fost el acolo… Hubert mi-a spus că, tot timpul cât tu ai fost inconştientă, a stat la căpătâiul tău.

Pe buzele surorii lui apăru un zâmbet discret, făcând-o să pară şi mai frumoasă.

— Păcat că a plecat…

Zâmbetul Odilei încremeni pe buze.

— A plecat…?

— A venit ieri să-l ia pe Thomas din spital.

— Eşti sigur?

În mod reflex, ea înregistra tot ce părea că nu se potriveşte cu acest decor de spital îngrozitor de impersonal: sticla începută de apă minerală pusă pe noptieră, alături de medicamente; o plantă într-un ghiveci – cadou de la fraţii ei – care era pe cale să moară într-un colţ, victimă a căldurii.

A plecat? Era de neconceput pentru ea!

Dintr-odată, îşi dădu seama că-şi organizase întreaga zi numai cu gândul că-l va întâlni pe Paul. Rochia cea frumoasă, hoinăreala de după-amiază pe bulevard… totul numai ca să mai treacă timpul. În mod confuz, şi chiar dacă nu-şi promiseseră nimic, ea crezuse că…

— Cum poţi fi atât de sigur? repetă ea, în pragul unei crize de isterie.

— Păi, ce mai, au venit azi-dimineaţă să-şi ia la

revedere! Şi apoi, de altfel, scrie şi aici…

Odile citi cu febrilitate articolul pe care i-l întinse Bastien. În ziar, Paul dădea o versiune foarte prescurtată a aventurii lor, fără să pomenească niciodată despre ea, şi când fusese întrebat despre proiectele lui, declarase că este aşteptat la Paris pentru o conferinţă de presă la sala Gaveau. Apoi se va duce direct la New York pentru a pregăti faimoasa expediţie în Himalaya, despre care se vorbise deja atât de mult. O fotografie destul de neclară îl reprezenta pe treptele spitalului, la fel de radios ca întotdeauna, la braţ cu soţia lui. Păreau perechea ideală…

— Nu-i adevărat, zise ea. Cum poţi să crezi măcar o secundă în ceea ce povestesc ziarele?

Dar, pe măsură ce se apropia de uşă, o cuprindea disperarea. O voce strigă în urma ei, dar ea nu mai auzea nimic:

— Odile, unde te duci… Odile?

*

* * *

Holul hotelului era înţesat de lume, un autocar tocmai îşi golise încărcătura de turişti japonezi care aşteptau să li se dea cheile de la camere, şi Odile trebui să aştepte şi ea ca să ajungă la recepţie. Când reuşi în sfârşit, fu aproape şi mai rău; cel din spatele recepţiei nu înţelegea un cuvânt din spusele ei. Încercând să domine hărmălaia mulţimii, ea ridică tonul:

— Vă repet că aş vrea să vorbesc cu domnul Delandres! Aţi putea să-l anunţaţi că sunt aici?

— Iar eu vă repet că nu se poate, domnişoară! Domnul Delandres a eliberat apartamentul azi-dimineaţă.

Omul făcu o pauză şi mai verifică o dată registrul.

— Domnul şi doamna Delandres au plecat împreună cu băiatul lor, cu un avion particular.

Ridică apoi capul cu un zâmbet profesional pe buze.

— De altfel, uitaţi-l pe director; dumnealui poate să vă confirme…

Odile se răsuci brusc. Ocolind un grup de turişti, Francis apăruse cu toată viteza pe care i-o permiteau picioarele lui scurte.

— Odile! Mă gândeam şi eu să-ţi fac o vizită diseară! Te-am sunat azi-dimineaţă, dar încă mai dormeai…

Îi arătă cu degetul grupul de turişti care staţiona în hol, înconjurat de bagaje. Francis era în culmea bucuriei.

— După cum poţi să constaţi, avem tot hotelul ocupat. Sezonul se anunţă foarte bun!

Odile simţi că ajunsese la capătul răbdării. Cum ea continua să tacă, Francis întoarse capul mirat şi chipul răvăşit al tinerei femei îl făcu să exclame, surprins:

— Dar tu plângi! Ce s-a întâmplat?

O conduse în biroul lui şi închise uşa. Odile se lăsase să cadă într-un fotoliu şi-şi ştergea obrajii de lacrimi cu o stângăcie care lui i se păru mişcătoare. Mănuşile acelea cu un deget o făceau să pară deosebit de vulnerabilă, şi imediat în Francis se trezi instinctul protector.

— Ai febră, nu-i aşa? Eşti foarte palidă. Credeam că trebuia să mai stai în pat până spre sfârşitul săptămânii… am să-ţi dau un pahar cu apă.

Ea suspină.

— Nu-i nevoie, Francis, pur şi simplu am avut o scurtă ameţeală.

— Adevărat? zise el aşezându-se pe marginea biroului. Dacă vrei să rămâi aici să te odihneşti… Ţi-aş fi oferit cu plăcere o cameră până îţi reveneai, dar hotelul este ticsit…

Îi întinse batista lui fără să-şi ia ochii de la ea. Stânjenită, Odile întoarse capul, şi începu să privească prin încăpere, o încăpere atât de tristă cu tapetul vişiniu

pe pereţi şi cu fotoliile mari, atât de pretenţioase. Ochii îi căzură pe ziarul din ziua aceea, abandonat pe o măsuţă joasă. Francis îi urmări privirea.

— ...Trebuie să recunosc că prezenţa lui Delandres la noi ne-a făcut o publicitate grozavă. Şi fără ajutorul lui, nu ştiu în ce stare ai fi fost tu... în sfârşit, linişteşte-te, i-am mulţumit în numele nostru, al amândurora.

— Ce-ai făcut?

Conştient că în sfârşit îi trezise curiozitatea, Francis luă un aer important.

— Eu ştiu cât de mult îl deteşti. Aşa că m-am mărginit să-i mulţumesc cu toată sobrietatea; mă cunoşti doar... Cred totuşi că n-o să avem încotro şi va trebui să-i trimitem o invitaţie...

— O invitaţie? O invitaţie la ce?

Odile părea atât de dezorientată încât Francis se simţi îndemnat să continue:

— La nunta noastră! Eu cred că a sosit momentul, nu...? îţi dai seama prin ce am trecut eu tot timpul acela în care te-am crezut pierdută, acolo sus?

Se apropie de ea şi puse un genunchi în pământ.

— Tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, draga mea! Am putea face multe lucruri împreună...

„Căsătoria, o familie cu o droaie de copii... Nu eşti prea original, bietul meu Francis!" gândi Odile.

— Pentru început, am face o scurtă călătorie ca doi îndrăgostiţi, ca să-ţi revii din emoţiile prin care ai trecut... Şi apoi, ne vom ocupa de cabană. Am comandat deja unui arhitect să deseneze planurile piscinei, ca să-ţi spui şi tu părerea. Şi apoi m-am gândit şi la nişte bungalouri în pădurice... Ce zici?

Cu privirea aţintită pe mocheta vişinie, Odile nu se gândea la nimic. Deocamdată, nu avea niciun chef să reacţioneze la propunerile lui Francis.

Rămase multă vreme tăcută în fotoliul ei, şi când în sfârşit vorbi, hotărârea ei era luată. Francis, încă în genunchi în faţa ei, o privea cu adoraţie.

— Francis, tu chiar vrei să-mi faci o plăcere?

— Tot ce vrei tu, Odile…

*

* * *

— Eşti gata?

Privind prin uşa întredeschisă, Paul constată că Jessica, aşezată în faţa oglinzii, tocmai îşi desena cu creionul conturul buzelor.

— Încă nu. Cum este vremea? întrebă ea, privind prin oglindă imaginea soţului ei.

Paul se duse la fereastră şi trase perdeaua. O ploaie fină cădea pe asfaltul parizian şi Place de la Concorde strălucea ca o monedă de argint. Ceva mai departe însă, soarele răzbătea printre doi nori vineţii – semn că vremea bună nu era departe.

— Ca şi ieri. Schimbătoare…

— Ah, vremea asta de la Paris! N-am să mă obişnuiesc cu ea niciodată…

Paul se întoarse, cu braţele încrucişate pe piept.

— Linişteşte-te, mâine vei fi la New York.

— Să ştii că nici asta nu mă încântă prea mult! Acolo simţi că te sufoci…

— Îţi admir buna dispoziţie…

Fără să-i răspundă, Jessica puse jos creionul de buze şi aprecie rezultatul. Apoi, cu ajutorul unei mici pensule începu să-şi fardeze buzele, străduindu-se să nu depăşească conturul tras cu creionul. Era o sarcină delicată, care cerea multă experienţă, pentru ca efectul să pară în acelaşi timp sofisticat şi natural, şi până ce nu termină toată operaţiunea, nu mai scoase o vorbă.

După ce termină se ridică şi aşteptă complimentul.

— Am şi eu motivele mele să fiu aşa, nu...? îţi aminteşti primul an pe care l-am petrecut împreună? Locuiai într-un mic apartament de două camere la Grenoble, şi asta mi se părea grozav de exotic!

— „Exotic” nu este tocmai termenul potrivit, remarcă Paul zâmbind.

Îşi privi atent soţia. Aceasta era produsul tipic al „înaltei societăţi” din Boston, cu veşnicul ei bronz impecabil şi cu părul lung şi neted lăsat pe spate. Era o culme a rafinamentului.

— Cel puţin, atunci eram fericiţi... încheie ea netezindu-şi o cută a rochiei.

— Foarte fericiţi, Jessica.

— Şi acum, ar fi timpul să plecăm. Ne aşteaptă şoferul... şi conferinţa începe peste zece minute!

Părea însă îngrijorată, şi o dată ajunsă în taxiul care-i ducea la sala Gaveau, nu se putu abţine să nu-l ia pe soţul ei de braţ.

— Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa, pentru adineauri? Acum, s-a sfârşit...

— Cum aş putea să mă supăr pe tine...?

Liniştită, ea întoarse capul. Parisul se desfăşura prin spatele geamurilor fumurii ale maşinii. Prin crăpătura unui nor, soarele apăru pentru scurtă vreme, pentru a dispărea imediat.

Sinclair îi aştepta la intrarea artiştilor.

— Ah, iată-vă, în sfârşit! Mi-aţi tras o spaimă! Conferinţa tocmai a început.

— Sala este plină? întrebă Jessica, cu o îngrijorare profesională.

— Este ticsită! Vă aşteptam doar pe voi...

*

*[1]

— Am ajuns, domniţă. Exact în faţa intrării, aşa cum am promis…

Odile deschise fermoarul poşetei cu dinţii, dar perspectiva de a face acelaşi lucru cu portofelul o făcu să abandoneze ideea şi-i întinse geanta şoferului.

— Poftim. Serveşte-te…

Bărbatul îi privi cu îndoială mâinile bandajate.

— Ei bine, ce să zic, nu cred că este prea uşor să vă descurcaţi cu chestiile alea… Ce aţi păţit, v-aţi tăiat?

Ea ridică din umeri fără să-i răspundă, nerăbdătoare, iar şoferul îşi luă banii. În faţa ei, de pe un afiş imens, Paul îi zâmbea nonşalant.

Era atât de furioasă încât abia dacă observă că şoferul venise să-i deschidă politicos portiera şi să-i dea poşeta. Începu să alerge spre intrarea sălii Gaveau, urmărită de o rafală de ploaie.

Şoferul privi silueta ei firavă îndepărtându-se fără să ţină cont de băltoacele formate pe trotuar.

„Frumoasă fată, pe cuvânt… dacă n-ar purta mănuşile alea caraghioase!” gândi şoferul. Hotărât lucru, Parisul era plin de excentricităţi!

Aşezat în primul rând, Paul retrăia cu emoţie ultimele momente ale escaladei sale, cucerirea vârfului într-o dimineaţă însorită. Deasupra lui, un elicopter se învârtea în cercuri din ce în ce mai strânse, ca pentru a prinde cât mai bine pe peliculă lacrimile de bucurie care i se rostogoliseră pe obraji. Pe vremea aceea, era un alt om.

— Aşadar, asta nu ţi-a fost de ajuns, Paul? îi şopti o voce la ureche.

El întoarse capul. În semiîntunericul din sală, Jessica îi zâmbea.

1
*

Abia atunci auzi în spatele lui ropotul de aplauze. În acelaşi timp, se aprinse şi lumina.

Jessica îl lovi uşor cu cotul.

— Haide, du-te, pe tine te vor…

Ca un automat, se duse pe scena luminată puternic să se prezinte, şi aşteptă tăcut până ce aplauzele se revărsară asupra lui în valuri succesive.

Succesul… Erau ani de zile de când prinsese gustul lui, ca pe al unui drog.

Încetul cu încetul, aplauzele se potoliră şi se făcu linişte. Atunci, Paul se aplecă spre microfon.

— Se spune că publicul parizian este blazat… începu el. Am plăcerea şi onoarea să constat astăzi că nu este deloc adevărat. Astfel că aş vrea să vă mulţumesc pentru primirea călduroasă pe care aţi făcut-o acestui film, ultimul dintr-o serie… Şi aş dori

să le aduc astăzi un omagiu deosebit unei producătoare şi unui realizator cărora le datorez întreaga mea carieră…

*

* * *

— Nu-i nevoie să împingeţi… eram aici înaintea dumneavoastră!

— Când vrei să stai în primele rânduri, trebuie să ajungi la timp!

Toate aceste reproşuri îi erau adresate Odilei care, cu spatele încovoiat, se strecură totuşi până în primele rânduri. Tremura din cap până-n picioare, dar nu de frig, în ciuda rochiei udate de ploaie. Tremura de furie, o furie atât de violentă încât avea impresia că toată lumea îşi dădea seama de asta; şi când se prezentase la ghişeu să-şi ia bilet, fusese mirată că i se refuza intrarea.

— Filmul tocmai s-a terminat, îi spusese cu amabilitate plasatoarea.

— Nu face nimic. Am venit pentru dezbaterea ce urmează.

Femeia îi zâmbi complice şi-i dădu un bilet de intrare.

— Vă înţeleg. Şi mie mi-ar fi plăcut... Aţi văzut la televizor emisiunea care i-a fost consacrată...?

Pe scenă, Paul răspundea întrebărilor cu o precizie şi o dezinvoltură care o răniră mai mult decât orice. Şi a-l vedea atât de departe de ea, în lumina strălucitoare a reflectoarelor, iar ea stând deoparte, în umbră, i se părea că este o prefigurare a vieţii ei viitoare.

Dumnezeule, cum o să poată trăi fără el?

Şi atunci îşi dădu seama că şi chiar dacă microfonul ar ajunge până la ea, n-ar avea curajul să-i vorbească; şi dacă nu s-ar fi gândit la mulţimea din spate pe care ar fi trebuit s-o străbată iarăşi ca să iasă, cu siguranţă că ar fi plecat imediat.

„Zău că n-ai niciun pic de curaj, fetiţo!" îşi zise.

— Domnule Delandres, interveni reprezentantul unei reviste de specialitate, ce se mai aude cu expediţia din Himalaya despre care s-a vorbit atât?

Paul întâlni privirea ironică a Jessicăi. Cu bărbia în mâini, stând picior peste picior, ea îl observa cu un fel de atenţie zeflemitoare, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă cum va reuşi el să iasă din această încurcătură.

— Nu va mai fi nicio expediţie, răspunse Paul calm...

Îl zări cu coada ochiului pe Sinclair tresărind pe scaunul lui, în timp ce Jessica îi şoptea ceva la ureche.

Jurnalistul păru descumpănit.

— Totuşi, în urmă cu doar câteva zile...

— În urmă cu doar câteva zile, expediţia aceasta era încă în proiect. Ştiţi bine că lucrez la ea de mai multe luni...

— Tocmai de aceea, nu înţeleg...!

Paul îşi înălţă capul şi-şi plimbă privirea pe deasupra asistenţei. Printre toate aceste chipuri, pe unele din primele rânduri le vedea clar, le cunoştea, mulţi ziarişti îi deveniseră în timp chiar prieteni; alţii rămăseseră cufundaţi pentru totdeauna în anonimat.

— Cum v-aş putea explica o asemenea hotărâre? începu el. Ştiţi, la începutul carierei mele, credeam în ceea ce făceam. Iubeam muntele, şi aveam norocul să reuşesc în toate încercările mele…

Se întrerupse, pândind un semn de aprobare în liniştea ce-l înconjura. Dar chipurile din faţa lui nu exprimau decât o curiozitate critică.

— Succesul a făcut din mine un fel de aventurier profesionist. Trebuia să fiu mereu şi mai puternic, şi mai spectaculos, pentru a vă ţine cu sufletul la gură… pe voi, publicul!

Îşi coborî tonul şi continuă:

— Şi apoi, odată cu trecerea anilor, mi-am dat seama încetul cu încetul că ceea ce făceam eu îşi pierduse sensul. Mă căţăram pe munte pentru succes şi nu pentru plăcerea mea, aşa cum o făcusem la începuturi…

Oftă adânc. În public, emoţia era acum extremă.

— Aşa că, am hotărât pur şi simplu să mă opresc…

— Definitiv? se auzi o voce din mulţime.

— Atâta timp cât va fi nevoie ca să reînvăţ să trăiesc…

— Putem să ştim ce anume a provocat această schimbare spectaculoasă? lansă o voce, un pic ironică.

Tocmai în momentul acela, privirea lui Delandres fu atrasă de o mişcare din fundul sălii, şi se întrebă dacă nu cumva visa…

*

* * *

Odile se plimba în sus şi-n jos pe trotuarul din faţa

sălii. Dezamăgirea, ca o otravă, îi tulbura privirea în timp ce aştepta să prindă un taxi. Două maşini îi trecuseră deja pe sub nas, luate cu asalt de către trecătorii atât de grăbiţi încât uitau şi de minima politeţe.

Dar asta nu avea nicio importanţă. Putea de acum să aştepte în ploaie oricât, nu mai avea nevoie să se grăbească. După tot ceea ce auzise, ar fi putut de altfel foarte bine să rămână acasă!

Aşadar, Paul abandona competiţia sportivă pentru a se consacra familiei lui. Într-un fel, era chiar nostim... Când se gândea că ea chiar îl crezuse, atunci când venise s-o vadă!

Un taxi îi trecu tocmai atunci prin faţă, şi ea îl strigă. Dar când ajunse lângă portieră, o mână de oţel o apucă de braţ.

Ea se răsuci brusc, ferm hotărâtă să-l trimită la plimbare pe necunoscutul care nu avea răbdare să-şi aştepte rândul la taxi.

— Paul!

— Ia te uită, ai fi putut să mă anunţi şi pe mine că ai început să ieşi din casă!

Doar orgoliul o mai ajuta să se ţină pe picioare, şi-i dădu puterea să-i întoarcă spatele.

— Nu-ţi face griji pentru mine, zise ea pe un ton sec, diseară voi fi din nou acasă!

Dar în clipa în care Odile vru să intre în maşină, Paul o trase înapoi cu brutalitate, şi ea se trezi lipită de pieptul lui lat în vreme ce două braţe puternice o strângeau s-o sufoce.

— Hei! bombăni taximetristul prin geamul deschis. Vă hotărâţi o dată ce faceţi, sau nu?

Dar Odile nu mai auzea nimic. Paul îi înăbuşea protestele cu un sărut profund şi blând în acelaşi timp. Simţi că n-o mai ţin picioarele şi un fior cald îi străbătea

întreg corpul. îşi dădu seama că ploaia se oprise.

În jurul lor, trecătorii îşi închideau umbrelele.

— Nu înţeleg… zise ea dintr-o suflare.

Paul o învăluia într-o privire în care severitatea era amestecată cu ironia.

— Ce vrei să înţelegi? N-am fost destul de limpede adineauri? Din moment ce tot erai acolo, ai fi putut măcar să mă asculţi ce spun!

— Dar am ascultat!

Impresia aceasta, de a pluti în plină confuzie, era îngrozitoare şi delicioasă în acelaşi timp.

— Ai plecat atât de brusc, zise ea, şi apoi Francis mi-a povestit…

— …Mica noastră discuţie ridicolă? Adică, te-ai gândit că eu l-am crezut când pretindea că-i aparţii…?

Îi mângâie părul cu o tandreţe pe care ea nu i-o cunoscuse niciodată.

— Nu, Odile, nu l-am crezut. Dacă am plecat, am făcut-o pentru că eu îmi ţin întotdeauna angajamentele, şi pentru că această proiecţie a filmului aici era unul dintre ele. Şi apoi, pentru că trebuia totuşi să vorbesc şi cu Jessica, nu crezi?

— I-ai spus că…

— I-am spus *adevărul*, pur şi simplu… Ce i-aş fi putut spune altceva? Jessica nu este proastă, şi cu atât mai puţin meschină. La început a suferit un pic, dar apoi mi s-a părut că, după toţi aceşti ani, abia aşteaptă şi ea să fie liberă…

Se întrerupse, şi când vorbi din nou, vocea îi era atât de înceată încât Odile abia auzi:

— Tu eşti viaţa mea, Odile…

Se ghemui la pieptul lui, se cufundă în adăpostul cald al braţelor lui. Trecutul fusese lăsat în urmă, şi ea se simţea pregătită pentru fericire.

Epilog

„... şi l-am întrebat pe Hubert dacă în curând voi avea dreptul să plec în Statele Unite, în vacanţa viitoare, de exemplu. Deocamdată nu mi-a răspuns, dar eu cred că dacă insist un pic şi rezultatele mele şcolare sunt bune... Pe scurt, am ceva speranţe! Felicien îmi spune să-ţi scriu ca să nu-ţi faci griji. Englezoaicele astea simpatice, care au prins rădăcini aici, se ciondănesc ele toată ziua, dar în orice caz par să ţină bine frâiele cabanei şi, ţine-te bine, rezervările sunt complete până anul viitor! îţi trimit aici alăturat fotocopia afişului publicitar pe care l-au dat la ziar.

Te îmbrăţişez cu drag.

Bastien”.

Odile ridică privirea, uşor nedumerită. Drept în faţa ei, plaja cobora în pantă lină până la malul unei ape transparente a cărei nuanţă turcoaz părea stropită cu paiete de soare.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi putu să zărească silueta soţului ei; scufundările lui ridicau jerbe de stropi argintii pe fondul cerului albastru.

Citea pentru a doua oară scrisoarea, când Paul se apropie cu paşi mari.

Aşezat lângă ea, pe prosopul de baie, începuse să-şi fricţioneze capul.

— Tu o cunoşti pe o oarecare Mandy Taylor? îl întrebă Odile.

Paul se gândi.

— Mandy Taylor... Nu, ar trebui s-o cunosc?

— Este foarte ciudat. De la accidentul acela, Bastien nu mai conteneşte să-mi povestească despre fata asta. Mă întreb dacă...

Îşi alungă cu un gest gândul, şi puse scrisoarea pe nisip.

Întins sprijinit într-un cot, Paul o privea atent.

— Veşti bune?

— Este incredibil; după spusele lui Bastien, cabana este plină până anul viitor. N-aş fi crezut niciodată că se pot descurca atât de bine!

Un pic intimidată, ca de fiecare dată când Paul o privea astfel, ea se întoarse cu faţa în jos, îşi cufundă mâinile în nisip şi se amuză privindu-l cum i se scurge printre degete.

— Până la urmă, am avut dreptate să am încredere în Emily. Tot nu pot să-mi dau seama cum reuşesc cei trei să se înţeleagă, dar mă înclin în faţa rezultatelor lor!

Ea zâmbi.

— Poate că şi ea era *pregătită* să renască? îi şopti Paul la ureche.

Fără să se lase distrasă de mângâierile lui, citi afişul publicitar. Se vorbea în el despre plimbări pe jos, „sub conducerea lui Felicien Vallot, fost ghid montan”, preciza anunţul, de iniţieri în escalade, în botanică…

— Plimbări, cules de fructe şi flori… Este aproape prea frumos ca să fie adevărat. Sper că clienţii nu vor fi dezamăgiţi.

În tăcerea din jur răsună un râs ironic.

— Eşti întotdeauna atât de temătoare… Arată-mi şi mie anunţul acela…

În timp ce, la rândul lui, Paul citea anunţul, Odile închise ochii şi se lăsă legănată de zgomotul valurilor. După o uşoară mişcare a aerului, îşi dădu seama că Paul se mai apropiase puţin. Degetele lui îi mângâiau gâtul.

— Hmm… într-adevăr, au uitat să menţioneze o activitate esenţială, draga mea…

Odile simţi o uşoară îngrijorare.

— Care…?

Vru să se ridice, dar cum el îi şoptea câteva cuvinte la ureche, o roşeaţă fermecătoare îi coloră obrajii.

Şi amândoi fură cuprinşi de o dorinţă arzătoare ca razele fierbinţi ale soarelui de vară.

Sfâr [it